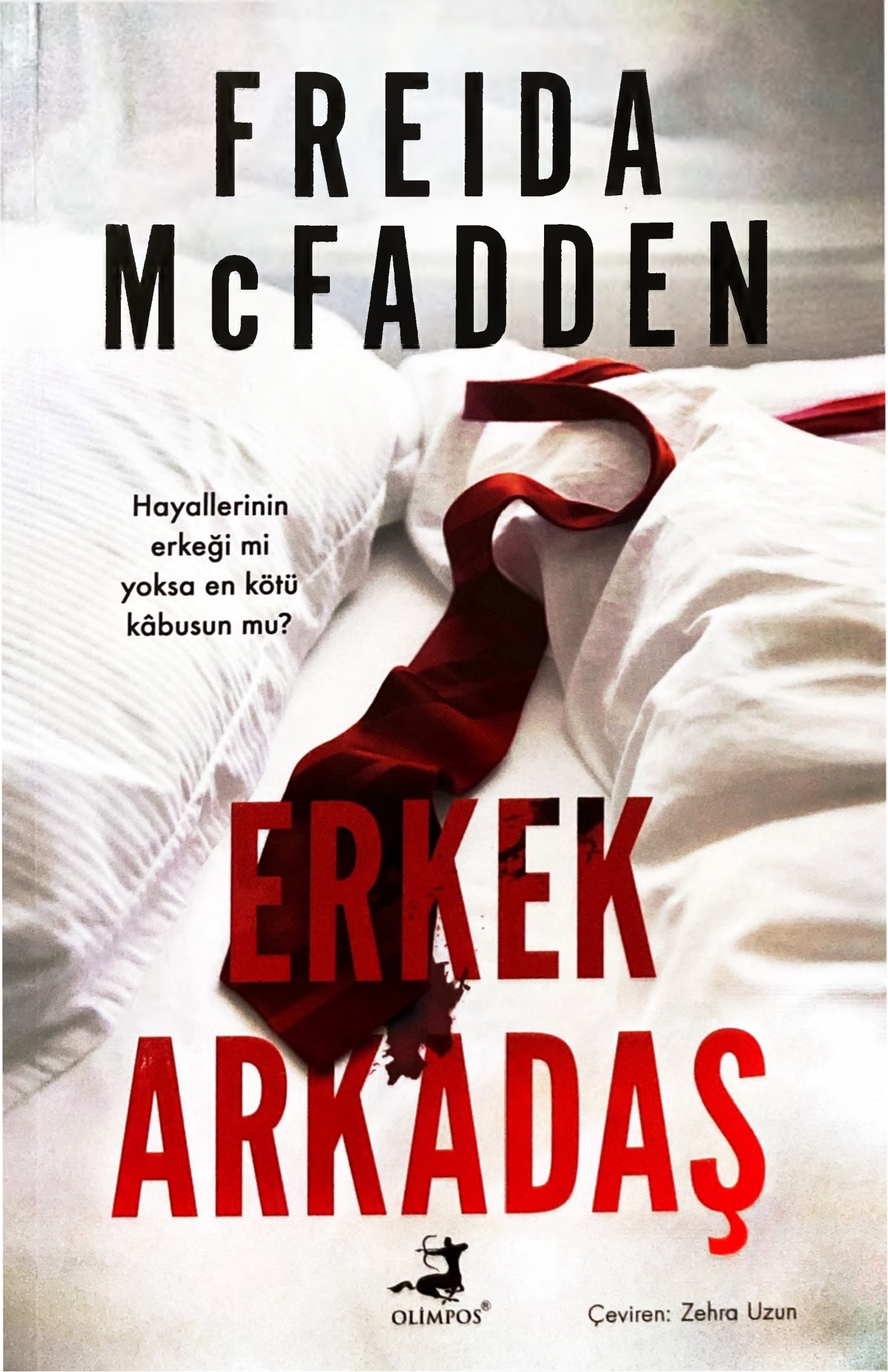
FREIDA McFADDEN

Hayallerinin erkeği mi yoksa en kötü kâbusun mu?

ERKEK ARKADAŞ

OLİMPOS®

Çeviren: Zehra Uzun

Kadın mükemmel erkeği arıyordu.
Adamsa mükemmel kurbanı.

New York'ta yaşayan her kadın gibi Sydney Shaw'un da flört konusunda şansı berbattı. Profilleri yalanlarla dolu adamlar, hesabı ona kilitleyen adamlar ve en kötüsü de annelerini dillerinden düşürmeyen adamlar... Hepsini görmüştü. Derken sonunda şeytanın bacağını kırdı.

Yeni erkek arkadaşı tam anlamıyla mükemmeldi. Kibardı, yakışıklıydı, üstelik yerel bir hastanede doktor olarak çalışıyordu. Sydney âdeta bulutların üstündeydi.

Derken Sydney'nin yaşadığı binada canice öldürülen bir kadın bütün dengeleri değiştirdi. Polise göre bir dizi cinayetin son kurbanı olan bu kadın Sydney'yi tedirgin etmeliydi. Zira baş şüpheli, kurbanlarını öldürmeden önce onlarla çıkan gizemli bir adamdı.

Ancak Sydney hiç endişelenmiyordu. Sonuçta rüya gibi bir adamla birlikteydi. Ama yine de içinden bir ses, bu mükemmel adamın göründüğü kadar mükemmel olmayabileceğini söylüyordu. Çünkü biri her hareketini izliyordu ve gerçeğe zamanında ulaşamazsa katilin sıradaki kurbanı o olacaktı...

New York Times çoksatan yazarı Freida McFadden, saplantılara ve aşk için yapabileceklerimize ayna tutan bu karanlık hikâyede tutku suçlarının bazen en kanlısı olabileceğini kanıtlıyor.

Kapak ta ers
Ayışığı Kitaplığı
www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin
2026-2028
THQ
07180016
ZDU

Ayışığı Kitaplığı

ERKEK ARKADAŞ

FREIDA McFADDEN

OLİMPOS®

Erkek Arkadaş
Freida McFadden
Orijinal Adı: The Boyfriend

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2024, Freida McFadden

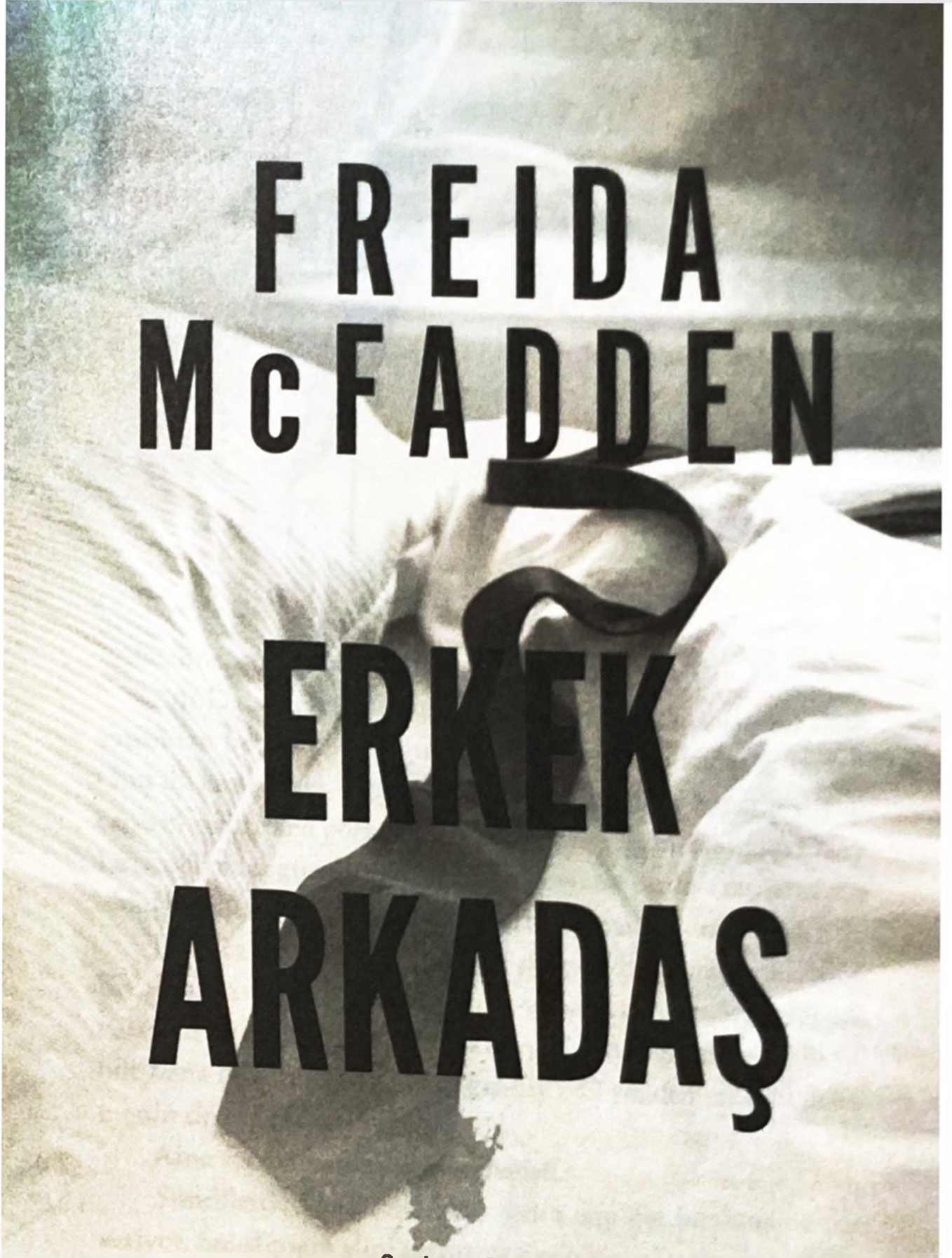
Çeviren: Zehra Uzun
Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Elif Nihan Akbaş
Son Okuma: Aydan Yalçın
Kapak Uygulama: Fatma Can Yıldırım
Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Kasım 2025
ISBN: 978-625-5919-89-2

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

FREIDA McFADDEN

ERKEK ARKADAŞ

Çeviren: Zehra Uzun

OLİMPOS®

GİRİŞ

ÖNCESİ

TOM

Delicesine, sırılsıklam, körkütük âşık oldum.

Adı Daisy. Onunla dört yaşımızdan beri tanışıyoruz. Dört yaşımdan beri o kıza âşığım, yani durumum o kadar fena işte. Onu ilk kez parkta, sandviçinden küçük parçalar koparıp aç sincaplara yedirirken görmüştüm ve o an tek düşünebildiğim Daisy Driscoll kadar güzel ya da onun kadar iyi bir canlıya rastlamamış olduğumdu. O dakikadan sonra artık tamamen onundum.

Uzunca bir süre ona hislerimi söylemedim. Söyleyemezdim. Bu altın sarısı saçlı, mavi gözlü, lavabomuzun porseleni gibi pürüzsüz tenli meleğin, benim ona karşı hissettiklerimin onda birini bile bana hissetmesi imkânsız gelmişti. O yüzden şansımı denemenin de bir anlamı yoktu.

Ama son zamanlarda işler değişti.

Şimdilerde Daisy, okuldan sonra onu eve bırakmama izin veriyor. Şanslıysam elini tutturuyor ve o kiraz kırmızısı dudaklarıyla, dizlerimin bağının çözülmesine neden olacak şekilde gizemli gizemli gülümsüyor. Sanırım onu öpmemi istiyor.

Ama korkuyorum. Onu öpmeye kalkarsam suratıma tokadı basmasından korkuyorum. Hislerimi açık açık söylersem bana acıyarak bakıp aynı şekilde hissetmediğini söylemesinden korku-

yorum. Bir daha asla onu evine bırakmama izin vermemesinden korkuyorum.

Fakat asıl korkum bunlar değil.

Asıl korkum, Daisy'yi öpmek için eğildiğimde bana izin vermesi. Kız arkadaşım olmayı kabul etmesi. Ailesi evde yokken odasına girmeme müsaade etmesi ve böylece sonunda baş başa kalmamız.

Onu yalnız yakaladığım anda parmaklarımı o narin, beyaz boynuna dolayıp onu boğarak öldürmekten delicesine korkuyorum.

BİR

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Bu adam kimdi ve buluşacağım adama ne yapmıştı?

Akşam sekizde Kevin adında biriyle yemek yiyecektim. Aslında altıda içki içecektik –içki masasından sıvışmak, yemek masasından sıvışmaktan daha kolaydı– ama Kevin, Cynch uygulaması üzerinden mesaj atıp işinin uzadığını söylemiş, buluşmayı sekize erteleyip erteleyemeyeceğimizi sormuştu.

İstemeye istemeye kabul etmiştim.

Fakat Kevin mesajlaşırken çok kibardı. Fotoğraflarında çok tatlıydı. *Gerçekten* tatlıydı. Işıl ışıl parıldayan gözleriyle çocuksu bir gülümsemesi vardı ve alnına düşen açık kahverengi saçları sevimliliğine sevimlilik katıyordu. Genç Matt Damon'a benziyordu. Cynch üzerinden birçok berbat randevuya çıkmıştım fakat bu defa içimde küçük bir umut vardı. Hatta restorana erkenden gelmiştim ve son on dakikadır barda heyecanla onu bekliyordum.

"Sydney?" diye sordu önümde dikilen adam.

"Evet?.."

Adama bakarak bana Kevin'ın buluşmaya gelirken feci bir trafik kazasında hayatını kaybettiğini söylemesini bekledim çünkü karşımda duran kişinin Kevin olma ihtimali *yoktu*. Ama elini uzatıp, "Ben Kevin," dedi.

Oturduğum bar taburesinden kımıldamadım bile. "Öyle mi?"

Pekâlâ, dürüst olalım; kimse gerçek hayatta flört uygulamasındaki fotoğrafı kadar iyi görünmezdi. Birinden randevu koparmak istiyorsanız yataktan yeni kalktığınız hâlinizi çekip yüklemezdiniz sonuçta. Süslenir püslenir, mümkün olan her açıdan elli farklı fotoğraf çeker, sonra aralarından en iyi olanı seçerdiniz. Herkes öyle yapardı.

Yani o mükemmel fotoğraf on yıl önce çekilmiş bile olabilirdi. Bunu doğru bulmasam da insanların neden böyle yaptığını anlayabiliyordum.

Ama bu adam...

Cynch profilindeki adamla aynı kişi olması mümkün değildi. Ne on yıl önce ne de *herhangi bir zaman diliminde*. Kimse beni buna inandıramazdı.

Son derece kaba bir hareket olsa da çantamdan telefonumu çıkarıp önünde uygulamayı açtım. Fotoğraftaki genç, yakışıklı adamla önümde dikilen adamı kıyasladım. I-ıh, alakaları bile yoktu.

Karşımdaki adam, fotoğraftaki adamdan en az on yaş büyüktü ve o kadar zayıftı ki neredeyse kemikleri sayılıyordu. Göz rengi de farklı gibiydi. Sarı saçları epey dökülmüştü, kalanınıysa gelişigüzel atkuyruğu toplamıştı.

Bu adam, fotoğraftaki adam değildi. Bundan, Central Park'ta uzun yürüyüşlere çıkmayı ve Netflix maratonları yapmayı sevdiğimi bildiğimden bile daha çok emindim.

"Evet, benim," dedi Sahte Kevin. (Gerçi asıl fotoğraftaki adam sahte Kevin'dı. Belki de o *gerçekten* Matt Damon'dı. Buna ciddi ciddi inanmaya başlıyordum.)

Fotoğraftaki adama hiç benzemediğini söyleyecek oldum ancak acayip sığ bir davranış gibi geldi. Tamam, Kevin profil fotoğrafındaki hâlinden çok farklı görünüyordu. Fakat bunun bir önemi var mıydı? Bir süredir Cynch üzerinden mesajlaşıyorduk ve gayet düzgün birine benziyordu. Ona bir şans vermeliydim.

Hem buluşmamız iyi geçmezse arkadaşım Gretchen, bu buluşmadan kurtulmamı sağlayacak bir bahaneyle yirmi dakika içinde beni arayacaktı. *Hiçbir zaman* önlem almadan randevuya çıkmazdım.

"Gerçek hayatta tanıştığımıza çok sevindim," dedi Hakiki Kevin. "Fotoğraftaki hâlinle bire bir aynısın."

Benden de ona aynını söylememi mi bekliyordu? Bu bir tür test filan mıydı? "Şey," dedim.

"Gel hadi," dedi. "Oturacak bir yer bulalım."

Barın köşesinde boş bir masa vardı. Oraya doğru yürürken Kevin'ın benden ne kadar uzun olduğunu fark ettim. Uzun erkeklerden hoşlanırdım ama bu adamın biraz kilo almaya ihtiyacı vardı. Kendimi bir süpürge sapıyla yürüyormuş gibi hissediyordum.

"Sonunda buluşabildiğimize çok sevindim," dedi karşıma otururken. Atkuyruğu neden bu kadar dağınıktı? Buluşmaya gelmeden önce bir zahmet saçını tarayamaz mıydı?

"Ben de," diye karşılık versem de bu tam olarak doğru değildi.

Beni baştan ayağa süzerken sıska suratında beğeni dolu bir ifade belirdi. "Açık konuşayım, Sydney, şimdi seni yüz yüze de görmüşken bence gerçekten mükemmel kadınsın."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle." Yüzü aydınlandı. "Gözlerimi yumup zihnimde mükemmel kadını canlandırsam seni görürdüm."

Vay canına. Bu... tatlıydı. Bir randevuda aldığım en güzel iltifatlardan biri bile olabilirdi. *Teşekkürler, Hakiki Kevin.* Kaldığıma sevinmeye başlıyordum. Hem dediğim gibi, uzun boylu erkeklerden çok hoşlanırdım, nitekim profilindekinden çok farklı görünse de içimde hafif bir kıpırtı olmuştu. "Teşekkür ederim."

"Eh," diye ekledi, "kolların hariç."

"*Kollarım* mı?"

"Biraz sarkık gibiler." Burnunu kırıştırdı. "Ama onun dışında vay canına. Dediğim gibi, mükemmel kadınsın."

Bir dakika. Kollarım *fazla mı sarkıktı?* Bunu gerçekten söylemiş miydi?

Daha da kötüsü, şimdi çaktırmadan çıplak kollarıma bakmaya çalışıyordum. Neden bu gece kolsuz elbise giymiştim ki? Dolabımda sadece iki tane kolsuz elbise vardı. İğrenç kollarımı gizleyecek kollu bir şey giyebilirdim ama hayır, gidip *bunu* seçmiştim.

"İçecek bir şey alır mıydınız?"

Garson gelmiş, kaşlarını kaldırarak bize bakıyordu. Gözlerimi korkunç kollarımdan ayırıp kadına baktım. "Ben... Ben diyet kola alayım."

"Diyet kola mı?" Kevin sanki ona hakaret etmişim gibi baktı. "Çok sıkıcı. Gerçek bir içecek söyle."

Cynch'te tanıştığım biriyle ilk randevuya çıktığımda asla alkol almazdım. Muhakeme yeteneğimin herhangi bir şekilde zayıflamasını istemiyordum. "Diyet kola gayet de *gerçek* bir içecek."

"Hayır, değil."

"Sonuçta *sıvı*." Yapış yapış ahşap masanın üzerinden ona sert bir bakış attım. "O yüzden içecek."

Kevin garsona bakarak gözlerini devirdi. "İyi, ben Corona alayım, ona da *diyet kola*," Sonra kadına göz kırptı ve dudaklarını oynatarak *özür dilerim* dedi.

Yanımda duran çantama göz attım. Gretchen ne zaman arayacaktı? Bir kaçış yolu bulmalıydım.

Ama belki de haksızlık ediyordum. Hakiki Kevin'la tanışalı henüz beş dakika olmuştu. Ona biraz daha şans tanımalıydım. Bu yüzden Gretchen'a yirmi dakika sonra aramasını söylemiştim. Beş dakikada karar verilmezdi. Birine beş dakikadan fazla şans tanımayacaksam önümüzdeki yirmi yıl boyunca ilk buluşmalara çıkıp dururdum. Fakat artık otuz dört yaşında olduğumdan böyle bir lüksüm yoktu.

"Vay anasını," dedi Kevin, içeceklerimizi getirmeye giden garsonun arkasından bakarak. "Kızın kolları *amma* güzelmiş."

Neredesin Gretchen?

İKİ

"Gruba yeni katılanların iki bin dolar ödemesi gerekiyor," diye açıkladı Kevin, "ama sattığın her tatil paketi başına beş bin dolar komisyon alıyorsun. Harika, değil mi?"

Patates kızartmalarımdan birini tabağımdaki ketçaba bandırdım. Masaya oturalı kırk dakika oluyordu ve saçmalığa bakın ki ben hâlâ buradaydım. Aptal Gretchen. Kesin erkek arkadaşıyla oynaşırken zavallı beni unutmuştu. Ona "İMDAT" mesajı atmış olmama rağmen hâlâ aramamıştı.

"Seni gruba sokabilirim." Kevin, acılı ızgara tavuk kanatlarından birini ağzına tıktı. Bu kadar cılız bir adam için inanılmaz bir iştahı vardı. Bir ara yanağına sos bulaştığını söylemiştim, o da silmişti ama her ısırığında yine bulaşıyordu. Bir noktadan sonra yüzünü silmesini söylemekten yorulmuştum. "Kurumun merkezindeki Lois'yi aramamı ister misin? Böyle fırsatlar insanın ayağına sık sık gelmez, Sydney. Şanslısın ki benimle tanıştın."

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

Uzanıp diyet kolamı aldı. Kanatlar geldiğinde fazla acı olduklarından yakınmış ve on beş dakikada birasını bitirmişti, sonra ikinci birasını da bitirmişti ve şimdi de benim diyet kolama el

koyuyordu. "Neden ama? Yılda altı haneli kazanç getirecek bir fırsatı neden tepiyorsun?"

"Çünkü bu bir saadet zinciri."

"Saadet zinciri mi?!" Kevin kıkır kıkır güldü. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Çünkü ben bir mali müşavirim ve saadet zincirinin ne olduğunu biliyorum."

"Hayır, anlamıyorsun," diye ısrar etti. "Sana iyilik yapmaya çalışıyorum, Sydney. Bütün gün sıkıcı hesap işleriyle uğraşıyorsun. Bunun yerine yılda birkaç satış yapıp vaktinin geri kalanını kendi lüks tatilinde geçirmen daha iyi olmaz mıydı?"

Buna ne diyeceğimi bilemeyince çantamı alıp ayağa kalktım. "Lavaboya gidiyorum."

Umarım tuvalette kaçabileceğim bir pencere vardır.

Kadınlar tuvaletine girdiğimde maalesef pencere olmadığını gördüm. Bu yüzden tuvaleti gerçekten kullandım ve ardından aynanın karşısına geçip yaklaşık iki dakika boyunca "sarkık" kollarımı inceledim. Esasında o kadar da kötü görünmüyorlardı, değil mi?

Değil mi?

Telefonumda "kol inceltme egzersizleri" diye aratırken telefon çalmaya başladı. Ekranda Gretchen'ın ismini görünce çenemi sıktım. *Nihayet* arıyordu. Kırk beş dakika sonra. Hemen aramayı cevapladım.

"Cidden mi, Gretchen?" diye çıkıştım selam bile vermeden. "Hayatımın en berbat randevusundayım ve bunun tek suçlusu sensin."

Haksızlık ediyordum. Bu korkunç gecenin asıl mimarı Hakiki Kevin'dı. Ama sinirliydim ve sinirimi *birinden* çıkarmam gerekiyordu.

"Çok özür dilerim!" dedi Gretchen. "Randy'yle film izliyorduk, zamanın nasıl geçtiğini anlamadık..."

"Hı hı..."

"Filmi izlemek bile istememiştim," diye devam etti. "Randy seni aramayı unutturmayacağına söz vermişti ama sonra... anlarsın ya."

Arka planda Randy'nin, "Hey! Ona *benim* suçum olduğunu söyleme!" dediğini duydum. Sonra Gretchen, Randy onu gıdıklıyormuş gibi kıkırdadı. Bu kadar tatlı bir çift olmalarına gıcık olarak dudağımı ısırdım. Gretchen'la tanıştığımda o da benim gibi yalnızdı. Sonra bir gün, asansörde yukarı çıkarken bana apartmanımın kapıcısının ne kadar sevimli olduğundan dem vurmaya başlamıştı. Şimdiyse altı aydır birlikteydiler!

Yanlış anlaşılmasın, arkadaşımın hayalindeki erkeği bulmasına seviniyordum. Sadece ben hâlâ kendiminkini bulmaya çalışıyordum.

"Şu an neredesin?" diye sordu.

"Tuvalette saklanıyorum tabii ki."

"Tanrım. Çok özür dilerim."

"Önemli değil," diye homurdandım. "Ben burada beni bir saadet zincirine eklemeye çalışan herifin tekiyle uğraşırken sen muhtemelen sevgilinle ateşli bir gece geçiriyordun."

"Oha, Syd! Ciddi misin?"

"Dahası da var," dedim. "Yemeğin ortasında annesi FaceTime'la aradı, o da açtı. Kadına selam vermek zorunda kaldım! *Annesi*, Gretchen! Daha ilk buluşmamızda!"

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi ama gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi.

"Eminim üzgünsündür."

"Ciddiyim, Syd. Kendimi çok kötü hissediyorum. Yarın yogadan sonra kahve ve *muffin*ler benden."

Sanırım özrünü kabul edebilirdim. Hem zaten randevu bitmiş sayılırdı. Beş dakika daha dayandıktan sonra Hakiki Kevin'ı ya da Sahte Kevin'ı bir daha asla görmeyecektim. Eh, bir Matt Damon filmine gidersem Sahte Kevin'ı görebilirdim gerçi.

Gretchen'la vedalaştım, kollarıma son kez eleştirel bir bakış attım (ki oldukları hâliyle gayet *iyiydiler*, Kevin!) ve sonra masaya geri döndüm. İnanılır gibi değildi ama resmen bir mucize gerçekleşmiş, hesap gelmişti. Buradan düşündüğümden erken kurtulabilirdim.

"Bir an hiç dönmeyeceksin sandım," dedi Kevin. Kolunun tersiyle ağzını sildi. Dudaklarını temizlemiş oldu ama bu sefer de beyaz-kırmızı kareli gömleği sos içinde kaldı. Ne yalan söyleyeyim, artık umurumda bile değildi. "Yoksa klozete mi düştün?"

Zoraki bir tebessümle cevap verdim. "Yemek için teşekkürler."

"Ne demek," dedi Kevin, hesabı bana doğru iterek. "Senin payın otuz sekiz dolar tutuyor."

Hesabı Kevin'ın ödemesini tercih etmezdim zaten çünkü ona borçlanmak istemiyordum ama küçük bir salatayla diyet kolanın nasıl otuz sekiz dolar tuttuğunu anlamakta zorlanıyordum. İçimdeki muhasebeci kâğıdı alıp gerçek payımı hesaplamak istiyordu ancak içimdeki kadın bu geceyi bir saniye daha uzatmak istemiyordu. Bu yüzden hiç uğraşmayıp masaya iki yirmilik attım.

Kevin masadan kalkarken radyoda "Eye of the Tiger" çalmaya başladı. Bunu duyunca sırıtarak göz kırptı. "En sevdiğim şarkı. Sence de *Rocky* gelmiş geçmiş en iyi film değil mi?"

"İzlemedim," dedim.

Sanki boş zamanlarımda yavru köpek öldürmekten zevk aldığımı söylemişim gibi dehşet içinde göğsünü tuttu. "*İzlemedin* mi?"

"Hayır."

"Eh, artık ikinci buluşmamızda ne yapacağımız belli oldu."

İkinci bir buluşma olacağını düşünmesine ses etmedim. Ama buradan çıkar çıkmaz Cynch'te onu engelleyecektim. Telefon numaramı bilmiyordu, dolayısıyla bana ulaşma şansı kalmayacaktı.

"Üçüncü buluşmamızda *Rocky 2*'yi, dördüncüde de *Rocky 3*'ü izleriz," dedi heyecanla.

Bardan çıkarken yedinci buluşmamızı (*Rocky 6*) planlıyordu. Ağustosun ortasındaydık; rezalet kollarımı sergileyecek kolsuz bir elbise giymek için şahane bir zamandı ama aynı zamanda New York City'de nem seviyesinin dorukta olduğu dönemdi. Saç kremi sürmeme ve maşayla iki saat şekillendirmeme rağmen saçlarım kabarmaya başlamıştı. Neyse ki Kevin'ın saçımla ilgili ne düşündüğü umurumda değildi.

"Seni eve bırakayım," dedi.

Az kalsın kendi tükürüğümde boğuluyordum. "Hiç gerek yok."

Çenesini kaldırdı. "Israr ediyorum. Bu karanlıkta eve tek başına yürümene izin verirsem adamlığım nerede kalır?"

"Gerçekten gerek yok."

"*Öldürülebilirsin*, Sydney."

Bu pek olası görünmüyordu. Hem açık konuşmak gerekirse bu adamdan kurtulmak için ölüm riskini göze almaya razıydım. Ama yüzündeki kararlı ifadeyi görünce en kolay seçeneğin beni eve bırakmasına izin vermek olduğunu düşünmeye başladım. *Gerçekten* eve kadar bırakmasına izin verecek değildim tabii. Evim aşağı yukarı on blok ötedeydi, üç dört blok sonra rastgele bir binayı gösterip geldiğimizi söyleyecektim. Böylece Hakiki Kevin'dan sonsuza dek kurtulacaktım.

"İyi," diye homurdandım. "Hadi gidelim."

Sırıttı. "Önden buyur."

Hafta sonundan ziyade salı akşamı olduğundan sokaklar normalde gece tek başıma yürüdüğüm zamanlara kıyasla daha tenhaydı. Kaldı ki ben genellikle işlek caddeleri tercih ederdim ama bu sefer sırf Kevin'dan daha hızlı kurtulabilmek için bir yerleşim bölgesine yönelmiştim. Yerleşim bölgeleri her zaman daha sessiz olurdu, ayrıca oturduğum apartmanın çevresindeki caddelere kıyasla daha az idrar kokuyorlardı. Buralar o kadar ıssızdı ki Kevin'ın varlığını bile dert etmiyordum.

Yine de gerçek adresimi öğrenmesine izin verecek değildim; o zaman ondan asla kurtulamazdım.

Apartmanıma birkaç blok kala bir taş binanın önünde durup trabzanı işaret ettim. "İşte geldik!"

Umarım bana daireme kadar eşlik etmeye kalkmazdı çünkü binaya girmemin hiçbir yolu yoktu. Fakat gitmeye pek niyetli görünmüyordu.

"Çok güzel vakit geçirdim, Sydney," dedi.

Sırf kibarlık olsun diye bile aynı şekilde karşılık veremedim. "Hı hı."

Dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. "Sarılalım mı?"

"Şey..." Açtığı kollarına ve nemli ağustos havasında yürümekten terleyen koltuk altlarına baktım. "İlk buluşmada sarılmam ben."

"Ah." Önce karşı çıkacak sandım ama sonra, "O zaman bir öpücüğe ne dersin?" dedi.

Deli mi bu? Sarılmak bile istememişken yapış yapış dudaklarını benimkilere değdirmesine izin vereceğimi mi sanıyordu?

"Hadi ama," dedi. "Sana o kadar yemek ısmarladım. Gerçekten beni öpmeyecek misin?"

Bana yemek mi ısmarlamıştı? Hangi gezegende bir salataya kırk dolar ödemem onun bana yemek ısmarlaması sayılıyordu? "İlk buluşmada ne öpüşürüm ne de sarılırım," diye açıkladım. Sonra bu sefer de kalça tokuşturmayı filan teklif ederse diye, "Dokunmaya kesinlikle karşıyım," dedim.

"Ciddi misin?"

Bana bir adım yaklaştı. Benden uzundu ama nefesindeki o ekşi bira kokusunu hâlâ alabiliyordum. Bir adım geri çekilmemle oturduğumu söylediğim apartmanın girişindeki kısa merdivenin ilk basamağına çarptım. Sokağa göz atıp da etrafta başka kimse olmadığını görünce içim sıkıldı. Kevin'ın fiyasko olduğunu düşündüysem de onu zararsız sanmıştım.

Büyük hata.

"Hadi ama, Sydney." Bir adım daha yaklaştı ve artık rahatsız edecek kadar yakınımdaydı. Kevin sıska olabilirdi ama güçlü görünüyordu. En azından benden güçlüydü. "Naz yapma. Alt tarafı bir öpücük istedim."

"Bu randevu burada bitti," dedim kararlı bir tavırla.

"Benimle oynama." Kaşlarını çatınca sokak lambasının loş ışığında yüzü çarpılmış gibi göründü. "Bütün kadınlar aynısınız. Bir buluşmanın sonunda öpüşmekten bile acizsen asla koca bulamazsın."

Çantamdakileri gözümde canlandırarak silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmaya çalıştım. Gretchen bana biber gazı vermişti ama sızdırdığı ve daha önce hiç böyle bir duruma düşmediğim için çıkarmıştım. Sprey el dezenfektanım vardı. Gözlerine sıkarsam işe yarar mıydı? Gerçi önce devasa çantamda onu bulmam gerekirdi ki muhtemelen çantanın yüzde sekseni buruşmuş peçetelerle doluydu.

En mantıklısının onu itip kaçmak olacağına karar verdim. Birkaç blok ötede illaki birine rastlardım.

"Sydney," dedi.

Yüzüne bakmaktan kaçınarak etrafından dolaşmaya çalıştım. Ama göründüğünden daha hızlıydı. Elini bileğime dolayıp kolumu apartmanın pürüzlü tuğla duvarına sabitledi. Cılız parmakları etime batıyordu.

"Hadi ama, Sydney," dedi. "Gecemizi erken bitirme. Eğlence daha yeni başlıyor."

ÜÇ

Kevin vücudunu tamamen bana bastırmıştı. Nefesindeki ekşi bira kokusu o kadar bunaltıcıydı ki kafamı çevirip elinden kurtulmaya çalıştım.

Bu adam sadece öpüşmek istemiyordu. Daha fazlasını istiyordu ve istediğini alana kadar da durmayacaktı. Beni eve bırakmasına asla izin vermemeliydim.

Tanrım, neden bu kadar *güçlüydü?*

"Bırak beni!" diye çıkıştım.

"Sana benimle oynama demiştim," dedi dişlerini sıkarak.

Vücudunu şimdi tamamen benimkine yapıştırmıştı, sıcak ve rahatsız ediciydi. Avazım çıktığı kadar bağırmaya hazırlanarak ağzımı açtım. Bu blokta apartmanlar vardı. Bütün camlar kapalı olmasına ve içeride klimalar çalışmasına rağmen illaki birileri duyardı. Ama ben daha çıtımı çıkaramadan arkamdan biri seslendi:

"Hey! *Hey!* Orada ne yapıyorsunuz?!"

Kevin bileğimi bırakıp birkaç santim geriledi. Artık hareket edebildiğimi fark edince fırsatı değerlendirdim. Yanımdaki metal çöp kutusundan güç alarak sağ dizimi kaldırdım ve var gücümle kasıklarına geçirdim.

Kevin'ın ânında yere kapaklanması inanılmaz tatmin ediciydi. Daha önce hiçbir erkeği taşaklarından avlamamıştım ama vay canına, *gerçekten* işe yarıyordu. Kevin yüzü kıpkırmızı olmuş vaziyette ellerini üreme organına kapamıştı. Kendimi yenilmez hissettim, ta ki dengemi kaybedip yere düşerek başımı çöp kutusuna çarpana kadar.

"Manyak karı!" diye inledi Kevin. "Derdin ne senin?!"

Yavaşça ayağa kalkarken gözlerimi kısarak imdadıma yetişen kişiye baktım. Hava karanlık olduğundan net göremiyordum ama orta boylarda, orta yapılı bir adam olduğu belliydi. Hâlâ yerde iki büklüm yatan Kevin'a baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi.

"İyi misiniz, hanımefendi?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez!" diye bağırdı Kevin. "Randevudaydık, pislik herif. Harika vakit geçiriyorduk."

Gizemli adam bana bakmaya devam ediyor, gözlerinde karanlık bir ifadeyle cevabımı bekliyordu.

"İyiyim." Kolsuz mavi elbiseme yapışan çeri çöpü silkeledim. Kabul edilemez derecede sarkık kollarımdan utanmam da dâhil olmak üzere birçok sebepten ötürü bu elbiseyi bir daha asla giymeyecektim. Hatta eve gider gitmez çöpe atmalıydım. "Yani *artık* iyiyim."

"*İyisin*, öyle mi?" diye tersledi Kevin. "Bana saldırdığın için seni dava etmeliyim!"

Gizemli Adam burnundan bir hırıltı çıkararak güldü. "Ne yapmaya çalıştığını *gördüm*. İstersen polis çağırıp onlara da anlatayım, ne dersin?"

Bunu dedikten sonra 911'i arayacakmış gibi cebinden telefonunu çıkardı. Onayımı istercesine bana baktığında başımı iki yana salladım. Gecenin böyle bitmesini istemiyordum. Sadece eve dönüp küvete girmek istiyordum. Bir de Cynch'te Kevin'ı engellemek. Gerekirse onu adminlere şikâyet edebilirdim, ne de olsa onlarda bütün kişisel bilgileri vardı.

Kevin ilk kez gerçekten endişeli görünüyordu. Kendini zorlayarak doğruldu. "Hey," dedi. "Beni yanlış anladın. Ben sadec–"

"Bas git," diyerek sözünü kesti Gizemli Adam. "*Hemen*. Hanımefendi fikrini değiştirip polisi aramadan önce kaybol." Sesi birkaç ton düşmüş, neredeyse hırıltıya dönüşmüştü. "Bu arada, *bir daha* onu rahatsız edersen gördüklerimi mahkemede tek tek anlatırım. Cinsel saldırı suçlularının hapiste nasıl karşılandığını biliyor musun?"

Kevin'ın gözleri irileşti. Nihayet anlamıştı.

Apartmanımın aksi yönüne doğru topallayarak uzaklaşmasını izledim. Gözden kaybolduğunda nihayet omuzlarım rahatladı.

"Gerçekten iyi misiniz?" diye sordu Gizemli Adam.

Başımı sesinin geldiği yöne çevirdim. Sokak lambasının altına girmişti, artık yüzünü net biçimde görebiliyordum. Ve...

Vay canına.

Hani insanlar bazen biriyle göz göze geldiklerinde elektrik çarpmış gibi hissettiklerini söylerler ya, işte ben bunun hep saçmalıktan ibaret olduğunu düşünürdüm, ta ki üç yıl önce başıma gelene kadar. Fakat o iş yürümemişti ve ben de bir daha öyle bir şey yaşayamayacağıma inanıyordum. Oysa şimdi yine olmuştu. Yine elektrik çarpmıştı.

Gizemli Adam inanılmaz seksiydi. Gür siyah saçları ve kömür karası gözleri vardı, bakışları öyle deliciydi ki bir elektrik akımına daha kapılmış gibi hissettim. Güçlü çenesi onu hem kendinden emin hem de kontrol sahibi gösteriyordu. Yüz hatları son derece simetrikti. İnce uzun gövdesini saran ve gözleriyle saçlarını daha da belirginleştiren siyah bir tişört giymişti. Ayrıca sol elinde alyans parıltısı yoktu.

Ama hepsinden güzeli bana bakış şekliydi. Ben elektrik akımına kapıldıysam o da kapılmıştı. Her iddiasına vardım.

"İyiyim," dedim. "Sadece... biraz sarsıldım."

Gizemli Adam, Kevin'ın gerçekten gittiğinden emin olmak için uzaklara baktı. "Erkek arkadaşın mıydı?"

Başımı iki yana salladım. "Bu akşam tanıştık. Cynch'te eşleşmiştik." Yüzüm hafifçe kızardı. "Yani *eşleşme* dediysem... Neyse, bu akşam randevumuz vardı." Sonra gereksiz yere, "Berbat geçti," diye ekledim.

"O kadarını fark ettim."

"Nerede oturduğumu bilmiyor." Kollarımı gövdeme sardım. "Onu uygulamaya şikâyet edeceğim. Bu tarz şeyleri ciddiye alıyorlar. Bir daha beni rahatsız edeceğini sanmıyorum. Ama... yardım ettiğin için teşekkürler."

Yandan yandan güldü. "Kendi başına çözmüştün zaten. Herif zar zor yürüyordu."

Kevin'ın taşaklarına tekme attığım ânı hatırlayarak keyifle gülümsedim. "Teşekkürler."

Gizemli Adam aynı şekilde gülümsemeye devam ederek bana bakıyordu. Aramızdaki elektrik neredeyse elle tutulacak kadar yoğundu. Bazen bir erkeğin bana ilgi duyup duymadığını anlayamıyordum ama Gizemli Adam'ın bakışlarından beni çekici bulduğu *açıkça* belli oluyordu. Az önce yaşananlardan dolayı hâlâ toparlanamamış olsam da numaramı ona seve seve verirdim.

Ne harika bir tanışma hikâyesi olurdu! Çocuklarımıza anlattığımı şimdiden hayal edebiliyordum: *Pisliğin teki beni öpmeye çalışıyordu ve işte, çocuklar, babanızla böyle tanıştım.*

Tamam, belki biraz aceleci davranıyor olabilirdim ama insan bazı şeyleri şıp diye anlıyordu.

"Tek başına evine gidebilir misin?" diye sordu Gizemli Adam.

Etrafıma bakındım. Son birkaç dakikada sokak biraz daha kalabalıklaşmıştı. Kevin'ın beni öpmeye çalıştığı zamanki kadar tenha değildi artık. "Evet," dedim.

"Harika."

Sonra birden arkasına döndü. *Gidiyordu.*

"Şey, tekrar teşekkür ederim!" diye seslendim. "Yaptığın şey için minnettarım. Bundan böyle kahramanımsın!"

Bu sözlerim onu güldürdü. Her nasılsa gülünce daha da yakışıklı oldu. Aktör ya da model filan olmalıydı. "Ne demek," dedi. "İyi olmana sevindim."

Bir an için sessizce birbirimize bakarken bir sonraki cümlesini zihnimde hayal ettim:

Ara sıra seni arasam olur mu?

Cumartesi akşamı yemek yiyelim mi?

Benimle tutkulu bir gece geçirmeye ne dersin?

Ama bunların hiçbirini söylemedi. Hatta adımı bile sormadı. Sadece elini kaldırıp, "O hâlde iyi geceler," dedi.

Sonra da arkasına dönüp gitti.

Bu da neydi şimdi?

DÖRT

ÖNCESİ

TOM

Daisy.

Ona bakmadan duramıyordum.

Üstelik bunu çok belli ediyordum. Böyle giderse sapığın teki olduğumu düşünmeye başlayacaktı. Ama ondan gözümü alamıyordum. Bugün acayip güzel görünüyordu. Saçları papatyaların ortasındaki o sarı halkanın rengindeydi ve arkadaşlarıyla okulun önünde dururken âdeta güneşte parıldayan altına benziyordu. Dar mavi kazağı, bedeninin yumuşak kıvrımlarını sarıp sarmalamıştı.

Dik dik bakmayı kes, Tom. Sapık gibi davranma.

Daisy bir anlığına bana doğru bakınca donakaldım. *Yakalanmıştım.* Mavi gözlerini kısmasını bekledim ama bunun yerine yavaşça gülümsedi. Birkaç arkadaşı bakıştığımızı fark etti, sonra kıkırdadıklarını duydum. Aynı cümle içinde "Tom" ve "çok tatlı" kelimelerini kullandıkları çalındı kulağıma.

"Tanrım, Tom. Ödleklik etmeyi bırak da git konuş şu kızla!"

En yakın arkadaşım Slug, kulağıma eğilmiş bilgece tavsiyeler veriyordu. Ailesinden gizlemek için ağzına naneli ağız spreyi sıkmış olmasına rağmen nefesi hâlâ sigara kokuyordu. Aptal değillerse sigara içtiğini biliyor ama umursamıyor olmalılardı. Slug, beş kardeşin en küçüğüydü ve anladığım kadarıyla anne babası

ondan elini eteğini çekmişti. Bir binanın tepesinden atlamadığı sürece onlar için sıkıntı yoktu.

"Konuşacağım," dedim.

Ne var ki yerimden kıpırdamadım. Ayaklarım kök salmış gibiydi.

Slug öyle abartılı biçimde gözlerini devirdi ki tek görebildiğim gözlerinin akı oldu. "Eğer bir kız bana Daisy'nin sana baktığı gibi baksaydı şu anda okulun arkasında onunla işi pişiriyor olurdum."

Slug okuldaki her kıza sulanırdı ve kızların hepsi de ondan tiksinirdi. Dürüst olmak gerekirse *gerçekten* tiksinçti. Asıl adı Slug[1] değildi tabii. Bu lakabı ilkokuldayken almıştı çünkü o zamanlar böcek yerdi. Evet, yanlış duymadınız, sahiden *böcek* yerdi. Teneffüslerde biz bahçede oyun oynarken Slug hapır hupur haşere gömerdi. Genellikle karınca yerdi ama bir gün, toprakta sürünerek ilerleyen bir sümüklü böcek bulmuş, öğle arasında yemekhaneye getirip herkesin gözü önünde yemişti.

O günden sonra kimse Slug'la takılmak istememişti. Dolayısıyla bir gün öğle yemeğinde masasına oturduğumda gözleri fal taşı gibi açılmıştı. On yıl sonra hâlâ kankaydık. Artık böcek yemeyi bırakmıştı –en azından başkalarının önünde– ama hâlâ pek arkadaşı yoktu.

"Slug" lakaplı on yedi yaşında bir genç için ne denebilirdi ki? Peki, onun en yakın arkadaşım olduğu düşünülürse *benim* için ne denebilirdi? Hatta *tek* arkadaşımdı.

Son iki yılda boyu bir sekseni aşmasına rağmen kilosunun neredeyse hiç artmaması da kızlarla şansını pek pekiştirmemişti. Kot pantolon ve tişört giymiş, yüzü sivilce kaplı sıska bir iskelet gibi görünüyordu.

Dudak büktü. "Neden bu kadar ödleklik ediyorsun? Kızın senden hoşlandığını *biliyorsun*."

Çantamın askılarını düzelttim. "Tamam, konuşacağım."

---

1 (İng.) Sümüklü böcek. –*ç.n.*

Yüzü aydınlandı. "Onunla konuşurken Alison'ı da bana yapmaya çalışır mısın?"

"Tabii," dedim onu mutlu etmek için ama Slug'ın bir Victoria's Secret modeliyle çıkma ihtimali, Daisy'nin en yakın arkadaşıyla çıkma ihtimalinden daha yüksekti.

Daisy ve arkadaşlarının yanına doğru yürürken kalbim küt küt atıyordu. Kızlar okulun merdiveninin yanında duruyorlardı, arkalarındaki duvarda bir sürü ilan asılıydı. Daisy'nin başının hemen arkasında bu yılki okul müzikali için hazırlanmış bir afiş vardı: *Grease.* Onun hemen yanındaysa bir kızın siyah-beyaz fotoğrafı asılıydı. Dönemin başında evden kaçan bizim sınıftan Brandi Healey'nin kayıp ilanıydı bu, ilan artık iyiden iyiye buruşmuş, solmuştu.

"Tom!" Daisy beni fark edince yüzü aydınlandı. "Bugün özel ders vermiyor muydun?"

Başımı iki yana salladım. Fen ve matematikte hep iyi olmuştum, bu yüzden lise birden beri öğrencilere özel ders verirdim. Geçen dönem fazladan para kazanmak için haftada üç gün veriyordum ama bu dönem ikiye düşürmüştüm. Daisy'nin programımı bilmesi hoşuma gitmişti. "Eskiden öyleydi."

Bana bakan gözleri Pasifik Okyanusu mavisiydi. Mavinin bu kadar duru bir tonunu daha önce hiç görmemiştim. Daisy Driscoll, gelmiş geçmiş en güzel kızdı.

Ama her nedense bakışlarım yüzünden narin boynuna kaydı. Çenesinin hemen altına, şah damarının atışına. Çoğu insanın kalbi dakikada altmış ila yüz kez atardı, acaba Daisy'ninki kaç kez atıyordu? Bir dakika boyunca izlersem hesaplayabilirdim.

"O zaman boşsun, değil mi?" dedi.

"Hı hı." Ensemi kaşıdım. Daisy'nin arkadaşları bana bakıp birbirlerini dürtüyorlardı. Daisy, dalga malzemesi olmadan onunla konuşabilmem için arkadaşlarının yanından *uzaklaşabilirdi* ama yerinden kıpırdamadı. "Şey... seni evine... seni evine bırakabilir miyim?"

Bu sorum üzerine gereksizler ordusundan kahkahalar yükseldi. İçlerinden biri, sanki yılın en komik şeyini duymuş gibi elini ağzına kapamıştı.

"Yeter." Daisy başını çevirip arkadaşlarına ters ters baktı. Sonra tekrar bana döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Seninle eve yürümeyi *çok isterim*, Tom."

O kadar mutlu olmuştum ki kızların gülmeye devam etmesini bile umursamadım. Gülerlerse gülsünler. Daisy'ye evine kadar eşlik edecektim.

Fakat Daisy daha gruptan ayrılmadan yanındaki düz kahverengi saçlı, kalın gözlüklü kız onu kolundan tuttu. Daisy'nin en yakın arkadaşı Alison'dı bu. Benim Slug'ım varsa onun da Alison'ı vardı. İkimiz de daha iyilerini bulabilirdik.

"Daisy," diye mırıldandı Alison.

Tek söylediği bu oldu. *Daisy.* Bu da bana, daha önce hakkımda başka şeyler söylediğini düşündürdü. Şimdi bu tek kelime, ben orada değilken Daisy'ye söylediği o kötü şeyleri hatırlatıyordu.

Alison benden hoşlanmıyordu. Bunu da gayet belli ediyordu. Mesele beni tanımaması ya da beni anlamaması değildi. Beni tanıyordu. Hatta bu yıl biyoloji dersinde laboratuvar partneriydik. Birlikte çok zaman geçirmiştik ve birlikte geçirdiğimiz zamanın her dakikasında bana olan nefreti biraz daha artmıştı.

"*Yeter,*" diye tekrarladı Daisy, bu kez daha sert bir sesle.

Alison, Daisy'nin kolunu bıraktı ama öncesinde bana bütün ters bakışları geride bırakacak bir ters bakış atmayı da ihmal etmedi. Ormanda yaşayan hayvanlar olsaydık şu anda gözlerimi oyuyor olurdu. Slug'ın ondan hoşlandığına inanamıyordum.

Fakat umurumda değildi çünkü bir an sonra Daisy arkadaşlarına el salladı ve birlikte evine doğru yürümeye başladık. Bana gülümsediğinde Alison'ı tamamen unuttum. Alison da kimdi?

Bugün gerçekten harika bir gündü. Güneş parlıyordu ve tarihin en uzun, en soğuk kışından sonra nihayet mont giymemize bile gerek kalmamıştı. Tek düşünebildiğim Daisy'ydi. Gözlerinde

hülyalı bir bakış vardı ve yanımda yürürken neredeyse sekiyordu. Daisy'yi uzun zamandır tanıyordum ve bazı anlarda bana, dört yaşındayken oyun parkının öbür ucundan izlediğim iki örgülü küçük kızı hatırlatıyordu. Gerçi o zamanlar tek hayalim arkadaşı olabilmekti. Ama dört yaşındayken bile Daisy Driscoll'la evlenmek istediğimi biliyordum.

Bir gün evlenecektim de.

"Ver çantanı ben taşıyayım," dedim birden.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Kendi çantamı kendim taşıyabilirim."

Tamam da erkek dediğin böyle yapmaz mıydı? Birlikte olduğu kızın eşyalarını taşımaz mıydı? Elime geçen bu fırsatı berbat etmek istemiyordum. Daisy benim için çok önemliydi. "Biliyorum ama ben taşımak istiyorum," dedim.

Bir süre düşündükten sonra mor sırt çantasını bana uzattı. "Çok centilmensin, Tom."

İçimden kendimi tebrik ederek gülümsedim. En azından çantasını omzuma asana kadar gülümsüyordum. İçinde ne vardı bunun? *Tuğla* mı? Tanrım.

"Çantan... çantan da amma ağırmış," dedim nefes nefese.

"Bütün ders kitaplarımı yanımda taşımayı seviyorum." Bana gözlerini kısarak baktı. "Çok mu ağır geldi yoksa?"

"Hayır. *Hayır.* Alakası bile yok."

Çantayı ona geri veremezdim. Taşımak zorunda değildim ama ona çantasının taşıyamayacağım kadar ağır olduğunu söylersem haneme puan yazdıramayacağımı bilmek için Einstein olmaya gerek yoktu. O yüzden dişimi sıktım. Daisy'nin evine doğru birkaç blok yürürken çoğunlukla omuzlarımdaki çantaların ağırlığıyla sırtüstü düşmemeye odaklandım. Neyse ki evi çok uzakta değildi. New York'un kuzeyindeki Buffalo'ya arabayla bir buçuk saat mesafede yer alan küçük bir kasabada yaşıyorduk. Burada tek lise vardı, herkes birbirini tanırdı ve bütün kasabayı dolaşmak bir saatten az sürüyordu.

"Hep çok sessizsin, Tom," dedi Daisy.

Kahretsin, çantası yüzünden dikkatimi toplayamıyordum. "Öyle miyim?"

"Derslerde değil," diye düzeltti. "Derslerde hep parmak kaldırıyorsun."

Yüzüm kızardı. Sınıfta gösteriş yaptığımı mı düşünüyordu? Öyle bir niyetim yoktu. Sadece iyi notlar almaya çalışıyordum. Seneye üniversite başvuruları başlayacaktı ve hedefim iyi bir okula yerleşmekti, böylece ileride tıp fakültesine girebilirdim. Çocukluğumdan beri tek isteğim cerrah olmaktı. *Sürekli* bunu düşünüyordum. Kitaplığımdaki raflardan biri tıp kitaplarıyla doluydu ve hepsini de okumuştum.

Neşterle insan kesmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Elimin altında derisinin iki yana ayrıldığını hissetmenin. İç organlarını görmenin.

Öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Olsun," dedi Daisy. "Zekisin. Zeki olmanın utanılacak bir yanı yok. Aksine" –bana gülümsedi– "bence çok seksi."

Bunu demesini beklemiyordum. "Se-seksi mi?"

Daisy durdu ve bana bakarak başını yana yatırdı. "Senden hoşlandığımı biliyorsun, değil mi, Tom?"

Bir anda omuzlarımdaki bütün ağırlığı unuttum ve bakışlarım yine boynuna kaydı. Daisy o kadar zayıftı ki şah damarının atışını açıkça görebiliyordum. İtirafına nasıl yanıt vereceğimi beklerken nabzının hızlandığını bile fark edebildim.

Şah damarı, beyne kan taşıyan büyük damardı. Derinin aşağı yukarı iki santim altında yer alıyordu. Birinin şah damarını kestiğinizde on saniye içinde ölürdü. Hele boyun toplardamarı daha da savunmasızdı; çenenin hemen altındaydı ve keskin bir bıçakla kolayca kesilebilirdi.

Yine de Daisy'nin, boynundaki hassas damarlarla ilgili bilgileri önemseyeceğini pek sanmıyordum. Bu yüzden bunları söylemek yerine uzanıp elini tuttum.

Hâlinden gayet memnun görünüyordu. Boyun toplardamarını kesmemdense elini tutmamı tercih edeceğine şüphem yoktu.

Yolda yürürken derslerinden ve arkadaşlarından bahsetti. Ben de onu dinleyip başımla onayladım ve en doğru zamanlarda en yerinde soruları sordum. Gerçi çoğunlukla elimin ne kadar terlediğine odaklanmıştım. Kuru şeyler düşünmeye çalışsam da zordu. Daisy'nin eli kuru, yumuşak ve mükemmeldi.

Onunla olmayı ne kadar sevsem de evinin önüne geldiğimizde rahatladım; hem beş tonluk çantasından kurtulmuş hem de terden ıslanan elimi elinden çekebilmiştim. Elimi çaktırmadan kot pantolonuma sildim. Sanki Daisy, avucumda küçük bir gölet oluştuğunu fark etmemiş gibi.

Evi çok güzeldi. Üç katlıydı ve dış cephesi, gözlerinin mavisiyle aynı tona yeni boyanmıştı. Mahalledeki yeni evlerden biriydi, yani bizim evin aksine tadilata muhtaç değildi. Daisy'nin ailesi benimkinden daha varlıklıydı ve gecenin bir yarısı anne babasının bağırışlarına, duvara çarpan tabak çanakların seslerine uyanmadığından da emindim.

"Eh," dedi Daisy. "Beni eve bıraktığın için çok teşekkür ederim. Çantamı taşıdığın için de teşekkürler."

"Rica ederim."

"Çok *kibarsın*." Kibarlığım onu hem eğlendirmiş hem de sevindirmiş gibi kıkırdadı. Ben her zaman *kibardım* çünkü bizim evde kabalığın sonuçları ağır olabiliyordu. "*Hep* böyle centilmen misin?"

Sesindeki hafif değişiklik bana bir şey beklediğini düşündürdü. Onu öpmemi mi istiyordu? Son yirmi dakikadır el ele tutuşuyorduk. Bu noktada sıradaki adım öpüşmek olmalıydı. Ama bunu yapmak benim için kolay değildi. Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı, Daisy'nin de erkek arkadaşı olduğunu sanmıyordum.

Doğruyu söylemek gerekirse hayatımda yalnızca bir kızı öpmüştüm ve o da istemeden olmuştu. *Kız* beni öpmüştü. Ama bunu ikimizden başkası bilmiyordu. Zaten artık sadece ben biliyordum.

"Tom?"

Başını hafifçe bana doğru kaldırmıştı; açıkça onu öpmemi istiyordu. Parmağımı çenesinin altında gezdirdim. Bana doğru uzattığı dudaklarında pembe parlatıcı vardı. Muhtemelen yumuşacık ve pürüzsüzdüler. Tanrım, neden bir an önce onu öpmüyordum?

"Hey, Tom Brewer mı o?"

Daisy'nin evinin yan tarafından gelen gür sesle neredeyse iki metre uzağa sıçradım. Ödleklik etmeseydim Daisy'nin babasının beni kızını öperken yakalayacağını düşünerek olduğum yerde donakaldım. *Küçük lütuflar için Tanrı'ya şükürler olsun.*

"Merhaba, baba." Daisy babasına sakince gülümsedi. "Erken gelmişsin."

Jim Driscoll bütün heybetiyle karşımıza dikildi. Bir doksan boyunda, kaslı bir adamdı. Beni Daisy'yi öperken yakalasaydı şu anda canıma okuyor olurdu. Daisy'nin üniversiteye giden iki abisi vardı, yani Daisy evin en küçüğüydü ve tek kız çocuktu. Dolayısıyla babası onu gözü gibi koruyordu.

Ama bizi öpüşürken yakalasaydı belki de beni dövmezdi. Daha çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. Hem ben serseri filan değildim. Kızını öpmek üzereyken yakaladığı kişi *Slug* değildi.

"Bu gece nöbetim var," dedi Daisy'ye. "Üzerimi değiştirip anneni öpmeye geldim."

Daisy hokka burnunu buruşturdu. "Iyy, baba. Detay vermene gerek yoktu."

Babası kahkaha attı. "Bu sana iğrenç mi geliyor? Tom'un öpüşmeyi iğrenç bulduğunu hiç sanmıyorum." Bana göz kırptı. "Değil mi, Tom?"

Şu an yer yarılsaydı seve seve içine girerdim.

Kocaman elini omzuma koydu. Bu yıl boyum neredeyse bir seksene ulaşmıştı ama Daisy'nin babası hâlâ bana tepeden bakıyordu. Tıpkı kendi babam gibi. "Bir akşam yemeğe gel. Daisy seni dilinden düşürmüyor. Karımla birlikte seni daha yakından tanımak isteriz."

"Baba!" Hangisi daha hoşuma gitmişti bilmiyordum; hayalini kurduğum kızın benden sürekli bahsetmesi mi yoksa babası bunu söylediğinde Daisy'nin utanması mı? Bana özür diler gibi baktı. "Öyle bir şey yapmıyorum."

Babası onu duymamış gibi devam etti. "Eee, ne diyorsun, Tom?"

"Tabii, olur," diye mırıldandım. "Kulağa harika geliyor."

Daisy'nin babası bana bir kez daha göz kırptı. "Müsait olduğunda karıma söyle, sana ziyafet hazırlar. Kravat takmana gerek yok, ha ama takarsan ekstra puan kazanırsın."

Daisy'nin beyaz teni pembenin en güzel tonuna bürünmüştü. Babası eve girerken başını iki yana salladı. "Yemeğe gelmek zorunda değilsin. Cidden."

Bunu söylediğine sevinmiştim çünkü Driscoll ailesiyle yemek yemek gibi bir niyetim yoktu. Günün her ânı Daisy'yi düşünsem de ailesiyle tanışmak istemiyordum. Onlarla vakit geçirmek istemiyordum. Özellikle de babasıyla. Bir daha onunla konuşmazsam çok mutlu olurdum.

Sonuçta polis şefiyle ne kadar az vakit geçirirsem o kadar iyiydi.

BEŞ

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Oturduğum apartmana doğru yürürken içimi bir karamsarlık sardı.

Evet, hayatımın en kötü randevularından birini yaşamıştım. Adam neredeyse bana *saldırıyordu*. Hâlâ olayın etkisindeydim.

Ama asıl aklımdan çıkmayan diğer adamdı. Gizemli Adam.

Beni kurtarmıştı. İmdadıma yetişecek kimse yokken birden çıkagelmişti. Göz göze geldiğimizde bir kıvılcım parlamıştı. Hayal görmüyordum. Aramızda bir bağ oluşmuştu.

Fakat adam devamını getirmemişti. Ne adımı sormuş ne de kendi adını söylemişti.

Belki de benim hatamdı. Sonuçta bir adamın bana saldırdığını görmüştü, böyle bir şeyin hemen ardından bana yürümek istememiş olabilirdi. Belki de ilk adımı benden beklemişti. Ondan beni evime bırakmasını istemeliydim. Benim derdim neydi?

Eh, artık bunu düşünmenin anlamı yoktu. Bu şehirde milyonlarca insan yaşıyordu, dolayısıyla Gizemli Adam'ı bir daha görme ihtimalim neredeyse sıfırdı. Elime geçen fırsatı tepmiştim.

Binaya vardığımda gram keyfim kalmamıştı. Ön kapıyı açtım. En azından kapıcı yoktu da onun boş konuşmalarına maruz kalmayacaktım. Posta kutularının önünden geçerken oradaki tek

bankta oturan komşum ve arkadaşım Bonnie'yi gördüm, bütün dikkati telefonundaydı.

Bonnie bir alt katımdaki dairede oturuyordu, benden bir yaş büyüktü ve en az benim kadar yalnızdı. O da benim gibi birileriyle tanışmak için Cynch uygulamasını kullanıyordu ve son iki yılda New York'taki bekâr erkeklerin neredeyse yarısıyla çıkmıştı (hiç abartmıyordum). Bonnie, internet üzerinden tanışma işinin tamamen bir sayı piyangosu olduğuna inanıyordu, bu yüzden bir haftada yedi randevuya çıkardı. Bazen daha fazlasına. Ne de olsa öğle yemeğine biriyle, akşam yemeğine başka biriyle, üstüne bir de içkiye başka biriyle çıkmak mümkündü.

Fakat tüm bu rakamlara ve çok güzel olmasına rağmen –ipek gibi sarı saçları, porselen bebek gibi bir yüzü ve kıvrımlı bir vücudu vardı– Bonnie hâlâ yalnızdı.

"Selam, Bonnie," dedim.

Bonnie telefonundaki bir şeye gülümsüyordu. Parlak kırmızı ruju, dumanlı göz makyajıyla onun da bir randevudan döndüğü belliydi. Onunkinin benimkinden güzel geçtiğini umdum.

"Selam, Syd." Konuşurken gözlerini telefonundan ayırmıyordu. "Randevun nasıldı?"

"Bir ile on arasında mı? Eksi bir milyon."

Bonnie sonunda başını kaldırıp bana baktı, bakar bakmaz da yüzü düştü. Bir elini ağzına kapadı. "Aman Tanrım."

Yüzündeki dehşet ifadesi içimi huzursuz etti. Neden bana öyle bakıyordu? "Ne?"

"Sen..." Parmağıyla kendi alnını işaret etti. "Kanıyor, hem de çok fena."

Hay aksi.

Gizemli eşyalarla dolu çantamı karıştırarak aynalı pudramı çıkardım. Sonunda yüzüme bakmayı başardığımda soluğum kesildi. Belli ki kafamı çöp kutusuna çarptığımda düşündüğümden daha fazla hasar almıştım. Alnımda küçük bir kesik vardı ve o kesik epey kanamıştı. Bir korku filminden fırlamış gibiydim.

"Tanrım," diye mırıldandım. Gizemli Adam'ın numaramı istememesine şaşmamalıydı. Kanlı yaramdan tiksinmiş olmalıydı. Erkekler böyle şeyleri çekici *bulmazdı*.

Böyle olacağını tahmin etmeliydim. Çünkü ben çok sık kanardım.

Von Willebrand denen bir hastalıktan mustariptim. Basitçe açıklamak gerekirse en ufak kesikte bile oluk oluk kanım akıyordu. Hastalığım ilk kez ben çocukken, neredeyse her hafta burnum kanadığında fark edilmişti. O zamanlar arkadaşlarım her yanımdan kan fışkırtmamı eğlenceli bulurdu. Ama ergenlikte bu durum hem mide bulandırıcı hem de utanç verici bir şeye dönüşmüştü.

Neyse ki artık burnum eskisi kadar kanamıyordu. Bir yerim kesilirse ortalama bir insandan çok daha fazla kanımın akacağını da kabullenmiştim. Reglimi kontrol altında tutmak için doğum kontrol hapı kullanıyorum. *Büyütülecek* bir mesele değildi.

Ta ki hoşlandığım bir adamla tanışıp da adam kanlı yaramı görerek benden soğuyana kadar.

"Harika gerçekten," diye söylendim çantamdaki onlarca peçeteden birini alıp kesiğe bastırarak. Doğru düzgün temizlemek için biraz suya ihtiyacım olacaktı. Çantanın derinlerinde bir yerlerde acil durum yara bantlarım da vardı.

"İyi misin?" diye sordu Bonnie.

"İyiyim iyiyim, göründüğü kadar kötü değil."

"Nasıl oldu?"

"Düştüm ve başımı bir çöp kutusuna çarptım."

"Iyy. Tetanos aşısı yaptırman gerekir mi?"

Bonnie'nin yanına oturdum. "Sanmam. Ama merak etme, aşılarım tam."

"Güzel." Göz kırptı. "Kazıklı humma olmanı istemem."

Binadakiler arasında korkunç gecemi en iyi anlayacak kişi Bonnie'ydi. Ama gerçek şu ki bu konuda konuşmak istemiyordum. Tek istediğim son iki saatte yaşananları unutmaktı.

"Sen neden sırıtıp duruyorsun bakayım?" diye sordum. "Seksi biriyle mi tanıştın?"

Bonnie, mor bluzuyla aynı renk kumaş kaplı lastik tokayla topladığı sarı saçlarına pat pat vurdu. Yirmi birinci yüzyılda hâlâ kumaş kaplı lastik toka takan tek kadındı ama bir şekilde kendine yakıştırmayı başarıyordu. Âdeta imzası gibi bir şeydi. "Evet aslında. Az önce beni eve bıraktı."

Her şeye rağmen onun adına sevindim. Hem Bonnie gibi akıllı, güzel ve komik bir kız bile hayatının aşkını bulamıyorsa benim gibilerin hiç şansı yok demekti.

"Nazar değdirmek istemiyorum," dedi, "ama bu adamla bir yıldır ara ara görüşüyorum. İnanılmaz yakışıklı fakat bağlanma korkusu var. Beni sadece seks için arıyor. Normalde onunla vakit harcamazdım ama dediğim gibi aşırı yakışıklı ve yatakta çok iyi." Tekrar telefonuna baktı. "Ama bu gece ilişkimizi ciddiye bindirmekten bahsetti. Birileriyle çıkıp durmaktan bıkmış, hayatını düzene koymak istiyormuş."

"Bilemedim..." Bonnie'nin moralini bozmak istemesem de böyle erkeklere güven olmazdı. "Böyle bir adamın gerçek bir ilişki yaşayabileceğine sahiden inanıyor musun?"

"Bak," dedi Bonnie, "o aslında ciddi biri. Zamparanın tekine benzemiyor. Doğrusunu istersen çoğunlukla sadece yatsak bile başka biriyle yattığını sanmıyorum. Aşırı tatlı, çok zeki, bayağı da komik. Üstelik *doktor*."

Bonnie'yi sadece seks için arayan yakışıklı, bekâr bir doktor, öyle mi? Bonnie bu adamın yakın zamanda durulup köşesine çekileceğini düşünüyorsa delirmiş olmalıydı.

"Peki," dedim, "bol şans. Yarın yogaya geliyor musun?"

Bonnie, Gretchen ve ben son bir yıldır haftada üç gün yogaya gidiyorduk. Birbirimizle bu sayede tanışmıştık. "Geleceğim," dedi.

"Harika," dedim. "Dr. Yakışıklı'yla ilgili gelişmelerden beni haberdar edersin artık."

Ama Bonnie beni dinlemiyordu bile. Telefonuna gülümsemeye geri dönmüştü. Evet, bu kızı tamamen kaptırmıştık. Umarım Dr. Yakışıklı sonunda Dr. Pislik'e dönüşmezdi.

Asansöre binip onuncu kata çıktım. Son ciddi birlikteliğim aniden bittiğinden beri o kattaki tek yatak odalı dairede yaşıyordum. O zamanlar hayatımda harika bir adam vardı, hatta onun hayatımın aşkı olduğuna inanıyordum. Birlikte yaşıyorduk, yani ilişkimiz son derece ciddiydi. Ama sonra...

Neyse, bu konuyu düşünmek istemiyordum. *Onu* da.

Asansörden indiğimde loş koridorda yürüyerek soldaki son dairenin yolunu tuttum. Düzgün sayılabilecek bir muhitte oturmama ve kapımda iki kilit olmasına rağmen daireme her girişimde içimde hafif bir tedirginlik olurdu. Zaman zaman şehirde yalnız yaşayan bir kadının kendi evinde boğularak ya da bıçaklanarak öldürüldüğü haberini duyuyordum.

Fakat böyle bir şey olma ihtimali düşüktü. Kapıda zorlama yoktu. İçeride birinin pusuda beklemediğinden emindim. Hem bir gecede iki kez saldırıya uğrama ihtimalim neydi?

Anahtarı kilide soktum ve her zamanki gibi biraz sağa sola çevirmek zorunda kaldım. Birkaç saniyelik uğraştan sonra kilit döndü ve kapı açıldı.

Ayışığı Kitaplığı

ALTI

Dairem sessizdi.

Fazla sessizdi. Saat ne kadar geç olursa olsun Manhattan'daki bir dairede mutlak sessizlik olması neredeyse imkânsızdı. Gece üçte tuvalete kalktığımda bile pencerenin hemen altında parti yapan birilerinin sesini duyardım. Bu yüzden kapıyı açtığımda beni karşılayan sessizlik tüylerimi diken diken etti.

"Merhaba?" diye seslendim.

Cevap olarak bir siren sesi, sessizliği yırtarcasına caddede yükseldi. Bir an olduğum yerde durup acı sesin uzaklaşmasını bekledim, ses kaybolunca da derin bir nefes aldım.

İçeride her şey normaldi. Ne kimse vardı ne de zorla girildiğine dair herhangi bir iz. Şehir her zamanki gürültülü hâlindeydi. Endişelenecek bir şey yoktu.

Küçük daireme adım attım. Küçük derken *minicik* demek istemiştim. Manhattan'da mutfağınıza masa sığıyorsa o daire büyük sayılırdı. Benim mutfağıma bırakın masayı, insan bile zor sığıyordu. Zayıf kalmak için en büyük motivasyonum da buydu; birazcık bile kilo alırsam ne mutfağa ne de banyoya girebilirdim.

Öte yandan hiç değilse burası dik duramadığınız ve fırının aynı zamanda buzdolabı görevi gördüğü şu mikro dairelerden değildi.

Çantamı her zamanki yerine, ön kapının yanındaki kitaplığın üstüne bıraktım. Kitaplık, Gizemli Adam'a fazlasıyla benzeyen erkek karakterlerin baş rolünde olduğu ucuz aşk romanlarıyla doluydu. Aptal romanlar, insana *son derece* gerçek dışı bir romantizm anlayışı aşılıyordu. Ben o kitaplardan birinde karakter olsaydım Gizemli Adam onunla yaşadığımız "beklenmedik karşılaşma" sahnesinden hemen sonra tişörtünü çıkarıp ışıl ışıl parıldayan, taş gibi sert karın kaslarını sergiler ve ardından kasığını benimkine dayardı.

Evim sessizdi, birinin beni öldürmek için pusuya yattığına dair hiçbir işaret yoktu. Oturma odamda fazla eşya bulunmuyordu: IKEA'dan aldığım bir kanepe, geniş ekran bir televizyon, bir de pandemi döneminde çoğunlukla evden çalışmaya başladığımdan beri artan bir sıklıkla kullandığım dizüstü bilgisayarımın durduğu çalışma masam.

Alnımdaki hasarı daha iyi görebilmek üzere ilk olarak banyonun yolunu tuttum. Kesik küçüktü ama pıhtılaşma sorunum yüzünden epey kanıyordu. Korkunç görünüyordum; Gizemli Adam'ın arkasına bakmadan kaçmasına şaşmamalıydı.

Bu durumu sık sık yaşadığımdan eksiksiz bir ilk yardım çantam vardı. Bir parça gazlı bez alıp alnıma bastırdım. Taze kanın çoğunu bezle toplayıp kurumuş olanları da temizledikten sonra yaranın üzerini kapadım. Umarım yarın sabaha kadar kanama yeterince durur da sadece bir yara bandıyla idare edebilirdim.

Aptal Kevin. Cynch'e uzun bir şikâyet yazısı yazacaktım. Aslında polisi aramalıydım ya neyse.

Sargı işi bittikten sonra gözüm yüzümün geri kalanına kaydı. Solgun ve yorgun görünüyordum. Geçenlerde otuz dördüme bastığım hâlde çoğu insan beni yirmili yaşların ortasında sanırdı fakat şu hâlimle resmen kırk gösteriyordum. Bonnie kadar güzel olmasam da pek çok erkek beni çekici bulurdu. Kahverengi saç-

larımda doğal sarı ışıltılar vardı, gözlerimse ilgi çekici biçimde griydi, azıcık rimel bile neredeyse görünmeyen açık kahverengi kirpiklerimi belirginleştirmeye yetiyordu. Gülümsediğimde gamzelerim çıkıyordu, dişlerimse on bir yaşında başlayıp on üç yaşına kadar taktığım diş telleri sayesinde harika görünüyordu.

Ama yine de düzgün bir adam bulamıyordum.

Bonnie'nin seçici olduğunu düşünüyordum ama ben öyle değildim. Yeryüzündeki en yakışıklı adamı aramıyordum. Bir milyonerle evlenmeye de çalışmıyordum. Tek istediğim alkol ya da kumar sorunu olmayan, sohbeti keyifli, gülümsemesi güzel ve beni en az benim onu sevdiğim kadar sevecek düzgün bir adam bulmaktı.

Bu gerçekten o kadar ulaşılmaz bir hayal miydi?

Herhâlde öyleydi. Aksi hâlde şu anda yalnız olmazdım.

Ben kendime acımaya devam ederken diğer odadaki telefonum çaldı. Kapının yanına bıraktığım çantama gidip telefonumu çıkardım. Bir anlığına Gizemli Adam'ın numaramı bulup beni yemeğe davet etmek üzere aradığını düşünerek heyecana kapıldım.

Ama hayır. Şu anda arayabilecek en kötü kişi arıyordu: Annem.

Annemle konuşmaktan daha az heyecan duyduğum hiçbir şey yoktu fakat telefonu açmazsam zalimlik etmiş olurdum. Tanışma randevularına çıkmam onu çok kaygılanıyordu. Erkeklerle hep kamusal alanlarda buluştuğumu ve kimseye adresimi vermediğimi ona defalarca söylesem de içi rahat etmiyordu. Gerçi bu gece yaşananlara bakılacak olursa endişesi yersiz sayılmazdı.

Birkaç yıl önce babamın ani bir kalp krizi sonucu vefat etmesinden bu yana annem iyice tedirgin biri olup çıkmıştı. Eskiden babam onu sakinleştirirdi fakat annem şimdilerde öğretmenlikten emekli olduğundan ve yalnız yaşadığından günlerini evde oturup benim için endişelenerek geçiriyordu. Manhattan dışında bir yerde yaşasaydım Connecticut'taki evini satıp yanı başımda bir yere taşınırdı. Ama şehir ona ürkütücü geldiği için komşum

olma ihtimali yoktu. Şimdilik. Gerçi ona Kevin'dan bahsedersem hemen yarın evini satışa çıkarırdı.

"Sydney!" diye haykırdı ben daha alo bile diyemeden. "Bu gece randevuya çıktın mı?"

"Evet." Akşamdan beri aklımda olan o bir kadeh şarabı almak üzere mutfağa geçtim. "Ama bitti."

"Ah." Sesi hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Tam olarak ayırt edemedim. "Nasıl geçti?"

"Eh."

"Yani iyi mi kötü mü?"

Plastik bir bardağa yaklaşık yarım kadeh kırmızı şarap doldurdum; yalnız olduğumdan süslü kadehlere gerek yoktu. En azından şişeden içmiyordum. "İkinci randevu olacağını sanmıyorum."

Az bile söylemiştim.

"Gerçekten anlamıyorum," dedi annem. "Çok güzelsin. Çocukların ikinci randevu için kuyruğa girmesi lazım!"

Acaba kaç yaşına gelince annem flört ettiğim adamlara "çocuk" demeyi bırakacaktı? Ellime bastığımda hâlâ yalnız olursam bile –ki gidişat onu gösteriyordu– annem onlardan hâlâ "çocuklar" diye bahsetmeye devam ederdi. O zamana kadar muhtemelen birlikte yaşamaya başlamış olurduk. Aynı yatağı paylaşıyor bile olabilirdik.

"Tam bir muamma," diye mırıldanıp şarabımdan büyük bir yudum aldım.

"Ah, ama sana güzel bir haberim var!"

N'olur görücü usulü buluşma olmasın. N'olur görücü usulü buluşma olmasın. "Şey, nedir?"

"Arkadaşım Susan'ın kızı doğum yaptı!"

Şaraptan bir yudum daha aldım. "Vay canına. Harika."

"Hayır, anlamadın," dedi annem. "Kız otuz sekiz yaşında! Otuz sekiz yaşında ve hâlâ çocuk doğurabiliyor. Sen daha otuz

dörtsün, yani doğurganlık açısından en az dört senen daha var. Yumurtalarını dondurursan daha bile fazla."

"Harika." Şarabın kalanını tek dikişte bitirdim. "Anne, çok yorgunum, yatacağım."

"Kızma bana, Sydney. Sadece seçeneklerin olduğunu göstermek istedim!"

"Kızmadım. Yorgunum sadece."

Annemin telefonu kapamasını sağlayacak kadar içini rahatlatmak birkaç dakikamı daha aldı. Onunla konuşmak başımı ağrıtsa da telefonu kapadıktan sonra daire yeniden kulakları sağır eden bir sessizliğe büründü.

Biriyle tanışmak neden bu kadar zordu? Neden düzgün bir adam bulup onunla evlenemiyor, mutlu mesut yaşayamıyordum? Gerçekten çok şey mi istiyordum?

YEDİ

Yoga dört buçukta bitti.

Arlene'in öğleden sonra verdiği hatha yoga dersi genelde tıklım tıklım olurdu ama ben erkenden gidip matımı arkadaşlarımın yanına sermiştim. Tamam, yoga demek pranayama ve shatkarma demekti ama aynı zamanda da eğitmen imkânsız gibi görünen bir poza geçmenizi istediğinde veya siz bayılmanın eşiğindeyken *nefes almanızı* söyleyip durduğunda arkadaşlarınızla birbirinize acı dolu bakışlar atmaktı.

Arlene, her zamanki gibi dersin son on beş dakikasını yönlendirmeli meditasyonla bitirdi. Sağımda oturan Gretchen'a baktım; çoktan bağdaş kurmuş, avuçlarını birleştirmişti bile. Sınıftaki diğer kadınlarla aynı anda, "Namaste," dedi.

Bonnie her zamanki gibi kıkırdadı. Yogayı Gretchen kadar ciddiye almıyordu ama esnek kalmak işine geliyordu. Eh, nedenini tahmin edebilirdiniz.

"Pekâlâ kızlar," dedi Gretchen ayağa kalkarken. "Kahve içmeye gidiyoruz, değil mi?"

Matımı rulo yaparken Bonnie'ye baktım. Matı çantaya geri sığdırabileceğim kadar ince dürmem genelde en az iki denememi

alırdı. "Tabii senin yakışıklı doktorla ikinci randevuna hazırlanman gerekmiyorsa?"

Bonnie güldü, Gretchen ise tek kaşını kaldırdı. "Yakışıklı doktor mu? Benden habersiz neler dönüyor bakayım, ha küçük hanım?"

Gretchen'ı çok severdim fakat flört hayatımız hakkında inanılmaz meraklıydı. Özellikle de kendisi Randy'yle ciddi bir ilişkiye başlayıp randevulardan elini eteğini çektiğinden beri. Bizim üzerimizden flört hayatını devam ettirdiğini söylüyordu ki bence bu biraz sinir bozucuydu çünkü ben de onun gibi ciddi bir ilişki yaşamayı çok isterdim.

Tamam, *Randy* gibi biriyle değil ama en azından Gretchen'ın onu sevdiği kadar sevebileceğim biriyle.

Yine de Gretchen'a öyle *çok* imrenmiyordum. İlk tanıştığımızda hâlâ kalbini kıran bir adamın ardından üzülüyordu fakat şimdi toparlanmış gibiydi. Doğru ilişki insana iyi geliyordu ve bu da bana kendi geleceğime dair umut veriyordu.

Bonnie, yeşil kumaşlı lastik tokasını çekip aldı, sarı saçlarını biraz silkeledi, sonra yeniden topladı. "Hadi kahve içmeye gidelim, orada anlatırım."

On beş dakika sonra üçümüz yoga stüdyosunun hemen yanındaki kafede bir masada oturuyorduk. Kafe kötü hizmetiyle meşhurdu ama başka bir yere gitmeye üşenmiştik. Gretchen, kadın garsonun dikkatini çekmek için el sallayıp duruyordu.

"Unutmayın," dedi Gretchen, "bugün benden."

"Neden?" diye sordu Bonnie.

"Çünkü Gretchen erkek arkadaşıyla sevişmeye daldığından acil arama görevini unuttu," diye açıkladım.

"Bunun için kendimi *çok* kötü hissediyorum." Gretchen garsondan ümidi kesip bana döndü, alt dudağını hafifçe sarkıtmıştı. İki arkadaşım arasında daha güzel olan Bonnie'ydi. İpek gibi sarı saçları, kıvrımlı bir vücudu vardı. Fakat Gretchen'ın yüzü çok sevecendi: çizgi film karakterlerininkini andıran iri gözleri, hokka

burnu ve burnunun üstünü süsleyen çilleri vardı. Ayrıca yoga taytı ve çiçek desenli V yaka tişörtüyle son derece hoş görünüyordu. "Bana kızgın mısın?"

"Biraz," dedim.

"Ben olsam seni arardım, Syd," dedi Bonnie.

Başımı iki yana salladım. "Sen de Dr. Yakışıklı'yla randevuda değil miydin?"

"Doğru ya!" Gretchen'ın gözleri parladı. "Nedir bu işin aslı? Ciddi bir ilişkin olduğunu bilmiyordum."

"Yok zaten." Bonnie yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Yani henüz resmî bir şey yok. Hâlâ tedirgin davranıyor ama..." Dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ondan çok hoşlanıyorum. *Bayağı* çok."

"Seksi mi?" diye sordu Gretchen.

"*Hem de nasıl*," dedi Bonnie. "O kadar... Mükemmel biri ki. Ondan önce kimseyle işi ciddiye bindirmediğime seviniyorum."

Bonnie, "ciddiye bindirmek" derken doğrudan Gretchen'a bakmıştı. Gretchen'ın fark etmediğini umdum.

"Bu harika bir şey, Bonnie." Uzanıp elini sıktım. "Umarım sonradan pisliğin teki çıkmaz."

Bonnie'nin suratı asıldı. "Sağ ol ya."

Lafımın gereksizce sert olduğunu fark etmemle yüzümü buruşturdum. Bonnie harika bir adamla tanışmıştı, neden şimdi kafasına şüphe tohumları ekmeye çalışıyordum ki? Sevincine ortak olmam gerekirdi. Ama işte, şehirde yaşadığım onca kötü randevu deneyimine bir de dün geceki Dünyanın En Felaket Randevusu eklenince ister istemez şüpheci biri oluvermiştim.

"Eminim harikadır," dedim. "Sadece bu şehirde çok fazla pislik var."

"Evet ve neredeyse hepsiyle çıktım," diye hatırlattı Bonnie. "Ama o onlardan biri değil, inan bana. Onca rezil randevudan sonra düzgün bir adamı hak ediyorum artık."

"Kesinlikle ediyorsun!" dedi Gretchen. "Harika biri olduğundan eminim. Umarım siz de Randy ve benim kadar mutlu olursunuz."

Bu sözün üzerine Bonnie'nin dudakları hafifçe gerildi ama neyse ki ağzını açmadı. Gretchen, Bonnie'nin Randy hakkında gerçekte ne düşündüğünü bilseydi yıkılırdı.

"Neyse," dedi Gretchen, "konuyu değiştireceğim ama müzede uzun zamandır üzerinde çalıştığım sergi sonunda yarın açılıyor. Vakit bulursanız gelmenizi çok isterim!"

Gretchen üç kuruş maaşla müzede çalışıyordu. Bizim gibi o da şehir merkezindeki minicik dairelerden birinde oturuyordu ve Randy'nin yanına taşınmayı ne kadar çok istediğini biliyordum. Randy, apartman sahibinin sağladığı normal büyüklükte bir dairede oturuyordu. Nitekim Gretchen'ın oraya geçmek istemesi gayet anlaşılırdı.

"Ben gelirim!" dedim hemen.

"Evet, ben de," dedi Bonnie coşkudan iz taşımayan bir sesle.

Gretchen garsonun dikkatini çekme görevine geri dönerken çantamdaki telefonum titredi. Çıkarıp baktığımda Bonnie'nin mesaj attığını gördüm:

> Bu müze şeyine gerçekten gitmek zorunda mıyız?

Ona dik dik baktım. Bonnie, Gretchen'ın doğa tarihi sergilerine hiçbir zaman ilgi göstermemişti ama ben onları hayli havalı buluyordum. Gretchen işini seviyordu ve bunu takdir etmemek elde değildi. Ben muhasebeciliği sevmiyor değildim ama... Eh, kimse çocukken büyüdüğünde muhasebeci olmanın hayalini kurmazdı. Bu, ebeveynlerimin bana yapmamı söylediği akıllıca şeylerden biriydi sadece.

Nerede olursan ol yapabileceğin harika bir iş. Hem evlenip çocuk yaptıktan sonra bile çalışmaya devam edebilirsin.

Evet, üniversitedeyken bile kendimi evlenip çocuk yapma olasılığına hazırlıyordum. Ne kadar acınası, değil mi? On yıl sonra bu amaca bir adım bile yaklaşamamış olacağımı hiç düşünmemiştim. Son bir yılda düzgün tek randevum olmamıştı.

Onlar adına sevinsem de Gretchen'ı erkek arkadaşıyla görmek zordu... Şimdi de Bonnie Dr. Yakışıklı'yla ciddi bir ilişkiye yelken açıyordu. Erkek arkadaşımın olmasını özlüyorum. Onunla kanepede sarmaş dolaş uzanmayı özlüyordum. Her gece yatağımda sıcacık bir bedenin olmasını özlüyordum. Şeyi özlüyordum...

Biliyorsunuz işte. *Malum şeyi.*

Tanrım, Jake'le ilişkim neden yürümemişti ki?

Fakat gözlerimi kapadığımda Jake'i görmüyordum. Aklımdan bir türlü çıkmayan, dün geceki o esrarengiz adamı görüyorum. Uzun zamandır kalbim böyle atmamıştı. Dün gece kanlı alnımla şansımı mahvetmiştim ama bir yanım bizim için hâlâ umut olup olmadığını merak ediyordu. Tabii önce onu yeniden bulmam gerekirdi.

"Baksanıza," dedim birden. "Kaybedilmiş bir bağlantı nasıl bulunur?"

"Kaybedilmiş bağlantı mı?" dedi Bonnie.

Gretchen dönüp bana baktı ve ben de onlara dramatik hikâyenin tamamını anlattım. Gretchen elini kalbine koydu, beni aramadığı için şimdi vicdan azabı ikiye katlanmıştı. Fakat onlara beni kurtaran adamı anlatmaya başladığımda ikisi de heyecana kapıldı. Garson gelip siparişlerimizi almış olsaydı Gretchen muhtemelen kahvesini püskürtürdü.

"Çok romantik!" derken iri gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Sonra ne oldu?"

"Maalesef..." Suratımı buruşturdum. "Bonnie'nin de söyleyeceği gibi alnımda kocaman, çirkin bir yara vardı, adam da hemen sıvıştı."

"O kadar da kötü değildi," dedi Bonnie ama ne zaman yalan söylese olduğu gibi yanakları pembeleşmişti.

"Neyse," dedim, "acaba onu tekrar bulabilir miyim diye merak ediyorum. Hem bu sefer biraz daha... düzgün görünebilirim."

"Kesinlikle!" dedi Gretchen başını aşağı yukarı sallayarak. "Uçakta tanıştığı kadının ne adını ne de numarasını alan bir adamın hikâyesini duymuştum. İndiği gibi Twitter kampanyası başlatmış. Sonunda da kadını bulmuş!"

"Kulağa fazlasıyla zahmetli geliyor," dedim. "Benim Twitter hesabım bile yok."

"Craigslist'e ne dersin?" dedi Gretchen. "Onların kaybedilen bağlantılara ayrılmış bir sayfası yok muydu?"

"Craigslist mi?" Bonnie başını iki yana salladı. "Kızın *cinayete kurban gitmesini* mi istiyorsun?"

Gretchen onu duymazdan geldi. "Ya da Cynch'e bakabilirsin, belki orada profili vardır. Onunla bu civarda karşılaştığına göre aramayı birkaç kilometre çapında daraltabilirsin."

Kötü bir fikir sayılmazdı. Bu şehirdeki bekâr herkesin Cynch'te profili var gibiydi. Bekârsa orada olduğundan emindim.

"Ona Cynch'ten mesaj atarsam sapık gibi görünür müyüm?" diye sordum.

"Hiç de bile," dedi Bonnie. "Günümüzde flört işi resmen kıran kırana bir mücadeleye dönüştü. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaparsın, öyle değil mi? Eğer düzgün bir adamsa buna kesinlikle değer."

"Kesinlikle," dedi Gretchen onaylayarak.

Bonnie'yle Gretchen neredeyse hiçbir konuda anlaşamazdı, bu yüzden ikisinin de bu adamı bulmam gerektiğini düşünmesi bana bir işaret gibi geldi. Gizemli Adam'ı bulacaktım.

Gelgelelim arkadaşlarımla onu bulmak için planlar yaparken bir yanım belki de hiç bulaşmamam gerektiğini düşünüyordu. Bir salı gecesi geç vakitte mahallemde dolanırken rastladığım bir adamla tanışmak o kadar da iyi bir fikir olmayabilirdi.

Ama bir sorun olmayacağından emindim. Ne de olsa beni kurtarmıştı.

SEKİZ

ÖNCESİ

TOM

Daisy'nin bugün okul çıkışı işi vardı, bir hayvan barınağında gönüllü çalışacaktı. Sürekli bir şeylere gönüllü olurdu. Bense hâlâ bu dönem kaybettiğim özel dersin boşluğunu doldurmanın peşindeydim çünkü harçlığımı çıkarabilmenin tek yolu buydu. Her neyse, bugün onu eve bırakamayacaktım, bu yüzden de Slug'la yürüyordum.

"Dün Daisy'yle işi bağlayabildin mi?" diye sordu, kırk altı numara ayakkabısıyla kaldırıma toprak savurarak.

"Bu konuda konuşamam."

Sırıttı. "Yani hayır."

"Yani *konuşamam*," dedim. Gerçi haklıydı. Gerçekten de *hayır* demekti.

"Belki sen ve Daisy, ben ve Alison, çifte randevuya çıkarız."

"Şey, Alison ikimizden de hoşlanmıyor."

Ne yazık ki bu doğruydu. Okuldan sonra Daisy'yle dolabının orada konuşurken Alison hemen yanımızda bitmiş, bana ters bakışlar atıp durmuştu. Benden daha fazla nefret ettiği tek kişi Slug gibi görünüyordu. Ama çok az bir farkla.

Daisy'ye hakkımda kötü şeyler söylemediğini umdum. Eğer söylüyorsa...

"Hadi ama Tom, bana da bir el at," dedi Slug. "Bütün kızlar seni beğeniyor. Bu hiç adil değil."

"Yok öyle bir şey."

"Hadi oradan. Gayet de *öyle* ve bunu sen de biliyorsun."

Peki, tamamen haksız sayılmazdı. Boyum uzadıktan sonra kızlar bana daha çok bakmaya başlamıştı. Annem çok güzel bir kadındı –gençliğinde modellik bile yapmıştı– ve hep fiziksel olarak ona benzediğimi söylerdi. Gerçi dürüst olmak gerekirse kızların ilgisi umurumda bile değildi. Benim için tek bir kız vardı.

"Elimden geleni yaparım," diye yalan söyledim. Slug'a kız bulamazdım. İstesem de yapamazdım. Aslında iyi çocuktu ama onda kızları rahatsız eden bir şey vardı.

"Sağ ol, dostum." Kaldırımda durup gözlerini kalabalık bir karınca yuvasına dikti. Böceklerle ilgili her şeye ilgisi vardı. "Kış bittiğine göre kraliçeler yeniden yumurtlamaya başlamıştır."

Slug, karınca yuvaları hakkında tam bir bilgi deposuydu. Mesela, yuvaların yüzeyinde karıncaların açıp kapadığı bir sürü küçük giriş olduğunu biliyor muydunuz? Ya da bu yuvaların iki buçuk metreye kadar yükselebileceğini ve yüzlerce yıl dayanabileceğini?

Slug'ın gözü önünde bir karınca yuvasını bozduğunuzda en iyisi kasabayı terk etmenizdi. Onun gözünde affedilmez bir suçtu bu. Okuldan sadece bir kez uzaklaştırma cezası almıştı, onun da sebebi bir karınca yuvasını tekmeleyen Johnny Calhoun'a yumruk atmasıydı. Çocuğa vururken bir yandan da, *Soykırım yapıyorsun!* diye bağırmıştı.

Sonra da neden hâlâ kız arkadaşı olmadığını merak ediyordu.

"Bu karıncalar sana lezzetli mi görünüyor?" diye sordum. Johnny *gereksiz yere* karınca yuvasını dağıttığında ona ateş püskürmesine rağmen Slug böcek yemenin gayet olağan olduğuna inanıyordu. Doğanın döngüsüne uygundu.

Güldü. "İnsanların böcek yemeye neden bu kadar karşı olduğunu anlamıyorum. Yediğimiz diğer et ürünleri gibi onlar da hayvan. İnek, ördek ya da *domuz* yemekten çok mu farklı?"

"Şey, evet, bayağı farklı."

"Bir gün sana çekirge pastası yapacağım. Hayatında yediğin en güzel pasta olacak!"

"Muhtemelen hayatımda yediğim *son* pasta olur."

Omzuma vurdu ama canımı acıtacak kadar sert değildi. "Baksana, matematik ödevini yapmak için sana gelebilir miyim?"

Asıl demek istediği şuydu: Ben ödevi yapacaktım, o da benden cevapları kopyalayacaktı. Onu o kadar uzun zamandır tanıyordum ki bütün alt metinlerini ezberlemiştim artık. Cevapları aldıktan sonra yemeğe kalacak, mutfakta ne varsa silip süpürecekti.

"Biliyor musun," dedim, "ödevlerimi kopyalayıp durmaya devam edersen sınavları asla geçemeyeceksin."

"Eee, ne olmuş yani? Altı üstü matematik."

"Yine de geçmen gerek."

"Boş ver, gelecekteki mesleğimle ilgisi yok." Omzunu silkti.

Slug, böcekleri araştırmanın gerçek bir iş olduğunu yeni keşfetmişti ve artık en büyük hedefi entomolog olmaktı. Ama bu fikre ne kadar sadık kalacağını ancak Tanrı bilirdi. Ondan önce postacı olmak istemişti. *Ondan* önce, Polis Şefi Driscoll sınıfımızı karakolu gezmeye davet ettiğinde de polis olmaya karar vermişti.

"Peki," dedim, "gelebilirsin."

Yine sırıttı. Daha on yedi yaşında olmasına rağmen dişleri çoktan sararmıştı. Muhtemelen sigaradandı. "Harikasın, Tom."

Tabii tabii.

Eve vardığımızda kapının kilitli olmadığını fark ettim, demek ki annem evdeydi. Çoğu zaman kapıyı kilitlemezdi zaten, mahallemiz öyle bir yerdi, o yüzden şaşırmamıştım. Ama babamı holde ceketini giyerken görmek beni şaşırttı.

"Baba?" dedim.

Babam tıpkı Daisy'nin babası gibi benden uzundu. Kırk beş yaşındaydı ama burnunun ve yanaklarının üstünü saran mor damarlar onu en az on yaş daha yaşlı gösteriyordu. Biyoloji dersi sayesinde genetiğin nasıl işlediğini biliyordum fakat bu adamdan tek bir gen bile almadığıma yemin edebilirdim. O iri yapılı, geniş omuzluydu; bense orta yapılı ve zayıftım. Birkaç santim daha uzasam bile asla onun gibi görünmeyecektim. Birbirimize hiç benzemiyorduk.

Hiç.

"Neden bu kadar erken geldin?" diye homurdandı.

"Okul bitti," diye hatırlattım.

Teninden buram buram alkol kokusu yayılıyordu. Saat daha dört bile değildi ama çoktan küfelik olmuştu. Harika.

Cildine yakın kan yüzünden suratı pancar gibiydi. Ortalama bir erkek bedeninde yaklaşık altı litre kan olduğunu biliyor muydunuz? Bunun yüzde kırkından fazlasını kaybederseniz ölürdünüz. Babam gibi iri bir adam için bu yaklaşık üç litre demekti. Üç litre kaybederse ölürdü.

"Yanında ezik arkadaşını da getirmişsin. Hamam böceği," dedi babam. "Harika."

Ona Slug'ın asıl lakabını hatırlatmayı düşündüm ama gerek yoktu. Sümüklü böceğin hamam böceğinden daha iyi olduğunu sanmıyordum.

"Akşam geç geleceğim," diye mırıldandı babam. "Anneni rahatsız etme, tamam mı?"

Cevap verme fırsatı bulamadan yanımdan geçip gitti. Evden çıktığı gibi kapıyı arkasından çarparak kapadı. Babamı hiçbir zaman sevmemiştim, çocukken bile. Dolayısıyla böyle çekip gitmeleri işime geliyordu. Akşam yemeğine kadar dönmemesini umdum.

Belki Dodge'unu bir yere çarpar da bir daha hiç dönmezdi.

Babamın garajdaki arabasının motoru çalışırken ben de Slug'ı içeri aldım. Her zamanki gibi doğruca mutfağa yöneldi. Slug hep

yemek yiyordu. *Hep.* Daisy'nin çantasından daha hafifti ama hep ağzına bir şeyler tıkıştırıyordu.

Annem mutfaktaydı, lavaboda bulaşıkları yıkıyordu. Saçları açıktı ve beline kadar iniyordu. Gençken benimki gibi simsiyah saçları vardı fakat şimdilerde aralarına bir sürü beyaz tel karışmıştı. Boyama zahmetine bile girmiyordu.

Belki kuruntu yapıyordum ama biz içeri girdiğimiz anda annem sanki hafifçe kasılmıştı. Başını öne eğerek ak saçlarını yüzüne duvar etti.

"Merhaba, Bayan Brewer," dedi Slug.

Annem arkasını dönmeden merhaba diye mırıldandı. Bense başının arkasına bakakaldım, kalbim göğüs kafesimin içinde deli gibi atıyordu. Sanırım ne olduğunu biliyordum. Çünkü daha önce de olmuştu.

"Anne?" dedim.

Birkaç saniye sürdü ama sonunda arkasına döndü. Dudağı patlayan *o* olmasına rağmen yüzünde mahcubiyet dolu bir ifade vardı. Ona bakarken ellerim yumruk oldu.

"Anne..."

"Dolabı açarken kapak yüzüme çarptı." Alt dudağındaki açık yaraya nazikçe dokundu. Bu kesinlikle bir *kaza* yarası değildi. "Göründüğü kadar kötü değil."

Slug'a baktım; çoktan buzdolabını açmış, yiyecek arıyordu. Annemin yüzünü görüp görmediğinden emin değildim ama karışmamayı seçmişti.

"Tommy," dedi annem yumuşak bir sesle. "Meseleyi büyütme, lütfen. İyiyim, gerçekten."

Altı aydır annemin yüzünde morluk görmüyordum. Altı aydır babama yumruk atmak istememiştim. Her şeyin düzeldiğini sanıyordum. Daha az içmeye başlamıştı. Sanmıştım ki...

"İyiyim," dedi annem kararlılıkla. Slug'a baktı; koca bir dilim peynirin yanı sıra kilerden bir paket cips almıştı. "Slug'ı da al, odana çıkın."

"Anne..."

"Tom, *yeter.*"

Dişlerini sıkıyordu. Gençliğinde modellik yapmış olabilirdi ama o günler çoktan geride kalmıştı. Babam gibi o da gerçek yaşından en az on yaş büyük gösteriyordu. Yine de hâlâ Slug'ın bazen ona uygunsuz bakışlar atacağı kadar güzeldi.

Bu konunun peşini bırakmak istemiyordum ama elimden ne gelirdi ki?

Ne var ki Slug'la odama çıktığımızda bile annemin morarmış yüzü gözümün önünden gitmiyordu. Yatağımda yan yana oturuyorduk, matematik ödevini yapmamız gerekiyordu ama odaklanamıyordum. Tek düşünebildiğim, babamın yumruğunun annemin ağzına çarpmasıydı.

Babam benden çok daha iriydi. Eğer ona karşı gelmeye kalkışırsam sonu hiç iyi olmazdı. Özellikle de viskinin harladığı öfke nöbetlerinden birindeyse. O zamanlarda bir arabayı havaya kaldırıp döndürebilirmiş gibi görünürdü. Karşı karşıya gelirsek kazanan o olurdu.

Fakat dengeyi eşitleyecek bir yol bulursam...

"Bunu ona yine yaptığına inanamıyorum," dedim birden.

Slug yatağımın diğer yanında oturmuş, Doritos yiyordu. "İyi misin, kanka?"

"Hayır." Kurşun kalemimi odanın öteki ucuna fırlattım. Duvara çarparak ardında gri bir leke bıraktı. "Babamdan nefret ediyorum."

Slug homurdandı. "Biliyorum."

Bir keresinde onu polise şikâyet etmiştim. Öfke nöbetlerinden bıkmıştım ve annem bunu yapmamam için beni uyarmasına rağmen belki de ona yardım edebilirim diye düşünmüştüm. Polis kapımızı çaldığında babamın kırmızı suratında beliren ifadeyi hâlâ hatırlıyordum. Korkusu beni inanılmaz mutlu etmişti, ta ki annem her şeyi inkâr edene kadar. Onu *savunmuştu.* Babamın

"merdivenden düştü" yalanını desteklemişti. O aşamadan sonra da polisin yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

"Onu öldürmek istiyorum," deyiverdim pat diye.

Slug kucağındaki spiralli defterden başını kaldırdı. On yıldır arkadaştık ama daha önce hiç böyle bir şey söylememiştim. Zaman zaman kafamda dolaşan karanlık düşünceleri bugüne dek hiç dile getirmemiştim. Dikkatliydim. Slug en yakın arkadaşım olsa bile beni anlamasını beklemiyordum. Şimdi neden söylediğimi bilmiyordum ama artık başka bir şey düşünemez olmuştum.

Slug'ın tiksintiyle yüzünü buruşturacağını sanmıştım ancak öyle yapmadı. Bunun yerine, "O zaman neden öldürmüyorsun?" dedi.

Ne?

Ona bakakaldım. "Ne dedin sen?"

Tek omzunu kaldırdı. "Eğer hak ediyorsa birini öldürmenin sakıncası yok."

"Aslında var."

"Bence yok."

"Yasa dışı bir kere. *Hapse* girerim."

"Yakalanmazsan girmezsin."

Slug, yüzündeki beyazlaşmış ve patlamak üzere olan bir sivilceyle oynamaya başladı. Şaka yapıyordu. Tamam, bu öyle komik bir şaka filan sayılmazdı ama Slug'ın zaten tuhaf bir espri anlayışı vardı. Ciddi ciddi babamı öldürmemi söylemiyordu.

En azından söylemediğini umuyordum.

Kendime bunu gözümde canlandırma izni verdim. O üç litre koyu kırmızı sıvının babamın vücudundan süzüldüğünü ve sonra yere yığıldığını, gözlerinin yuvalarında döndüğünü hayal ettim. Bir an için o kadar gerçek geldi ki kusacak gibi oldum.

DOKUZ

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Nihayet kahvelerimizi aldıktan sonra Gretchen, yarın açılacak sergisiyle ilgilenmek üzere müzeye gitti. Bonnie'yle ben de eve doğru yürümeye başladık ve yol boyunca Bonnie'nin suratından o gizemli gülümseme eksik olmadı. Bu kız resmen abayı yakmıştı. Onu hiç böyle görmemiştim.

Şu anda bizim apartmandan üç blok ötede, tam da dün gece Kevin'ın bana saldırdığı yerdeydik ve orada yaşıyormuş gibi davrandığım apartmana yaklaştığımızda ön basamaklarında bir adamın oturduğunu fark ettim. Adam bizi görünce ayağa fırladı.

"Sydney!"

Olamaz. *Kevin*'dı, seyrelmiş saçlarını yine dağınık biçimde atkuyruğu yapmıştı. Dün gece dizimi taşaklarına geçirdiğimde mesajı almamış mıydı? Bence gayet açıktı. Ama sanki yıllar sonra kavuşmuş âşıklarmışız gibi kollarını açmış, bana doğru geliyordu.

Bonnie bana sorgulayan bir bakış attı; belli ki bu adamın Gizemli Adam olup olmadığını merak ediyordu. Başımı sertçe iki yana salladım.

"Sydney," dedi Kevin yine. "Seninle konuşabilir miyim?" Bonnie'ye baktı. "Yalnız?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hayır, konuşamazsın. Dün gece bana saldırdın."

Bonnie'nin gözleri irileşti. "Bu *o* mu?"

"Evet, o," dedim dişlerimi sıkarak. "Buradan hemen gitmeni istiyorum, Kevin."

İnce belinden düşen bol bir kot pantolon giymişti, pantolonu kemerinden tutarak yukarı çekti. "Bir yanlış anlaşılma oldu. Sadece iyi geceler demek istemiştim ama sen yanlış anladın."

"Yanlış filan anlamadım."

"Sydney," dedi yalvaran bir sesle, "sen benim mükemmel kadınımsın. Gel yapma, böylesine harika bir şeyi elimizden kaçırmayalım."

Mükemmel kadındım, korkunç kollarım hariç. "Kusura bakma, Kevin. İlgilenmiyorum."

Başıyla yaşadığımı sandığı binayı işaret etti. "Beş dakikalığına yukarı çıkıp konuşamaz mıyız?"

Bonnie konuşmanın her ânını dinlemişti ve ona döndüğümde öfkeden kuduruyordu. "Tanrım!" dedi. "Sydney seninle konuşmak istemiyor!" Elini çantasına atıp telefonunu çıkardı. "Ya şimdi buradan çekip gidersin ya da 911'i arayıp atkuyruklu bir sapığın bizi rahatsız ettiğini söylerim."

Kevin bir ona bir bana baktı, ne yapacağına karar vermeye çalışıyor gibiydi. Sonunda elleri havada bir adım geri çekildi. "Peki, tamam. Ama hata yapıyorsun." Doğrudan gözlerimin içine bakarken bakışları karardı. "*Büyük* bir hata."

Dün gece beni nasıl tuttuğunu hatırlayınca içim ürperdi. O an şans eseri kurtulmuştum ama bir dahaki sefere o kadar şanslı olmayabilirdim.

"Hayır, asıl *sen* arkadaşıma bir daha yaklaşırsan büyük hata yaparsın," dedi Bonnie sertçe. 9 ve 1'e bastı, sonra telefonu havaya kaldırdı. "İstersen son rakama da basayım. Zevkle yaparım."

Kevin bu kez mesajı almıştı. Koşarak yanımızdan uzaklaşırken atkuyruğu sallanıyordu. O gözden kaybolduğunda Bonnie'yi dirseğimle dürttüm. "Aferin kız, amma fenaymışsın."

"Eh." Tırnaklarını gömleğinin koluna sildi. "Adam *bana* takıntılı olmadığında çok daha iyiyim. Buraya beni rahatsız etmeye gelmiş olsaydı muhtemelen şu anda onu içeriye kahve içmeye davet ediyor olurdum."

Kevin'ın gerçekten gittiğinden emin olduktan sonra bizim apartmana doğru yürümeye devam ettik. Lobiye girdiğimizde Randy'yi bir tabureye çıkmış, tavandaki ampullerden birini değiştirirken bulduk. Aslında tabureye ihtiyacı yoktu çünkü inanılmaz uzundu. Hatta Kevin'dan bile uzundu; bir doksandan fazla olduğu kesindi. Göz altı torbaları ve tırnak diplerinden eksik olmayan kirle hiç benim tipim değildi ama Gretchen'ın ondan neden hoşlandığını görebiliyordum. Erkeksi bir tipti.

"Selam." Kapı arkamızdan kapanırken Randy bize göz kırptı. "Benim hatun nerede?"

"Müzeye gitti," dedim.

"Ah. Onu şimdiden özledim."

Bonnie bana bakarak gözlerini devirdi, ben de onu dirseğimle dürttüm. "Bir iki saate dönecekmiş," dedim.

"Bu arada," dedi Bonnie, "sifon yine tuhaf sesler çıkarmaya başladı. Bir bakabilir misin?"

"Tabii." Randy ampulü değiştirme işini bitirip tabureden indi ve ellerini pantolonuna sildi. "Yarın sabah uğrasam olur mu? Birkaç dairenin kliması sorun çıkarıyormuş, bugün bakmazsam çenelerinden kurtulamam."

"Olur herhâlde," dedi Bonnie gözlerini kısarak. "Yarın sabah mı? Kaç gibi?"

"Dokuz nasıl?"

Bonnie de benim gibi evden çalışıyordu, bu yüzden başıyla onaylayıp, "Harika," dedi.

Randy bir başka ampulü değiştirmeye girişirken Bonnie'yle ben de asansöre yöneldik. Asansörün kapısı kapanır kapanmaz Bonnie sesini alçaltarak, "Yarın sabah dokuzda bana gelir misin?" diye sordu.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, yapmıyorum." Saçındaki tokayı düzeltti. "Randy'yle yalnız kalmak istemiyorum. Beni huzursuz ediyor."

"Bonnie, Randy tamamen zararsız biri. Gretchen onunla *çıkıyor.*"

Tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten seni *hiç mi* rahatsız etmiyor?"

Doğrusu Randy son derece iyi birine benziyordu. Ben buraya taşındığımdan beri apartmanın kapıcısı oydu ve ne zaman daireme gelse hep saygılı davranmıştı. Tehdit olarak algılayabileceğim hiçbir şey yapmamıştı.

Ama yine de...

Bazen bana tuhaf bir ifadeyle bakardı. Her zaman değil, sadece ara sıra. Gözleri üzerimde biraz fazla kalırdı. Fakat bu öyle süzercesine bir bakış değildi. Ne olduğunu tam olarak çözemiyordum ancak Bonnie *rahatsız edici* derken ne kastettiğini anlamamış gibi yapamazdım.

"Biliyor musun," dedim, "benim tuvaletim de bazen garip sesler çıkarıyor. Genelde üst kapağını açıp içindeki kolu biraz oynatınca düz–"

"Yok, almayayım!" diye sözümü kesti. "Ben kapıcının halletmesine izin vereceğim. Sen gelecek misin, gelmeyecek misin ondan haber ver."

"Geleceğim," dedim. "Dokuzda mıydı?"

"Dokuza çeyrek kala gel," dedi. "Kahve demleyeceğim."

Şu sıralar sosyal hayatımın yüzde doksanını arkadaşlarımla kahve içmek oluşturuyordu. Ama olsun, hayatta bundan daha kötü şeyler de vardı.

Hem belli mi olur, belki Bonnie Gizemli Adam'ı bulmama yardım edebilirdi.

ON

On beş dakika içinde Bonnie'nin dairesinde olmalıydım.

Yaklaşık bir saat önce uyanmıştım. Duş almıştım ve hafta boyunca artan bir sıkılıkla giydiğim eşofman altını giymek üzereydim. Evden çalışmanın avantajları vardı fakat yavaş yavaş pasaklının tekine dönüşmeye başlıyordum. Bu yüzden o eşofman altı yerine daha az pasaklı görünen bir yoga taytı giydim.

Bonnie kahve yapacağını söylemişti, o yüzden şimdi kahve öncesi kahvemi içiyordum. Son yarım saatimi Facebook'ta gezinerek ve bu sırada da uygulamayı silmeyi düşünerek geçirmiştim. Eskiden bu siteyi severdim ama artık arkadaşlarımın her gönderisi bebeklerden ibaret gibiydi. Şu anda *üremeyen* tek kişi ben miydim?

Bir zamanlar arkadaşım dediğim bu kadınlar, çocuklarının hayatındaki en önemsiz gelişmeleri paylaşmakla meşguldü. Ya bu bebekler hayatlarının özel kalmasını istiyorsa? *Ben* olsam kirpiklerimin sekiz farklı açıdan çekilmiş fotoğraflarının internette dolaşmasını istemezdim.

Tabii bir de meşhur şişkin karın fotoğrafları vardı. Ben bu insanların karınlarının dokuz ay boyunca her hafta aynı açıdan çekilmiş fotoğraflarını görmek zorunda mıydım?

Ayrıca evet, onları yargılayabilirim çünkü bu gidişle benim *asla* çocuğum olmayacaktı. Artık aksini hayal bile edemiyordum.

Dün gece bir saatimi Cynch'te harcamıştım. "New Yorklulara özel" oluşuyla övünmesi sayesinde son bir yılda şehirdeki açık ara en popüler arkadaşlık uygulaması hâline gelmişti. Üye olabilmek için New York posta kodu gerekiyordu ve bu da uygulamayı çekici kılıyordu. New Jerseyli kızlar başvuru bile yapamazlardı.

Fakat bunun dışında son derece sıradan bir flört uygulamasıydı. Her profilde bir fotoğrafla birlikte klasik bilgiler yer alıyordu: yalnız mı ya da dul mu, çocuğu var mı ya da çocuk istiyor mu, yatırımcı mı yoksa hademe mi? Ama bir avantajı da vardı: Belirli bir mesafedeki tüm profillere bakabiliyordunuz.

Ben de Gizemli Adam'ı böyle bulmaya çalışmıştım.

Beş kilometre çapında onun yaş aralığına uyan tüm erkekleri araştırmıştım. Sonra aramayı yedi kilometreye, ardından da on kilometreye kadar çıkarmıştım. Her bir profili didik didik incelediysem de bu binanın on kilometre civarında Gizemli Adam'a benzeyen tek bir kişi bile yoktu.

(Evet, o kadar çaresizdim.)

Sonuç olarak elimde dört seçenek vardı:

Gizemli Adam bekârdı ama bu şehirde Cynch üyeliği olmayan tek adamdı.

Gizemli Adam bekârdı ama bu muhitte oturmuyordu.

Gizemli Adam bekâr değildi.

Gizemli Adam eşcinseldi. (Bu farklı bir arama terimiydi.)

İlk seçenek en olası görünendi. Belki de bekârdı ama aşkı internette aramaya inanmıyordu. Bence gayet makuldü.

İkinci ihtimal beni biraz düşündürüyordu. Bekârsa ama bu çevrede yaşamıyorsa sıradan bir salı gecesi burada tek başına ne arıyordu?

O anda aklıma çılgınca bir düşünce geldi.

Apartmana girdiğimde Bonnie lobideydi, Dr. Yakışıklı'yla olan buluşmasından yeni dönmüştü. Ben de bizim apartmandan birkaç blok ötede son derece çekici bir adamla karşılaşmıştım.

Gizemli Adam'la Dr. Yakışıklı *aynı kişi* olabilir miydi?

Hayır, bunun mümkün olduğunu sanmıyordum. Çok garip bir tesadüf olurdu, öyle değil mi? Hem zaten Bonnie doktor sevgilisinin sarı saçlı olduğunu söylemişti, oysa Gizemli Adam siyah saçlıydı.

Bir dakika, Bonnie öyle demişti, değil mi? Sanırım demişti.

Ben hâlâ bu ihtimal üzerine düşünürken telefonuma Cynch uygulamasından bir mesaj geldi. Dün gece Gizemli Adam'ı ararken Chad adında başka biri bana bağlantı isteği göndermişti. Profil fotoğrafında ışıldayan yeşil gözleri ve gamzeleriyle gayet tatlı görünüyordu, kibar birine benziyordu, bu yüzden isteğini kabul etmiştim. Anlaşılan Chad benimle sohbet etmek istiyordu.

Gördünüz mü? Gizemli Adam'a ihtiyacım yoktu. Dışarıda bir sürü erkek vardı ve ben de yeniden denemeye hazırdım, tabii bu sefer kalabalık yerlerde takıldığımız sürece.

Telefonumu alıp mesajı açtım, Chad'in beni içki içmeye davet etmek istediğini düşünüyordum. O Gizemli Adam gibi kahramanca bir şey yapmamıştı ama benim de kahramana ihtiyacım yoktu zaten. Sadece düzgün bir adama ihtiyacım vardı.

Fakat sonra mesajı okudum ve yüreğim ağzıma geldi.

> Selam Sydney, seni oyuna getirdiğim için kusura bakma ama ben Kevin. Seninle önceki gece hakkında konuşmak istiyorum. Aramızda büyük bir çekim vardı ve sırf bir yanlış anlaşılma yüzünden bunu mahvetmeni istemiyorum.

Benim mahvetmemi mi istemiyordu? Bu adam ciddi olamazdı!

Profilini engelleyip Cynch'e bildirdim. İkinci bir hesap açabilmesini aklım almıyordu. Bu uygulamada hiç mi denetim yoktu? Bu herif *tehlikeliydi.* Belki de bu sefer doğrudan polise gitmeliydim. Yaptığı şey taciz sayılır mıydı?

Her neyse, şimdi polisi arayacak vaktim yoktu çünkü birazdan Bonnie'nin evinde olmam gerekiyordu. Bana 08.45'te orada olmamı söylemişti ve dakiklik konusunda çok titizdi. Ayrıca Cynch artık moralimi bozmaya başlamıştı. Bu koca şehirde düzgün adam kalmamış olması mümkün müydü? Uygulamadaki erkeklerin yarısının gizliden gizliye Kevin olduğuna inanmaya başlıyordum.

Bonnie'nin benimkinin hemen altındaki dairesine indim. Saat 08.46'ydı, başparmağımla zile bastım ve adımlarının sesini duymayı bekledim.

Fakat otuz saniye geçmesine rağmen hâlâ ses yoktu. Bonnie kapıyı açmamıştı. Evde biri olduğuna dair en ufak bir işaret bile yoktu.

Harika.

Zile tekrar bastım ve bu sefer parmağımı daha uzun tuttum. Bonnie benden tam olarak bu saatte gelmemi istemişti; kendi evinde beni ekmezdi, öyle değil mi? Gerçi acil bir şey çıkmış olabilirdi tabii.

Yoga taytımın cebinden telefonumu çıkarıp mesaj kutuma baktım fakat Bonnie'den gelmememi söyleyen bir mesaj yoktu. Ben de ona mesaj attım:

Selam, her şey yolunda mı? 08.45'te sende buluşacağımızı sanıyordum?

Ekranda cevap yazdığını gösteren baloncuklarının çıkmasını bekledim. Ama çıkmadı.

Bir dakika sonra asansörün kapısı açıldı. *Nihayet!* Muhtemelen kahve almaya filan gitmişti. Ama asansörden inen kişi Bonnie

değil, Randy'ydi. Üzerinde her zamanki bol kotlarından biri ve incecik vücudundan sarkan bir tişört vardı.

Elini kaldırıp selam verdi. "Günaydın, Sydney. Burada ne yapıyorsun?"

Bonnie çağırdı çünkü seni ürkütücü buluyor. "Bonnie beni kahveye çağırmıştı ama sanırım evde yok," dedim.

Randy de benim gibi zile bastı. Yine kapının ardından ayak seslerinin gelmesini bekledik ama yine gelmedi.

Bu gerçekten tuhaftı. Bonnie hiç böyle yapmazdı.

Randy kolundaki Casio saate baktı. "Bugün çok yoğunum. Onun dönmesini bekleyemem."

"Ama sende anahtar var, değil mi?" dedim.

Randy'nin ince uzun parmakları kotunun kemerine bağlı dev halka anahtarlığa gitti. Onda binadaki her dairenin anahtarı vardı. Ben evde yokken birkaç kez benim daireme girmişti, tabii benim iznimle.

"Yani içeri girebilirsin, değil mi?" diye üsteledim.

"Sanırım." Yutkundu. O kadar zayıftı ki âdemelması kocaman ve acayip keskin görünüyordu. Dokunsanız parmağınızı kesecekmiş gibi. "Ama Bonnie evde yokken dairesine girmemden hoşlanmıyor."

O anda Randy'nin, Bonnie'nin onu sevmediğini bildiğini fark ettim. Acaba arkasından söylediklerini de biliyor muydu? Ya da daha önemlisi, *Gretchen* biliyor muydu? Gretchen herkesçe sevilmeye takıntılı insanlardandı ve eminim erkek arkadaşının da herkes tarafından sevilmesini istiyordu.

"Ama onun için endişeleniyorum," dedim. "Bu hiç onluk bir hareket değil."

"Belki işi çıkmıştır?"

"Bak," dedim. "Sifonunu tamir etmene gerek yok. Sadece bir dakikalığına içeri girip iyi mi diye bakacağız."

"Bilemiyorum..."

"Lütfen? Onun için endişeleniyorum." Tereddüt ettiğini görünce, "Ona seni benim zorladığımı söylerim," dedim.

Tekrar saatine baktı, sonra iç geçirdi. "Peki. Ama hemen bakıp çıkacağız."

Dev halkada doğru anahtarı bulması neredeyse bir ömür sürdü. O sırada ben de Bonnie birden elinde Dunkin Donuts kahveleriyle çıkagelecekmiş gibi asansöre göz atıp duruyordum. İyi olduğundan emindim. Muhtemelen dün gece Dr. Yakışıklı'yla harika bir gece geçirmişti ve şimdi de adamın ultra yumuşak çarşaflarının arasında mışıl mışıl uyuyordu.

Onun adına mutluydum. Yemin ederim.

Randy sonunda kapıyı açtı ama içeri girmek için önceliği bana verdi. İçeri girdiğimde Bonnie'nin üstünde havluyla banyodan fırlayacağını düşünmüştüm. O duştayken içeri girdiğimiz için bize bağıracaktı.

Ama hayır. İçerisi tamamen sessizdi.

Bonnie'nin dairesi yerleşim olarak benimkinin neredeyse aynısıydı fakat burası çok farklı görünüyordu. Bonnie güzel şeyleri severdi. Benim sade kanepeme, masama ve kitaplığıma karşılık onun pahalı bir deri kanepesi, kestane ağacından bir sehpası ve antika bir vitrini vardı. Dairesi tam anlamıyla Manhattan yaşamını konu alan bir dergiden fırlamış gibiydi.

"Bonnie?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

"Bence evde değil," dedi Randy.

Haklıydı. Bonnie evde değil gibiydi. Hiç şüphesiz seksi doktor sevgilisinin yanındaydı. Birinin sıcacık yatağında uyumak varken gecenin ikisinde Uber'le eve dönmek istememesini anlıyordum. Ama Tanrı aşkına, en azından beni arayıp eve dönmeyeceğini söyleyebilirdi.

"Gelmişken şu sifona bakayım bari," dedi Randy.

Banyoya yöneldi. Ben oturma odasında kalıp tekrar telefonumu çıkardım. Bonnie'den hâlâ mesaj yoktu. Bu kadarı da

kabalıktı artık. Son dakika iptal etseydi anlardım ama hiçbir şey söylememesi?..

Sonunda rehberimden Bonnie'nin adını buldum. En azından söz verdiğim gibi onu beklediğimi ve tıpkı Gretchen gibi artık bana bir kahve borçlu olduğunu söyleyecektim.

Ama daha arama düşer düşmez zil sesini duydum. Dairenin içinden geliyordu.

Tamam, bu garipti...

Başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Mutfaktan geliyordu.

Bonnie'nin benimki kadar küçük mutfağına girdim, girmemle de tezgâhın üzerindeki siyah lastik tokanın yanına duran cep telefonunu gördüm. Bonnie'nin telefonu buradaydı.

Üstelik hepsi bu kadar da değildi.

Bakışlarım linolyum kaplı zemine kaydı. Bonnie tam bir temizlik hastasıydı. Fakat şu anda yerler hiç de temiz değildi. Koyu kahverengi, yuvarlak lekelerle kaplıydı. Bu lekeler mutfaktan başlayarak koridorun sonundaki yatak odasına kadar ilerleyen bir iz oluşturuyordu.

Aman Tanrım.

"Randy?" dedim boğulur gibi bir sesle.

"Bir dakika!" diye seslendi Randy. "Sifonu tamir etmeye çalışıyorum."

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken koridordaki izleri takip ettim. Banyoya vardığımda Randy sifonun içindeki bir şeylerle uğraşıyordu; yerdeki kan lekelerinden tamamen bihaberdi. İzler doğruca Bonnie'nin yatak odasına gidiyordu ve odanın kapısı kapalıydı.

Belki de iyiydi. Belki de ufak bir kaza geçirmişti ve şimdi uyuyarak toparlanmaya çalışıyordu.

Gerçi hemofili olan Bonnie değildi. Bendim. Benim dışımda kimse kanını farkına bile varmadan evinin dört bir yanına bulaştırmazdı.

Elimi topuzun üzerine koydum. O anda aklımdan kendi başıma araştırmak yerine polisi aramanın daha doğru olabileceği geçti. Ama zaten içerideydim. Boş yere polis çağırmak istemiyordum. Belki de Bonnie iyiydi. Belki de her şey yolundaydı.

Topuzu yavaşça çevirdim ve kapıyı iterek açtım. Karşımda lavanta rengi örtüsüyle Bonnie'nin geniş yatağı belirdi.

Yatağın üstündeki manzarayı gördüğüm anda çığlık atmaktan kendimi alamadım.

ON BİR
ÖNCESİ
TOM

Bugün, Daisy'yi öpeceğim gündü.

Yani bir ihtimal.

Üçüncü kez onu okul çıkışı evine bırakıyordum. Onunla vedalaşırken Slug ödleklik etmememi söylemişti. Bugün cesur olmaya kararlıydım.

Daisy'yle yine el ele yürüyorduk ve bu sefer terlememeyi başarmıştım. Bütün enerjimi buna odaklamıştım. Daisy, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hafta sonu gönüllü olacağı sağlık fuarından bahsediyordu. Her zaman bir yerlerde gönüllü olurdu. Çok *iyi* biriydi. Bense...

"Gelecek misin, Tom?" diye sordu.

"Gelmek mi?" dedim şaşkın şaşkın.

Güldü. "Sağlık fuarında gönüllü olmaya! Ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi. Bir de doktor olmak istiyorsun ya, üniversite başvurularında işine yarar."

"Tabii." Üniversite başvurularımda *işime yarardı* elbette ama bu umurumda bile değildi. Daisy bana çöp yememi söylese yerdim.

Heyecanla el çırptı. "Harika! Peki ya Slug? O da gelir mi?"

"Sanmam. Tabii orada bir kız bulabileceğini düşünürse başka."

Kıkırdadı. "Hâlâ böcek yiyor mu?"

Bunu insan içinde yapmasa da arada bir ağzına bir iki böcek atardı. Böcek yemeyi gerçekten seviyor gibiydi. Ama böcek yemeye devam ettiği dedikodusu yayılırsa pek hoş olmazdı. Bu yüzden, "Yemiyor," dedim.

"Her neyse," dedi Daisy. "Cumartesi öğleden sonra toplum merkezinin önünde buluşalım."

"Öncesinde öğle yemeği yiyelim mi?"

Daisy yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, olmaz. Yapmam gereken o kadar çok şey var ki!"

Reddedilmiştim. Belki de Daisy benden sıkılmaya başlamıştı. Belki de bu, onu eve bırakmamı istediği son seferdi. Belki de onu öpmeye *çalışmamalıydım...*

"Pazar günü yesek?" diye önerdi. "Kilise çıkışı buluşabiliriz."

Gülümseyip başımla onayladım ama ona ailemin kiliseye gitmediğini söylemedim. Annem gençken gidermiş fakat babam kiliselere "üçkâğıtçıların yuvası" derdi ve ikimizin de gitmesine izin vermezdi. Gerçi izin verse bile ben yine de gitmezdim. Nedense kiliseler beni huzursuz ediyordu.

Birinin arka bahçesinin önünden geçerken çimenlerin arasında bitmiş bir çiçek gördüm. Ortası sarı, yumuşacık yaprakları beyazdı. Papatyaydı. Papatyalar doğal olarak Daisy'nin en sevdiği çiçekti. Yürümeye devam etmeden önce eğilip çiçeği kopardım ve ona uzattım.

"Senin için," dedim.

Sevineceğini sanmıştım ama yüzü düştü.

"Papatyaları seviyorsun sanıyordum," dedim.

"Evet, seviyorum ama..." Hâlâ elimde duran çiçeğe bakarken yüzünü buruşturdu. "Onu *öldürdün.* Toprakta mutlu mesut büyüyordu ama şimdi *ölecek.*"

"Ah." Böyle düşüneceği aklımın ucundan bile geçmemişti. "Kurtarmanın bir yolu yok mu?"

Hüzünle başını iki yana salladı. "Hayır, yok." Sapı elimden aldı. "Ama eve gidince suya koyacağım. En azından birkaç gün yaşar."

Harika. Artık çiçek katiliydim.

"Sorun değil, Tom." Elimi sıktı. "Bilmiyordun."

Elimi göğsüme koydum. "Bir daha asla çiçek öldürmeyeceğim."

Ciddiydim. Bir daha asla ama asla *çiçek* öldürmeyecektim.

Bu sözüm Daisy'nin yüzünü gülümsetti. Tişörtümün eteğinden tutup beni kendine doğru çekti. Aramızda yalnızca birkaç santim kalmıştı ve Daisy masmavi gözleriyle bana bakıyordu. Aklım durmuş gibiydi ama zihnimde yankılanan bir düşünce vardı:

Öp onu!

Ben de öptüm. Başımı eğip dudaklarımı onunkilere bastırdım. Hayal ettiğim kadar yumuşak ve mükemmeldiler. Daisy çok narindi. Ben öyle iri yarı sayılmazdım ama o benden epey minikti. Başını tutup sertçe sola çevirirsem boynunu kırabilirdim. Hiç zor olmazdı.

"*Çok* güzel öpüşüyorsunuz, Bay Brewer," dedi dudaklarımız ayrıldığında.

"Teşekkür ederim," dedim.

Göz kırptı. "İlk öpücüğün müydü?"

Bir anlık tereddüdün ardından yalan söylemeye karar verdim. "Evet."

"Benim de." Bir parmağını göğsümden aşağı indirdi. "İlk öpücüğümü senden alacağımı biliyordum zaten."

Şimdi yalan söylediğime iki kat seviniyordum. Sonuçta gerçeği öğrenmesinin hiçbir yolu yoktu. Ona anlatacak benden başka kimse kalmamıştı.

"En kısa zamanda tekrar etmek isterim," dedi.

"Ben de," dedim biraz utangaçça.

Daisy benden uzaklaştığında biz öpüşürken papatyanın elinden düştüğünü fark ettim. Aşağı baktığımda spor ayakkabımın altında duruyordu, beyaz yaprakları kaldırıma yapışmıştı.

ON İKİ

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Titrememi durduramıyordum.

Polisler gelmişti. Kâğıt çizme ve eldiven giymiş memurlar Bonnie'nin dairesine girip çıkıyor, bir cinayet mahallinde ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyorlardı. Bense Bonnie'nin büyük bir heyecanla uygun fiyata aldığını söylediği pahalı deri kanepesinde oturuyordum. Son yirmi dakikadır kollarımı kendime dolamış hâlde ileri geri sallanıyordum. Neyse ki benden dışarı çıkmamı istememişlerdi çünkü şu anda yürüyebileceğimi hiç sanmıyordum.

Polisi arayan Randy'ydi. Sesini hâlâ kulaklarımda duyabiliyordum. *Adı Bonnie Griffin. Beni tuvaletini tamir etmem için çağırmıştı, onu yatak odasında bulduk. O... o ölmüş.*

Bonnie'nin o yataktaki görüntüsü yaşadığım müddetçe gözümün önünden gitmeyecekti. Bu, gece yatmaya gidip sabah hiç uyanamayan bir kadın değildi. *Öyle* ölmemişti. Hayatımda hiç o kadar kan görmemiştim ki epey kan görmüşlüğüm vardı.

Kadın bir polis memuru yanıma oturdu. Saçlarını sımsıkı toplamıştı ama yüzü yumuşaktı. Elini nazikçe omzuma koydu, sanki parçalara ayrılmamdan korkuyor gibiydi.

"Nasıl hissediyorsunuz, Bayan Shaw?" diye sordu.

Cevap veremedim. Sanırım bu bile başlı başına bir cevaptı.

"Dışarıda bir dedektif bilgilendiriliyor," dedi. "Size birkaç soru sormak isteyecektir. Onunla konuşabilir misiniz?"

Yine cevap veremedim, ses tellerim çalışmaz olmuştu.

"Zor olduğunu biliyorum," dedi usulca. "Ama arkadaşınıza bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyorsunuz, öyle değil mi?"

İstiyordum. Hem de çok istiyordum. Bonnie'ye bunu yapan canavar her kimse bedelini ödemeliydi. Bonnie böyle bir ölümü hak etmemişti. Hiç kimse hak etmezdi.

Bunu yapan kişi hastalıklı biriydi. Ömür boyu kilit altında tutulmalıydı.

"Tamam," diye fısıldadım. "Elimden geleni yapacağım."

Kapının açıldığını duyunca başımı o yöne çevirdim. Büyük ihtimalle Bonnie'ye ne olduğunu ortaya çıkarmakla görevlendirilen dedektifti. Şu anda berbat hâlde olsam da ayakta kalmalıydım. Arkadaşım adına adaleti sağlamanın tek yolu buydu. Bu görev için en iyi dedektiflerden birini gönderdiklerini ve onun da katili hemen bulacağını umuyordum.

Sonra dedektif odaya girdi ve yüzünü gördüm.

Ah, hayır.

Kadın polis hemen ayağa fırlayıp adamın yanına gitti. "Dedektif Sousa," dedi. "Bu hanım Sydney Shaw, Bonnie Griffin'in arkadaşı. Cesedi bulan oydu."

Dedektif bana bakıyordu. Kendini tanıtmamıştı ama gerek yoktu. Adının Jake Sousa olduğunu zaten biliyordum.

Çünkü bir yıl boyunca aynı evde yaşamıştık.

"Bayan Shaw'u tanıyorum," dedi sonunda. "Biz, şey... Neyse, gerisiyle ben ilgilenirim, Morales. Teşekkür ederim."

New York Polis Teşkilatı'nda kaç dedektif vardı? Yüzlerce mi? Binlerce mi? Neden bu dosyaya atanan Jake olmak zorundaydı? Bana acı hatıralarımı anımsatmayacak bir dedektif olamaz mıydı?

Jake, sanki üstüne atlayıp kafasını ısıracağımı düşünüyormuş gibi yavaş adımlarla yanıma geliyordu. Gerçi böyle bir ihtimal yok değildi. Ben de fırsattan istifade eski sevgilimi baştan ayağa

süzdüm. Maalesef hâlâ çok yakışıklıydı. Şakaklarına düşmeye başlayan aklarla kırkına merdiven dayamıştı. Hakiki Kevin kadar uzundu ama onun gibi sıska değildi, kaslıydı. Takım elbisesini gayet iyi dolduruyordu. Sol eline baktım; parmağında yüzük yoktu. Gerçi bu beni şaşırtmadı. Jake, ölene dek bekâr kalacak tiplerdendi.

Gergin bir gülümsemeyle yaklaştı. "Sydney," dedi. "Uzun zaman oldu."

"Evet," diye kestirip attım. Burada olmasının tesadüf olduğunu sanmıyordum. Eski sevgilimin bu davaya rastgele atanmış olduğuna inanmayı reddediyordum.

"Adresi duyunca vakaya gönüllü oldum," dedi sonunda.

Gerildim.

"Sen taşındıktan sonraki yıl mektuplarını buraya yönlendirdiğimi hatırladım."

"Anladım."

Şu anda burada olmasını gerçekten istemiyordum. Zaten yeterince zor bir gündü, üstüne bir de ayrıldığımızdan bu yana ilk kez eski sevgilimle yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Jake kanepede yanıma oturup kahverengi gözlerini üzerime dikti. "Bak, Sydney. Tuhaf bir durum olduğunu inkâr etmeyeceğim ama burada yapmam gereken bir iş var."

Karşılık vermedim fakat söylediklerinde haklı olduğunu kabul ediyordum.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi o tok sesiyle. Jake'in insanı her şeyin kontrolü altında olduğuna inandıran müthiş bir yeteneği vardı. Bir zamanlar bu yeteneğine hayrandım. "Arkadaşına bunu yapan canavarı bulmamız gerek."

Sağ gözümün kenarında biriken yaşı sildim. Haklıydı. Jake'e duyduğum öfkeyi bir kenara bırakmam gerekiyordu çünkü şu an önemli olan tek şey Bonnie için adaletin sağlanmasıydı. "Peki."

"Öncelikle," dedi, "bu sabah neler olduğunu baştan sona anlat."

Sesim hafifçe titreyerek sabah yaşadığım her şeyi bir bir anlattım: Bonnie'nin dairesine gelişimi, kapıda Randy'yle karşılaşmamı, ardından Bonnie'nin cesedini yatak odasında parçalanmış hâlde buluşumuzu. Bu bir tutku cinayeti değildi. Bonnie *işkence* görmüştü. *Uzuvları vücudundan ayrılmıştı.*

Jake her zamanki gibi sessizce ve dikkatle dinliyordu. Tanıdığım bütün erkekler arasında en iyi dinleyici oydu. Anlattıklarınıza öyle bir odaklanırdı ki size kendinizi evrendeki tek kişiymişsiniz gibi hissettirirdi.

"Çok üzgünüm, Syd," dedi bitirdiğimde. "Kulağa korkunç geliyor. Ama sana söz veriyorum..." Elini kalbinin üstüne koydu. "Bunu yapanı bulup cezasını vereceğim."

"Teşekkür ederim," dedim usulca. Ona gerçekten inanmıştım.

"Şimdi söyle bakalım..." Boğazını temizledi. "Bonnie'ye zarar vermek isteyebilecek biri var mıydı?"

"Hayır, o harika biriydi. Herkes onu severdi."

"Biriyle çıkıyor muydu?"

Herkesle çıkıyordu. Ama bunu söylemek istemedim. Arkasından ona orospu damgası yapıştırmak gibi olurdu, hem zaten düzenli bir ilişki kurmaya çalışıyordu. "Sürekli birileriyle tanışıp dururdu. Cynch kullanıyordu. O uygulamayı biliyor musun?"

"Biliyorum."

"O uygulamada kiminle çıktığını görebilir misin?"

"Evet, araştırıyoruz. İçeriye zorla girildiğine dair bir iz yok, demek ki tanıdığı ve içeri bizzat aldığı biriydi."

Jake'e daha önce duymadığı bir şey söylemiyordum; o her zaman bir adım öndeydi. Yine de onunla bilmediği bir ayrıntıyı paylaşmak istedim. Belki önemli olabilirdi. "Aslında özel biri vardı," dedim.

"Öyle mi?" Bana merakla baktı. "Kim?"

"Son bir yıldır birlikte olduğu biri," diye açıkladım. "Ama daha yeni sadece birbirleriyle görüşmeye karar vermişlerdi."

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Adı ne?"

Ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı. Adı neydi bu adamın? Bonnie bize adını söylemişti, öyle değil mi? Bir ara söylediğine yemin edebilirdim. *J* harfiyle başlıyordu galiba... yoksa *G* miydi?

Belki de söylememişti. Gerçekten hoşlandığı biri olunca ondan pek bahsetmezdi çünkü nazar değdirmekten korkardı. Aslına bakarsanız mutluluğunu o kadar kıskanmıştım ki ben de fazla kurcalamamıştım.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim sonunda. "Ama doktor olduğunu söylemişti."

"Ne doktoruymuş? Nerede çalıştığını söyledi mi?"

Hayır, hiçbirini söylememişti. "Üzgünüm."

Jake bana dünyanın en işe yaramaz insanıymışım gibi bakıyordu. Haklıydı da. Bonnie en yakın arkadaşlarımdan biriydi ama birlikte olduğu adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Neden onu adını söylemeye zorlamamıştım ki?

"Önceki gece mesajlaşıyorlardı," dedim hatırlayarak. "Dışarı çıkmışlardı, sonrasında da mesajlaşıyorlardı. Telefonuna bakıp kiminle yazıştığını öğrenebilirsen..."

Jake bana bir şey söyleyip söylememekte kararsız gibi çenesini ovuşturuyordu. Sonunda içini çekti. "Telefonunda erkek arkadaşı gibi görünen birinden gelen mesajlar bulduk. Ama hepsi kullan at telefondan gönderilmişti."

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Bonnie'nin geçen gün bahsettiği yakışıklı doktor, ***kullan at*** telefon kullanıyordu. Belki de gerçekten doktor bile değildi. Bonnie'ye söylediği her şey muhtemelen yalandı. Adını söylediyse bile muhtemelen gerçek adı değildi.

Bu herif ilk buluşmalarından itibaren onu öldürmeyi planlamış olabilir miydi?

"O zaman bu onun işi," dedim boğazımdaki yumruyu yutarak. "Bonnie'nin görüştüğü adam, onu öldüren kişi."

"Bunu da araştırıyoruz," dedi Jake. "Ama tek ihtimal bu değil."

Bence durum gayet açıktı fakat yine de Jake'e katılıyordum. Başka olasılıklar da vardı. Mesela elinde Bonnie'nin evinin anahtarı olan adam. Kapıyı hiç zorlamadan açabilecek biri. Bonnie'nin yalnız kalmaktan çekindiği biri.

Ama Randy'yi gerçekten hedef gösterebilir miydim? O, en yakın arkadaşlarımdan birinin sevgilisiydi ve onu yıllardır tanıyordum.

Öte yandan Bonnie'ye bunları yapabilecek biriyse onu yakalatmak benim sorumluluğumdu.

"Dinle," dedim. "Kapıcımız Randall Muncy'de... Bonnie'nin dairesinin anahtarı var ve..."

Jake yavaşça başıyla onayladı. Bunu duyduğuna hiç de şaşırmamıştı. "Bay Muncy'nin sağlam bir mazereti vardı. Bütün gece sevgilisiyle birlikteymiş."

Elbette. Randy'yle Gretchen'ın dün geceyi birlikte geçirmelerine hiç şaşırmamıştım, her geceyi birlikte geçiriyorlardı. Yine de Randy'nin bunu yapamayacağını bilmek içimi rahatlatmıştı. Fakat bahsetmem gereken başka bir muhtemel şüpheli daha vardı.

"Ayrıca," diye ekledim, "birkaç gece önce Cynch'ten tanıştığım biriyle kötü biten bir randevuya çıktım. O adamı da araştırmalısın..."

"Başkalarıyla mı görüşüyorsun?" dedi birden.

Ona ters ters baktım. "*Evet.* Her neyse, adam biraz..." Jake'e, Hakiki Kevin'la aramda geçenleri olduğu gibi anlatmak istemiyordum, gözlerinde göreceğim yargılayıcı bakışla yüzleşmeye hazır değildim ama bu meseleyi ciddiye almasını sağlamalıydım. "Randevu pek iyi geçmedi ve adam dün tekrar karşıma çıktı. Bonnie... Beni savundu..."

Boğazımdaki yumru yüzünden devamını getiremedim. Bonnie'nin dün Hakiki Kevin'a nasıl haddini bildirdiğini hatırla-

yınca gözlerim doldu. Gerçek bir dosttu. Eğer benim yüzümden öldüyse...

"Bunu yapan adamı bulacağız," dedi Jake kararlı bir sesle. "İnan bana. Bu vakaya büyük bir kaynak ayırdık ve sana bizzat söz veriyorum, onu bulacağım. Cynch'teki adamı da diğer bütün şüphelileri de inceleyeceğiz. Katili bulana kadar durmayacağız." Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. "Bana inanıyorsun, değil mi, Syd?"

İnanıyordum. Jake Sousa kadar işine bağlı biri yoktu. İlk evliliğinin boşanmayla sonuçlanmasının nedeni buydu. Bizim ilişkimiz de bu yüzden bitmişti çünkü işten kafasını kaldırmadığından haftalardır sevgilimle aynı masaya oturmadığımı fark etmiştim. *Yüzünü bile göremediğim bir adamla birlikte olmanın ne anlamı var?* diye bağırmıştım ona, eşyalarımı valize doldururken.

Bana işlerini azaltacağına dair söz vermemişti bile. O içten sesiyle işinin hayatındaki en önemli şey olduğunu, onunla birlikte olacak kadının bunu anlaması ve saygı duyması gerektiğini söylemişti.

İşte, hanımlar ve beyler, bu da hayatımda âşık olduğum ilk adamın hikâyesiydi.

Jake'i artık sevmiyordum. Bir süre nefret etmiştim ama şimdi burada olmasına gerçekten minnettardım. Bonnie'ye ne olduğunu ortaya çıkarabilecek biri varsa o da bu adamdı.

ON ÜÇ

ÖNCESİ

TOM

Sağlık fuarı şehrin öbür ucunda olduğundan annem beni toplum merkezine bırakmakta ısrar etti.

Başta kabul etmedim. Hurdadan hâllice Chevy'siyle görünmek resmen utanç vericiydi. Ama direksiyona benim geçmeme izin vereceğini söyleyince ikna oldum. Yazın ehliyet almıştım fakat doğru dürüst kullanma fırsatım olmamıştı.

"Aynalara bakıyor musun?" diye sordu annem beş milyonuncu kez, sola dönmeden önce şerit değiştirirken.

"Elbette bakıyorum."

"Sadece kontrol ediyorum."

"Of anne, araba kullanmayı biliyorum."

Sonunda aynalar ve sinyaller hakkındaki bilgimi sorgulamayı kesip beni kendi hâlime bıraktı. Yol arabayla sadece on beş dakika sürecekti ve ben her saniyesinden keyif alıyordum. Belki seneye okula arabayla gitmeme izin verirdi. Son sınıf öğrencilerinin çoğu okula kendi arabasıyla geliyordu. Verdiğim özel dersler sayesinde biraz para biriktirmiştim, en azından bu araba ayarında bir şey alabilirim.

"Sevgilin de orada olacak mı?" diye sordu annem.

Neyse ki kırmızı ışıkta durmuştuk yoksa kesin kaza yapardım. "*Ne?*"

"Daisy Driscoll. O kız senin sevgilin, öyle değil mi?"

Bunu nereden biliyordu? Yüzüm ânında alev aldı. "Şey. Sanırım. Bilmiyorum."

Daisy'yle sevgili olup olmadığımızı hiç konuşmamıştık. Onun beni öyle gördüğünden emin değildim. Ama neden olmasındı ki? Öpüşmüştük. Başka biriyle çıkacak da değildim.

Yine de kendi kendime *gelin güvey olmak* istemiyordum.

Annem yüzümdeki ifadeyi izlerken gülümsedi. Gülümsediğinde yüzündeki çizgiler daha da derinleşirdi. Annemin son zamanlarda nasıl bu kadar yaşlandığını bilmiyordum ama bu durum beni çok üzüyordu.

"Daisy iyi bir kız," dedi. "Sonunda ona çıkma teklifi edecek cesareti bulmana sevindim."

Ne diyeceğimi bilemedim. *Teşekkürler* mi diyecektim? Bu yüzden homurdanmakla yetindim.

"Eğer bir gün tavsiyeye ihtiyaç duyarsan, Tom..."

"Olmaz."

"Doğum gününü ya da Sevgililer Günü'nü unutma, tamam mı," dedi annem. "Bütün kızlar çiçek sever."

Daisy hariç. O papatyayı kopardığımı görünce neredeyse ağlayacaktı. Belki ona saksı çiçeği alabilirdim. Neyse, bunu annemle konuşmak istemiyordum. Bunun yerine tüm dikkatimi arabayı çarpmamaya verdim.

Toplum merkezine on dakika erken vardık. Annemin yanağına hızlıca bir öpücük kondurup girişe doğru koştum; Daisy'yle biraz zaman geçirmek istiyordum. Ne var ki kapının önünde bekleyen Daisy değil, Alison'dı.

Alison'la uğraşacak havada değildim. Dün gece iyi uyuyamamıştım. Sabahın ikisinde annemle babamın bağırışlarına uyanmıştım. Daha doğrusu babam bağırıyor, annemse ağlıyordu. Sonra büyük bir gürültü duymuş ve hemen aşağı inmiştim. Ama o zamana kadar babam çoktan bodruma çekilmişti bile, annem de kanepede oturmuş, ağlamıyormuş gibi yapıyordu.

Böyle bir şeyden sonra tekrar uyumak hiç kolay değildi. Fakat en azından bu sefer annemin yüzünde morluk görmemiştim. Gerçi vücudunun geri kalanının ne durumda olduğunu bilmiyordum.

Bu konuyu düşünmemeye çalıştım. Düşündükçe öfkeleniyordum.

Alison beni gördüğünde her zamanki gibi yüzünü buruşturdu. "*Sen* miydin? Geleceğini bilmiyordum."

"Daisy çağırdı," dedim, kendimi savunuyormuş gibi konuşmamaya çalışarak. Gerçekten sağlık fuarında gönüllü çalışmak istememi açıklamak zorunda mıydım?

"Harika," dedi ruhsuz bir sesle.

Alison onu bildim bileli bana tek bir güzel söz söylememişti. Bir yanım ona benden neden bu kadar nefret ettiğini sormak istiyordu. Ama diğer yanım cevabı biliyor ve bunu onun ağzından duymak istemiyordu.

"Eh," dedi sonunda, "Daisy geldiğine sevinecek."

"Şey, evet."

Sonra aklına bir şey geldi ve yüzünü yine buruşturdu. "Slug da gelmeyecek, değil mi?"

"Hayır." Bu iş ölüm kalım meselesi olsa bile Slug gelmezdi. Alison'ı ayarlama şansı olsa bile gelmezdi ki yoktu.

Alison, Slug'ın ona olan ilgisinin anlamsızlığını vurgular gibi ürperdi. Slug'ın ondan neden hoşlandığını gerçekten anlamıyordum. Sürekli seksi kütüphaneci gibi göründüğünü söylüyordu ama bunun nesinin çekici olduğunu bir türlü aklım almıyordu. Özellikle de Slug gibi biri için.

Büyük bir duyuru panosunun önünde bekliyorduk. Panoda bir gitar kursuna ait kocaman bir broşür asılıydı. Acaba gitar çalmayı öğrenmem Daisy'nin hoşuna gider miydi? Kızlar böyle şeylerden hoşlanmaz mıydı? Onu etkilemek için her şeyi yapardım.

Alison bakışlarımı takip ederek baktığım yere döndü. Başta gitar kursu broşürüne baktığını sandım ama sonra, "Onu hiç bulamadılar, değil mi?" dedi.

"Kimi?.." diye soracak oldum fakat sonra neye baktığını gördüm. Kaçak Brandi Healey için bastırılmış eski kayıp ilanlarından biriydi. "Ah. Sanırım."

"Ne kadar oldu?"

Omuz silktim. "Bilmem. Dört beş ay olmuştur."

"Onu tanıyordun, değil mi?"

Sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti indi. "Şey, evet. Sınıf arkadaşımdı."

Alison çamur rengi gözlerini yüzüme dikti. "Evet ama sen ona matematik dersi veriyordun, değil mi?"

Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı. Doğru diyordu; Brandi, ortadan kaybolana kadar özel ders verdiğim öğrencilerimden biriydi. Ama ne vardı yani? Kaçmasından dolayı beni suçlayan olmamıştı. Ben sadece onun geometriyi anlamasına yardım etmeye çalışan silik bir tiptim. Polis benimle doğru düzgün konuşmamıştı bile.

Ağzımı açtım fakat ne diyeceğimden emin değildim. Tam da o sırada Daisy koşarak yanımıza geldi. Yüzü kızarmıştı, mutlu görünüyordu.

"Tom! Alison!" dedi nefes nefese. "Gelmişsiniz!"

"Tabii ki geldim," dedi Alison tersleyerek.

Alison'ın soğuk tavrına rağmen Daisy ona sımsıkı sarıldı. Sonra onu bırakıp bana sarıldı. Bizim kucaklaşmamız daha uzun sürdü. Hem de *çok* daha uzun. O kadar ki Daisy sonunda elime pantolonumun önündeki çadırı örtmemi sağlayacak gönüllü önlüğünü tutuşturduğunda derin bir oh çektim.

"Şimdi," dedi Daisy, "sana bir görev bulmam lazım, Tom. Tansiyon ölçmeyi biliyor musun?"

Bilmiyordum. "Öğrenebilirim."

Bir an düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Alison, tansiyonları sen ölç. Tom kan alsın."

Ne alayım?

Binaya girdiğimizde Daisy elimden tuttuğu gibi beni elinde sekreterlik olan orta yaşlı bir kadının yanına götürdü. "Merhaba, Elise," dedi kadına. "Şeker taraması yapacak yeni bir gönüllümüz var."

Elise bana gülümsedi, kalemi sekreterliğin üzerinde hazır bekliyordu. "Harika. Kim bu genç adam?"

"Tom Brewer," dedi Daisy. "Erkek arkadaşım."

Yüzümdeki gülümseme bir anda dondu. Daisy az önce bana *erkek arkadaşım* mı demişti? Gerçekten erkek arkadaşı mıydım? Bunu gerçekten başarmış mıydım? İçimden zafer çığlıkları atıyordum.

Elise adımı listeye yazdıktan sonra Daisy beni tepesinde "şeker taraması" yazan bir masaya götürdü. Masanın çevresine sandalyeler dizilmişti ve birkaç tane de küçük kan şekeri ölçüm cihazı vardı.

"Yapman gereken şu," dedi Daisy, tuhaf biçimde katı bir sesle konuşuyordu, "Accu Check parmak deliciyle insanların parmaklarını deliyorsun, sonra test çubuğuna bir damla kan damlatarak şeker seviyelerini ölçüyorsun."

"Tamamdır," dedim.

Öğleden sonrayı böyle bir görevle geçireceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu belli etmemeye çalıştım. Diyet ve egzersizle ilgili broşür dağıtırım filan sanıyordum. İnsanlara *iğne* batıracağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Tıp fakültesine başlamadan önce böyle bir şey yapacağımı hiç düşünmemiştim.

Sağlık fuarlarında daha sık gönüllü olmalıydım.

Daisy bana gülümsedi. "Yapabileceğini biliyordum. Alison kan görmeye dayamıyor ama sen öyle değilsin."

"Kesinlikle değilim."

"Harika. Sadece kimseye on sekizden küçük olduğunu söyleme çünkü reşit olmayanlar kan şekeri ölçümü yapamaz."

Daisy ilk defa yalan söylemek gibi kötü bir şey yapmamı istiyordu ve her nasılsa bu, onu daha çok sevmeme neden olmuştu ki bunun mümkün olduğunu sanmıyordum. Onu aklımdan çıkaramıyordum ve yanındayken kendimi çok acayip hissediyordum. Ondan o kadar hoşlanıyordum ki bazen nefesim kesiliyordu.

"Bu arada, umarım az önce söylediğim şey yüzünden kızmamışsındır," dedi çekingen bir tavırla.

"Ne söyledin ki?"

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Hani senin erkek arkadaşım olduğunu söyledim ya. Bu konuda hiç konuşmadığımızı biliyorum." Titrek bir nefes aldı. "Sadece... Birden ağzımdan çıkıverdi işte. Ama istemiyorsan erkek arkadaşım olmak zorunda değilsin. Yani, çok da önemli değil."

"Hayır," dedim hızlıca. "Erkek arkadaşın olmak istiyorum."

Mavi gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

Ah, bir bilseydi... "Gerçekten."

Bunu söylediğimde çok mutlu oldu. Kendi kendine mırıldanarak bana çubukların olduğu paketi gösterip onları monitöre nasıl yerleştirileceğimi açıkladı. Ben de onu dikkatle izledim. Kısmen gözlerimi ondan alamadığım için, kısmen de bu işin nasıl yapıldığını gerçekten öğrenmem gerektiği için.

Her şeyi gösterdikten sonra, "Anladın mı?" diye sordu.

"Anladım." O kadar da zor değildi.

Başını yana yatırdı. "Bende denemek ister misin?"

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Daisy'nin parmağına iğne batırmak mı? Nedense pek de iyi bir fikir gibi gelmemişti. Böyle şeyler düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. "Bilmem..."

"Hadi ama. Seni deneme yapmadan insanların arasına salamam."

Tamam ama deneğim Daisy Driscoll dışında biri olamaz mıydı?

Tanrım, bu gerçekten oluyordu. Daisy plastik sandalyelerden birine oturdu ve beni de yanına oturttu. Yumuşak elini masaya koydu. Bileğindeki atardamarın ritmini şöyle böyle görebiliyordum.

"Lanseti cihaza takman gerek," diye açıkladı. "Tek kullanımlık olduklarını söylememe gerek yok sanırım."

"Hı hı..."

Ne yapmam gerektiğini anlatmaya başladı ama ellerim o kadar titriyordu ki lanseti cihaza ancak dördüncü denememde takabildim. Rezaletti. Daisy gülmeye başladı. "Neden bu kadar titriyorsun? Cerrah olmak istemiyor muydun?"

Sonunda cihazı hazırladığımda Daisy işaret parmağını uzattı. Cihazı parmağının yumuşak ucuna yerleştirdim. Yandaki düğmeye basmamla iğne bir anda yuvasından fırladı. Cihazı geri çektiğimde Daisy'nin parmağından minicik, kırmızı bir damla çıktı.

"Bu kadar kan yeter mi?" diye sordum.

"Biraz daha çıkarman gerekebilir. Benim öyle çok kanım akmaz."

Daisy'nin parmağını iki elimin arasına aldım ve çubuğu dolduracak kadar kan çıkana dek hafifçe bastırdım. Kırmızı damlanın giderek büyümesini hayranlıkla izliyordum. Daisy bugüne kadar gördüğüm en güzel kız olmasına rağmen kanının herkesinkiyle aynı olması inanılmazdı. Aynı renkte, aynı yoğunluktaydı.

Ve üç litre kan kaybederse herkes gibi o da ölürdü.

Aslında üç litreden azıyla bile ölebilirdi. İki litre yeterli olabilirdi. Yumuşacık yanaklarındaki rengin soluşunu, vücudunun gevşeyişini gözümde canlandırabiliyordum. Eh, ilk başta gevşerdi. Ama sonra katılaşıp sertleşirdi. Bu konuyla ilgili bir sürü şey okumuştum.

Daisy'yi öldürmek çok kolay olurdu. Hatta neredeyse çocuk oyuncağıydı.

"Tom?" Daisy'nin sesi endişeliydi. "İyi misin? Rengin attı."

"İyiyim."

"Parmağımı biraz fazla sıkıyorsun."

Olabildiğince hızlı hareket ederek Daisy'nin kanını ölçüm çubuğuna aktardım. Daisy elini geri çekti, yüzünde huzursuz bir ifade vardı. Kan örneğini analiz eden şeker ölçüm cihazı geriye doğru saymaya başladı. Otuz, yirmi dokuz, yirmi sekiz...

"Yara bandı ister misin?" diye sordum.

Bir an için yüzüme baktı, sonra başını iki yana sallayıp, "Ben hallederim," dedi.

Masadaki kutudan bir yara bandı alıp tek eliyle yapıştırmaya çalıştı. Zorlandığını görünce yardım etmek istedim ama beni itti. Gerçekten batırmıştım. Keşke tansiyon ölçmeyi bildiğimi söyleseydim. Nasıl olsa öğrenirdim.

Tansiyon ölçmek benim için çok daha güvenli olurdu.

"Burada çalışmaya gerçekten hazır hissediyor musun, Tom?" diye sordu.

"Hazırım."

"Emin misin?"

"*Eminim.*"

Cihaz bipledi. Daisy'nin sonucu çıktı: 120.

"Aç değillerse normal," diye açıkladı. "Şurada şeker seviyelerini gösteren bir tablo var. Şeker seviyeleri yüksekse en kısa zamanda doktorlarına görünmelerini söyle."

"Anladım," dedim hafifçe gülümseyerek. "Sadece ilk sefer heyecanıydı. Ama çözdüm artık. Söz."

Daisy bana uzun uzun baktı fakat sonra yüzü yumuşadı. Uzanıp kolumu hafifçe sıktı. "Sana inanıyorum," dedi.

Acaba parmağını sıkarak kanını çıkardığım sırada aklımdan geçen düşünceleri bilseydi yine aynı şekilde hisseder miydi?

Ayışığı Kitaplığı

ON DÖRT

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Akşam Gretchen'la koca bir kutu peçeteyi tüketmiş, bir şişe de şarap bitirmiştik.

Her kadehin ardından Bonnie'yi yâd edişimiz giderek daha hüzünlü bir hâl almıştı. Gretchen'ın gözleri ve burnu kızarmış, şişmişti. Aynaya bakarsam tıpkı onun gibi görüneceğimden emindim. Saat geç olmuştu ama gitmek istemiyor gibiydi. Ben de gitmesini istemiyordum.

"Bonnie'yi gülümseme provası yaparken gördün mü hiç?" diye sordu.

"Gülümseme provası mı?"

"Evet!" Gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Bir keresinde onu aynada kendi kendine gülerken yakaladım. İnsanlara tuhaf görünmemek için farklı durumlara uygun farklı gülümsemeler üzerinde çalıştığını söylemişti. Mutluysa nasıl gülümseyeceği belliydi zaten. Ama bir müşteriyi etkilemeye çalışıyorsa farklı bir tebessüm takınıyordu. Biri komiklik yapıyorsa farklı."

"Vay canına," dedim. "Hiç haberim yoktu! Sence bize hangi gülümsemesini gösteriyordu?"

Gretchen alınmış gibi baktı. "Tabii ki *gerçek* olanı."

"Belki de..."

Bir yanım Bonnie'nin hiç bilmediğimiz bir yüzü olup olmadığını merak ediyordu. Onu gayet iyi tanıdığımı düşünsem de hiçbir zaman erişemediğim bir tarafı da vardı. Mesela Dr. Yakışıklı'ya âşıktı, onunla birlikte olmak istiyordu ama bize ne adını söylemiş ne de onu bizimle tanıştırmıştı.

Belki tanıştırmış olsaydı her şey farklı olabilirdi. Adam arkadaşlarının onu teşhis edebileceğini bilseydi belki de Bonnie'yi öldürmeyi göze almazdı.

Bu düşünce gözlerimin yeniden yaşarmasına yetti.

"Ah, unutmadan," dedi Gretchen çantasını karıştırarak. "Bir şey getirdim."

Bir peçete daha alıp gözlerimi sildim. "Ne getirdin?"

Zafer kazanmış gibi bir edayla iki saç lastiği çıkardı. "Bonnie bunları bende unutmuştu. Ben de takabileceğimizi düşündüm. Onun anısına."

Tokayı ciddiyetle aldım ve saçımı kumaşın içinden geçirdim. Gretchen da aynını yaptı. Elbette ikimiz de komik görünüyorduk. Bu saç lastikleri yalnızca Bonnie'ye yakışırdı.

Gretchen, sabah ağzına kadar dolu olan şarap şişesinin sonunu boca ettiği kadehini sehpadan aldı. "Bonnie'ye."

Kendi kadehimi onunkiyle tokuşturdum. "Bonnie'ye."

Hemen ardından şaraplarımızın kalanını bir dikişte bitirdik. Keşke bir şişe daha olsaydı. Yakın arkadaşlarımdan biri daha öldürülürse diye yedekte bulundurmalıydım.

Gretchen titrek bir nefes aldı. "Artık eve gitsem iyi olacak. Çok geç oldu."

Gitmesini hiç istemesem de sahiden geç olmuştu. Uyumam gerekiyordu fakat sabaha kadar dönüp duracağımı biliyordum. "Uber çağırayım mı?"

Başını iki yana salladı. "Bu gece Randy'de kalacağım."

Doğru ya, benim aksime Gretchen bu geceyi yalnız geçirmek zorunda değildi. "O nasıl?"

Randy hakkındaki düşüncelerim hâlâ biraz karışık olsa da sabah tam bir kahramanlık örneği sergilediğini inkâr edemezdim. Çığlık atmaya başladığım anda yanımda bitivermişti. Ben bayılmak üzereyken kontrolü eline almıştı. Beni oturma odasına götürmüş, yatak odasının kapısını kapamış, sonra da 911'i aramıştı. Ben neredeyse panik atak geçirirken Randy son derece sakindi. O an ona minnettar olmuştum, gerçi içten içe o da epey sarsılmış olmalıydı.

"İyi," dedi Gretchen. "Böyle şeyleri normal karşılıyor."

Parçalanmış bir cesedi normal karşılıyordu yani? Peki...

"Neyse..." Gretchen şişen gözlerini ovuşturarak ayağa kalktı. "Ben şimdi gidiyorum ama yarın konuşalım, olur mu?"

Onu geçirirken düşünebildiğim tek şey gitmesini istemediğimdi. Geç olmuştu fakat bir şişe şarap daha bulabileceğimizden emindim. Tek isteğim, Gretchen'ın benimle kalıp Bonnie hakkında konuşmasıydı. Ta ki gözlerim kapanana kadar.

Ama onu gitmekten alıkoyamazdım. Kapıda birbirimize sarıldık, sonra onun asansöre doğru gidişini izledim. O gözden kaybolana kadar da kapıyı kapamadım.

Artık yalnızdım.

Bazen evde yalnız olmayı çok severdim. Zamanında birkaç kötü ev arkadaşım olmuştu ve ben kendi başına olmayı seven biriydim. Ama şu anda nefret ediyordum. Daire gözüme o kadar boş görünüyordu ki kendimi yapayalnız hissediyordum.

Şarap bittiğinden mutfağa gidip muadilini buldum: Dondurma. Aromasına baktım: Çikolata parçacıklı ve naneli. Çikolata parçacıklı ve naneli dondurmadan nefret ederdim. Yalnız yaşadığım düşünülünce buzluktaki tek dondurmanın neden sevmediğim bir dondurma olduğunu bilmiyordum ama sonra hatırladım: Bunu Bonnie getirmişti. Birlikte akşam yemeği yemiştik. Yemeği ben yapmıştım, tatlı ondandı. En sevmediğim dondurmayı getirdiği için ona kök söktürdüğümde, *Dondurma bu, Sydney. Doğası gereği hepsi güzel,* demişti.

Anlaşılan Bonnie'nin anısına hem saç lastiği takacak hem de çikolata parçacıklı ve naneli dondurma yiyecektim.

Kucağımda dondurmayla tekrar kanepeye oturdum. En sevdiğim olmayabilirdi ama yine de tadı güzeldi. Sonuçta dondurmaydı. Kötü olma ihtimali yoktu.

Midemi tıka basa doldururken bir yandan da telefonuma uzandım. Yaptığım ilk şey Cynch uygulamasını açmak oldu. Sabah Gizemli Adam'ı arıyordum, oysa şu an o aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Bu kez arama çubuğuna son derece net bir şey yazdım. Jacob Sousa.

Ve oradaydı.

Ayışığı Kitaplığı

ON BEŞ

Jake'in yalnız olduğuna dair bir kanıt arıyorsam işte bulmuştum. Cynch'te hâlâ aktifti. Hâlâ "doğru kişiyi" arıyordu. O kişinin ben olmadığımı ikimiz de gayet net anlamıştık.

Fotoğrafında iyi çıkmıştı. Kevin'inki gibi sahte bir fotoğraf değildi. Çoğu insana kıyasla kendi gibi görünüyordu ama bu beni şaşırtmadı. Jake hiçbir zaman kendini saklayan biri olmamıştı; ne görüyorsanız oydu. Üzerinde işe giderken giydiği gömlek ve kravat vardı, her zamanki gibi kirli sakallıydı. Tıraş olduktan beş saniye sonra sakallarının çıkmaya başladığına yemin edebilirdim. Sakalı aynı zamanda ergenliğinden kalma birkaç sivilce izini de saklıyordu; gerçi Jake'i cılız bir genç olarak hayal etmek zordu. Daha ziyade dünyaya otuz beş yaşında gelmiş gibiydi.

Profiline yazdığı bilgileri okudum. *Çocuğu yok. Çocuk istiyor. Sigara kullanmıyor. Siyasi görüş belirtmemiş. En sevdiği hobisi: Futbol izlemek.*

Eh, bu yalandı. Jake'in hobiye ayıracak vakti yoktu.

Aradığı şey kısmına şunu yazmıştı: *Uzun bir iş gününün sonunda eve geldiğimde sıcak bir akşam yemeği yiyebileceğim, birlikte film izleyebileceğim bir kadın arıyorum.*

Bu da yalandı. Jake, eve döndüğünde onu karşılayacak bir kadın aramıyordu. O eve dönmek filan istemiyordu.

Ona olan öfkem hâlâ dinmemiş olmasına rağmen fotoğrafına baktığımda onunlayken hissettiğim çekimi hatırladım. Yıllar önce, ikimizin de başından bir sürü berbat randevu geçtikten sonra, Cynch'te tanışmıştık ve onu ilk gördüğümde... İşte, o zaman elektrik çarpmış gibi olmuştum. Uzunca bir süre başka bir kötü randevuya çıkmayacağımı ânında anlamıştım.

İlişkimiz neden yürümemişti ki? Şimdiye kadar evlenmiş olmalıydık. Çocuklarımız olmalıydı, Facebook'ta herkesi delirtecek kadar çok bebek fotoğrafı paylaşıyor olmalıydık.

Telefon rehberime baktığımda Jake'in adı hâlâ oradaydı. Akıllı bir kadın ayrıldıktan sonra numarasını silerdi ama ben silmemiştim. Numarasını değiştirmediği sürece hâlâ telefonumda kayıtlı olacaktı.

Kendime engel olamayarak adına tıkladım.

Gece yarısı olduğu ve onun bir dava üstünde çalıştığı düşünülünce Jake'in telefonu açma ihtimali son derece düşüktü, bu yüzden hattın diğer ucunda tok sesini duyunca şaşırdım. Ama sonra onun hiç uyumadığını hatırladım ve şaşkınlığım geçti. "Sydney?"

"Selam..."

Neden aradığımı sormadı ama beni rehberinden silmemiş olması çok şey anlatıyordu. "Selam," dedi.

Bir dakika öncesi kadar yalnız olsam da Jake'le konuşmak kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Jake hep bana güven verirdi. Sesi bile bir odayı doldurmaya yetiyordu.

"Dava nasıl gidiyor?" diye sordum. "Şu erkek arkadaşı bulabildin mi?"

"Bu konuda konuşamayacağımı biliyorsun, Syd. Soruşturma devam ediyor."

Jake kuralları asla çiğnemezdi. "Haklısın. Anladım."

Uzun uzun iç geçirdi. "Henüz kimseyi tutuklamadığımızı söyleyebilirim."

"Şüpheli var mı peki?"

Duraksadı. "Yok."

Harika. Bonnie morgda yatarken onu öldüren adam dışarıda elini kolunu sallayarak dolaşıyordu. "Anlamıyorum. Elinizde bu kadar gelişmiş parmak izi ve DNA teknolojisi varken katili hâlâ nasıl bulamazsınız?"

"O kadar basit değil, Sydney. Elimizde DNA ve parmak izi var ama veritabanımızda eşleşme yok." Duraksadı. "Eh, Randall Muncy hariç ama onun aradığımız adam olmadığını biliyoruz."

"Harika."

Jake'i aramamın nedeni biraz olsun teselli bulmak ve belki bunu yapan pisliği yakaladıklarını öğrenmekti. Ama ellerinde bir şüpheli bile olmadığını öğrenmek... İnanamıyordum. Bonnie'nin erkek arkadaşını nasıl bulamazlardı?

"Baksana" dedi Jake, "hâlâ yalnız mı yaşıyorsun?"

Sinirlendim. "*Pardon?*"

"Hayır, hayır, demek istediğim..." Boğazını temizledi. "Sadece dikkatli olmanı istiyorum. Kapını kilitlediğinden emin ol. Sürgün var mı?"

"Var."

"O zaman onu çek. Cynch'te hâlâ aktif misin?"

"Evet..."

"Bir süre ara vermeyi düşünür müsün?"

Dişlerimi sıktım. "Dün gece en yakın arkadaşlarımdan biri öldürüldü. Şu an randevuya çıkmanın umurumda olduğunu mu sanıyorsun?"

"Tamam, peki, güzel."

Bu konuşma beni huzursuz etmeye başlamıştı. "Endişelenmemi gerektirecek bir şey mi var, Jake?"

Uzun süre sessiz kaldı, öyle ki yanımda olsaydı sabırsızlıktan boğazına sarılırdım. "Tamam," dedi sonunda, "sana henüz basına sızdırmadığımız bir şey söyleyeceğim. Bence bilmelisin."

"*Neyi* bilmeliyim?"

"Aramızda kalacağına yemin eder misin?"

"Evet!"

"Az önce pek dürüst davranmadım." Jake derin bir nefes aldı. "Aslında bir parmak izi eşleşmemiz var."

Nefesim kesildi. Bu *harikaydı*. Birini tutuklamaya yaklaştıkları anlamına gelirdi. "O hâlde adamı neden hâlâ yakalamadınız?"

"Çünkü kime ait olduğunu bilmiyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım. O zaman neyle eşleşti?"

"Başka bir suç mahalliyle."

Jake'in ne demeye çalıştığını anlayınca kalbim duracak gibi oldu. Bonnie'nin dairesinde bulunan parmak izleri başka bir suç mahallindekilerle eşleşmişti. Yani...

"Bonnie'yle yaşıt başka bir kadındı," dedi Jake. "Ona biraz benziyordu da. Üstelik benzer başka detaylar da vardı. Bedene ölümden önce ve sonra yapılan şeyler gibi."

Polis memurlarından birini, Bonnie'nin öldürülmeden önce işkence gördüğünü düşündüklerini söylerken duymuştum. İnsanın böyle bir şeyi aklından çıkarması pek kolay değildi. "Benzerlik belirli bir şey miydi?" diye sordum.

"Evet," dedi Jake. "Ama kimseye söylemeyeceğine yemin et, Syd. Bu herkese açık bir bilgi değil fakat senin bilmeye hakkın var."

Öyle bir konuşuyordu ki ne olduğunu öğrenmek istemedim. Ama öğrenemezsem de gece gözüme uyku girmezdi. "Ne?"

"İki kadının da saç derisine çok yakın bir yerden kalın bir tutam saçı kesilmişti. Aynı noktadan. O saçları dairelerinin hiçbir yerinde bulamadık. Yani katil saçları yanında götürmüş olabilir... Hatıra niyetine."

Birden gözümde, delinin tekinin evinin bodrumunda Bonnie'nin saçlarını bir kavanoza saklayışı canlandı.

"Diğer kurban da Cynch'te birçok erkekle görüşüyormuş," dedi Jake. "Son görüştüğü adamlardan bazılarını bulup şüpheli listesinden elemişler ama dairesinde kime ait olduğu tespit edilemeyen parmak izleri ve DNA varmış."

"Bu ne zaman olmuş?"

"Aşağı yukarı on sekiz ay önce."

Bonnie o adamla yaklaşık bir yıl önce çıkmaya başladığını söylemişti. O hâlde bir kadını öldürmüş, altı ay ara vermiş, sonra sıradaki kurbanını bulmuştu.

Başım dönüyordu ve sebebi şarap değildi. Keşke o kadar dondurma yemeseydim zira kusacak gibi hissediyordum.

"Sydney," dedi Jake kararlı bir sesle, "o adamı bulacağız. Sana söz veriyorum."

"Hâlâ bulamadınız ama."

"Bak, bu bir tutku cinayeti değilse katili bulmamız daha fazla zaman alabilir." Kara kaşlarının arasındaki o seksi çizginin belirişini gözümde canlandırabiliyordum. "Bunu önceden planlamış bir seri katil, muhtemelen izlerini çok iyi temizlemiştir. Belli ki Bonnie'yle birlikte görünmemeye ve onunla sosyal medyada yer almamaya dikkat etmiş. Kim bilir, belki Bonnie gerçek adını bile bilmiyordu. Ama merak etme. Er ya da geç onu *bulacağız*."

Jake'e inanıp inanmadığımdan emin olmasam da elimden gelen bir şey yoktu. Davanın kontrolü bende değildi. Yine de şehirde genç kadınları hedef alan bir seri katil olduğuna gerçekten inanıyorlarsa onu bulmak için ellerinden geleni yapacaklarını düşünüyordum.

"Syd," dedi Jake. "İyi misin?"

Boş şarap şişesine, boş peçete kutusuna ve eriyen dondurmaya baktım. "Daha iyi günlerim oldu."

"Sana gelmemi ister misin?"

Yanaklarım ısındı. "*Tek gecelik ilişki* mi teklif ediyorsun?"

"Hayır! Tanrım, hayır." Utandığında yüzünün nasıl kızardığını hatırladım. "Bu gece yalnız kalmak istemeyebilirsin diye düşündüm. Oraya gelebilirim. Yanında olurum. İstersen tabii."

"Uyuman gerekmiyor mu?"

"Uyumak mı? O da ne?"

Kendimi tutamayıp güldüm. Jake sahiden de birkaç saatlik gece uykularıyla hayatını idame ettirebilirdi.

"Gerek yok," dedim. "Arkadaşım Gretchen bütün gece yanımdaydı. Şimdi uyuyacağım. Zaten gelirsen garip olur."

"Garip olmasına izin vermem."

"Bu konuda söz hakkın olduğunu sanmıyorum." Esnedim. "Neyse, sanırım uyumayı deneyeceğim."

"Tamam," dedi Jake. "Sürgüyü çekmeyi unutma."

"Tanrım," diye homurdandım. "Abartma. Bu gece kimse evime girip beni öldürmeyecek. Kulağa pek olası gelmiyor."

"Yap işte."

"Peki, anne," diye söylendim. "Neyse, iyi geceler. Korkunç güncelleme için sağ ol."

"İyi geceler, Syd."

Telefonu kapadık ve bir süre öylece oturup telefonumun siyah ekranına baktım. Sonra kanepeden kalktım, kapıya gittim ve sürgüyü çektim.

ON ALTI

ÖNCESİ

TOM

Ter içinde uyandım.

Rüyamda Daisy'yi görmüştüm. *Yine.* İki gecede bir rüyamda onu görüyordum. Her seferinde de kan ter içinde uyanıyordum.

Bu seferkinde Daisy'yle beraber mutfakta yemek yapıyorduk. Küçükken annemle yemek yapmayı çok severdim, babam yemek yapmanın "kadın işi" olduğunu söylese de hâlâ seviyordum. Seramik kupanın kenarını kullanarak bıçak bilemeyi öğrenmiştim, bu yüzden bıçaklarımızın hepsi çok keskindi. Fazla keskin.

Daisy taze fasulye doğrarken aniden çığlık attı. Gerçek hayatta en fazla parmağının ucunu kesmiş olurdu ama rüyamda her nasılsa bütün elini kesmişti. Kesik el masanın üzerinde duruyor, parmakları hâlâ seğiriyordu. Daisy başını kaldırıp o masmavi gözleriyle bana baktı. *Bir kaza oldu, Tom.*

Ne yapabilirim? diye sordum çaresizce, sol kolunun kesik yerinden fışkıran kanları izleyerek.

Eh, dedi Daisy, *bu hâlde orantısızım. Diğer elimi de kes ki tekrar simetrik olabileyim.*

Rüyamda bile bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Yine de bıçaklıktan et bıçağını aldım, Daisy de sağ elini mutfak tezgâhına koydu. Bıçağı havaya kaldırıp var gücümle bileğine indirdim. Bıçak kemiği güzelce keserek sağ elini kolundan ayırdı.

Tam o anda uyandım.

Haftada üç dört kez güzel sevgilimi bıçakladığım ya da boğduğum bir rüya görüyordum. İki kere onu boğulana kadar suya bastırdığımı görmüştüm. Uyandığımda içimi büyük bir rahatlama sarıyordu.

Yapmamıştım. Daisy'ye zarar vermemiştim. O iyiydi.

Gelgelelim bu geceki rahatlamam sadece birkaç saniye sürdü. Neden uyandığımı o kısacık sürede anladım. Çığlık sesine uyanmıştım.

Annem çığlık atıyordu.

Hemen yataktan fırladım. Giyinmeye uğraşmadığımdan üzerimde beyaz atletimle baksırımdan başka hiçbir şey yoktu. Annem böyle çığlık atmayalı uzun zaman olmuştu. Küçük bir çocukken bu çığlıkları sık sık duyardım. O zamanlar annem bana, korkutucu sesler duyarsam odamdan çıkmamamı tembihlerdi. *Dolaba saklan, Tommy*, derdi. *Ben sana çık diyene kadar da sakın çıkma.*

Aşağı indiğimde seslerin mutfaktan geldiğini fark ettim. Babamın gür sesi bütün evde yankılanıyordu. "Dışarı çıktığımda ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez!" diye bağırıyordu anneme. "Senin işin güzel görünmek ve her akşam masaya yemek koymak! Ama sen ikisini de beceremiyorsun!"

Mutfakta bir şey daha kırıldı; anneme tabak çanak fırlatıyordu. Vücudumu kör edici bir öfke sardı. Annemle böyle konuşamazdı. Belki ben çocukken yırtabilirdi ama artık büyümüştüm.

Gelgelelim hâlâ benden iriydi. Aramızda denge kurmam gerekiyordu.

Bir silaha ihtiyacım vardı.

Evde silah sayılabilecek her şey mutfaktaydı ve o da oradaydı. Oturma odasına bakınırken şömineye dayalı duran ocak demiri gözüme çarptı. Ucu deriyi delecek kadar keskindi. Onu babamın göğsüne sapladığımı hayal ettim.

Evet, iş görürdü.

Sağ elimde ocak demiriyle mutfağa koştum. Annem yere çömelmiş, başını ellerinin arasına almış ağlıyordu. Babamsa tepesine dikilmişti, buram buram viski kokuyordu. Mutfağa girdiğim sırada elindeki seramik kupayı annemin kafasına fırlattı. Kupa, annemin yüzünü sıyırarak duvara çarpıp parçalandı ve annem tekrar çığlık attı.

"Hey," dedim dişlerimi sıkarak. "Annemden uzak dur."

Konuşmama rağmen babamın orada olduğumu fark etmesi birkaç saniye sürdü. Beni görünce baksırıma bakıp alayla sırıttı. "Yatağına dön, ufaklık," dedi.

Bana asla ismimle hitap etmezdi. Hep ya "ufaklık" ya da "velet" derdi. Eh, bu gece artık çocuk olmadığımı öğrenecekti.

"Sana ondan uzak dur dedim." Ocak demirini tehditkâr bir tavırla havaya kaldırdım. "Yoksa..."

Babam beni tepeden tırnağa süzdü. Gözleri sağ elimdeki demirin keskin ucuna kilitlendi ve birkaç saniye sonra kahkahalara boğuldu. Anneme dönüp, "Şu veledine bak, Luann. Beni *ocak demiriyle* tehdit ediyor," dedi.

Annem başını ellerinin arasından kaldırıp bana baktı. Gözlerinin ağlamaktan mı yoksa babam ona vurduğu için mi şiştiğini anlayamadım. "Tommy, n'olur karışma. Odana dön."

"Anneni dinle," dedi babam. "Odana dön ve kendi işine bak."

"Hayır. Gitmeyeceğim."

Gözlerimiz buluştu. Anneme çok benziyordum –onun burnunu, çenesini, vücut yapısını almıştım– ama babamla gözlerimiz aynıydı. Kopkoyu renkli, istediği şeye bütünüyle odaklanan gözler.

Babam iki hızlı adımda mutfağı geçti. Bir anlığına ona vurabileceğim kadar yaklaşmıştı. Demirin keskin ucunu bira göbeğine sapladığım anda her şey biterdi. Bir daha asla anneme zarar veremezdi.

Ama tereddüde düştüm. Ne de olsa o benim babamdı. Bunu gerçekten yapabilir miydim?

Her şey berbat eden de tereddüde düşmem oldu. Ben daha ne olduğunu anlamadan demiri elimden kaptı.

"Eee, Tom," dedi gözlerini gözlerime dikerek. "Ne diyordun?"

İnanamıyordum. Nasıl olmuştu da üstünlük bir anda ona geçmişti? Yerde iki büklüm çömelen annem birden ayağa fırlayıp yanıma koştu. "Sakın ona zarar vermeye kalkma, Bill!"

Babam onu sanki bir bez bebekmiş gibi hiç zorlanmadan kenara itti. Annem sertçe yere düştü ve kafasını mide bulandıran bir çatırtıyla fırının kenarına çarptı. Darbe onu bayıltacak kadar sert olmasa da dermanını tamamen kesmişti.

Artık sadece ben ve elinde tuttuğu ocak demiriyle babam kalmıştık.

"Beni dinle, ufaklık," dedi alçak, tehditkâr bir sesle. "Annenle aramızda olanlar seni ilgilendirmez. Anladın mı?"

Yanıt vermedim. Ocak demirini kaldırıp ucunu karnıma batırdı. Tenim delinmediyse de atletim yırtılmıştı, acı içinde inledim.

"Bill!" diye hıçkırdı annem yerden. "Lütfen dur! Lütfen!"

Babam aniden başını anneme çevirdi. "*Kapa* çeneni, Luann. Yoksa Tanrı şahidim olsun bu demiri oğlunun karnına saplarım."

Yapardı. Yeterince sarhoştu, yeterince acımasızdı ve demir çubuğu elinden çekip almamın imkânı yoktu. Tek bir hamleyle sivri ucunu karnıma saplayıp bağırsaklarımı deşerdi. Korkunç bir ölüm olurdu.

"Bundan sonra bizi rahat bırakacak mısın, ufaklık?" dedi babam.

Yanıt vermeyince demiri biraz daha itti. Keskin uç derimi yardı ve beyaz atletim hızla kırmızıya boyandı. Acı o kadar şiddetliydi ki dizlerimin bağı çözüldü. Annem hıçkırarak ağlıyor, bana zarar vermemesi için babama yalvarıyordu fakat yerinden kıpırdamamıştı. Yardım edemeyeceğini biliyordu.

Bir yanım babamın beni öldürmesini istiyordu, böylece ömrünün geri kalanını hapiste geçirirdi ve annem de güvende

olurdu. Ama daha baskın bir yanım ölmek istemiyordu. Hayatta yapmak istediğim çok şey vardı. Cerrah olmak istiyordum. İlk birlikteliğimi Daisy Driscoll'la yaşamak ve günün birinde onunla evlenmek istiyordum. Bunların hepsini yapıp yapamayacağımdan emin değildim ama ne *istemediğimi* biliyordum. Bu berbat, döküntü evin mutfağında babamın elinde ölmek istemiyordum.

"Peki," dedim boğulur gibi bir sesle. Ellerimi havaya kaldırdım. "Sen ne dersen o."

Gürültüyle burnunu çekti. "Gece yarısı ses duyarsan ne yapacaksın? Kendi işine mi bakacaksın?"

"Evet," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ne? Seni duyamadım."

"*Evet.*"

Babam tatmin olarak demiri indirdi. Az önceki keskin acı yerini donuk bir sızıya bıraktı. Atletimin alt kısmı kanımla ıslanmıştı. Yatmadan önce yaramı temizlemeliydim. Çarşaflara kan bulaşmasını istemiyordum.

"Çık git buradan, ufaklık," diye tersledi babam.

Annemi yalnız bırakmayı hiç istemesem de gözleriyle bana yalvarıyordu. Böylece babamın dediğini yaptım. Ama bu iş burada bitmemişti. Böyle giderse bir gün annemi öldürecekti. Bunun olmasına izin veremezdim.

ON YEDİ

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Bonnie'nin cenazesi bugündü.

Ailesinin yaşadığı Brooklyn'deki bir kilisede düzenlenecekti. Doğrusu çok ironikti çünkü Bonnie'yi tanıdığım süre zarfında bir kez olsun kiliseye gittiğini görmemiştim. Dindar olmadığından değildi ama... Eh, dindar değildi. Öte yandan *dine karşı* da değildi. Cenazesinin bir kilisede yapılmasından rahatsız olmazdı, hele ki ailesi öyle istemişse.

Onu asıl rahatsız eden otuz üç yaşında cenaze törenine ihtiyaç duyması olurdu.

Gretchen, Randy ve ben sarı bir taksinin arka koltuğuna tıkışmış, Bensonhurst'e gidiyorduk. Taksinin içi sıcak deri kokuyordu. Randy, taksi yerine metroya binmek istemişti ama ben şık cenaze kıyafetimin içinde metroyla uğraşmak istememiştim. Hem metroda bir aksilik çıkarsa oraya zamanında varamayabilirdik. Bonnie dakikliğe çok önem verirdi, şayet cenazesine geç kalırsak önümüzdeki bir yıl boyunca bize musallat olurdu.

"Peçete getirdin mi?" diye sordum Randy'yle aramda oturan Gretchen'a.

"Hem de bir sürü," dedi.

"O kadar çok peçeteyi ne yapacaksınız?" diye atıldı Randy. "Yemek mi verilecek?"

Randy, siyah sayılabilecek lacivert bir takım elbise giymişti. Her zaman dağınık olan koyu kahverengi saçlarını biraz olsun düzeltmeye çalışmış gibi görünüyordu fakat taksinin camı açık olduğundan rüzgâr bütün emeğini hiç etmişti.

"Cenazeye gidiyoruz," diye hatırlattım ona. Boş boş bakmaya devam ettiğini görünce, "*Üzücü* bir şey bu," diye ekledim.

"Evet ama..." Kaşlarını çattı. "Demek istediğim sadece arkadaştınız. Kardeşiniz ya da anneniz filan değildi sonuçta."

Randy'ye şaşkınlıkla bakakaldım. Bilerek pislik yapmıyordu; Bonnie'nin ölümüne neden üzüldüğümüzü sahiden anlamamıştı. Neyse ki ben pişman olacağım bir şey söylemeden Gretchen ona dirsek atıp, "Salaksın," dedi.

Az bile söylemişti.

Kilise, neredeyse yarım bloka yayılan devasa bir yapıydı. Bakışlarım tepesinde haç olan çan kulesine kaydı. Taksi, kilisenin sonsuz gibi görünen basamaklarının önünde durdu.

Ben çantama uzanamadan Randy şoföre bir tomar para uzattı. "Ben hallederim," dedi. "Arkadaşınızın cenazesi ve ikiniz de çok üzgünsünüz."

Randy'nin kapıcı olarak çok kazanmadığını bildiğimden kendimi biraz suçlu hissettiysem de insanlar ödeme teklif ettiğinde kabul etmeyi öğrenmiştim. Taksiden indim, Gretchen da arkamdan indi. İnce fakat şekilli bacaklarını ortaya çıkaran siyah eteğini çekiştiriyordu.

"Of," dedi. "Sence bu etek cenaze için fazla mı kısa?"

"Gayet iyi," dedim. Aslında kısaydı ama bu saatten sonra ne yapabilirdi ki? Eve dönüp üstünü değiştirecek hâli yoktu.

Randy ve Gretchen'ın peşinden kilisenin basamaklarını tırmanmak üzereydim ki kilisenin yan tarafına yaslanan bir adam gördüm. Dedektif Jake Sousa'ydı. Onu görünce yüreğim hafiften hopladı. Arkadaşlarıma önden gidip bana da yer ayırmalarını söyledim, sonra çantamı göğsüme bastırarak Jake'e doğru yürüdüm.

Ben onu fark ettikten bir saniye sonra o da beni gördü. Hüzünle gülümsedi. "Başın sağ olsun."

Taziyesini istemiyordum. İstediğim tek bir şey vardı. "Birini tutuklayabildin mi?"

Başını eğdi. "Ne yazık ki hayır."

İnanamıyordum. Bonnie öldürüleli bir hafta oluyordu ve her geçen gün suçluyu yakalama ihtimalleri biraz daha azalıyordu. "Erkek arkadaşını bulabildiniz mi bari?"

Başını iki yana salladı. "Bu yüzden buradayım. Belki cenazeye gelir diye."

"O kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Katiller sık sık kurbanlarının cenazelerine katılırlar. Daha önce bu şekilde yakalanan çok oldu."

"Vay canına." Dudak büktüm. "Bayağı çaresiz olmalısın."

Jake bakışlarını yere indirdi. "Bak, üzgünüm. Keşke sana daha iyi haberler verebilseydim. O şerefsizi bulmak için kaç saatimi harcadığımı tahmin bile edemezsin. Bonnie'yi öldüren kişi erkek arkadaşı mıydı onu bile bilmiyoruz. Belki de bambaşka biridir."

Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Biz birlikteyken Jake'in cinayet vakalarını çözmedeki başarısı inanılmaz yüksekti. Bir cinayete kurban gitseydim vakama onun bakmasını isterdim. Bonnie'yi öldüren adamı o bulamazsa kimsenin bulamayacağına içtenlikle inanıyordum.

Ama belki de kimse bulamazdı. Bu düşünce fazlasıyla moral bozucuydu.

Bir o kadar da korkutucu.

"Geceleri kapını sürgülüyorsun, değil mi?" diye sordu Jake.

"Evet," diye onayladım. "Ama merak etme. Kimseyle görüşmüyorum."

Bu cevabı nasıl yorumlaması gerektiğinden emin değilmiş gibiydi. Jake ne olursa olsun soğukkanlılığını yitirmeyen iri yarı,

kaslı bir dedektifti, bu yüzden eskiden onu böyle kıvrandırmak beni çok eğlendirirdi.

Birden aklıma Cynch profili geldi. Kimseyle ciddi ilişki yaşayamayacak kadar meşgulmüş gibi davransa da hâlâ birini arıyordu. Hâlâ öteki yarısını bulmaya çalışıyordu, o kişiye istediğini veremeyecek olsa bile.

"Cenazede şüpheli bir şey görürsen bana haber verir misin?" diye sordu.

"Veririm."

Bana kaşlarını çatarak bakıyordu. "Dikkatli ol, Syd."

Sanki yeterince korkmuyormuşum gibi...

Kiliseye girdiğimde arka tarafta altmış yaşlarında bir kadın gördüm. Üzerinde siyah ceket ve etek vardı, gözleri şişmişti, göz akları tamamen kan çanağına dönmüştü. Bonnie'nin annesi olduğunu hemen anladım. Ona bakmak bile yüreğimi burkuyordu; ben bu kadar üzüldüysem kim bilir o ne hâldeydi?

Bir başkasıyla konuşuyordu fakat sonra göz göze geldik. Konuştuğu kişiye, "Affedersin," deyip hızlı adımlarla bana doğru gelmeye başladı. İstemsizce geri çekildim. Bayan Griffin'le konuşmak istemediğimden değildi ama ona bakmak bile içimi parçalıyordu.

"Sen Sydney misin?" diye sordu.

"Evet." Başımla onayladım. "Çok... Çok üzgünüm, Bayan Griffin."

"Teşekkür ederim." Hâlihazırda ıslak gözlerinden yaşlar süzüldü. "Onu öyle özlüyorum ki canım yanıyor."

"Gerçekten çok üzgünüm," diye tekrarladım. Başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Bonnie'ye iyi bir arkadaş oldun, Sydney. Bunun için sana minnettarım."

"Teşekkür ederim. O da benim için çok değerliydi. Onu çok özleyeceğim."

Parça pinçik olmuş bir peçeteyle gözlerini sildi. Rimel bile sürmemişti ki bence doğru karardı. "Polisler bana onun biriyle düzenli olarak görüştüğünü söyledi. Sen bu adamın kim olduğunu biliyor musun?"

"Bonnie biriyle görüştüğünü söylemişti ama hepsi o kadar."

"Adını... Adını söylemedi mi? Fotoğrafını göstermedi mi?"

"Maalesef hayır."

"Ama nasıl olur?" diye çıkıştı birden. "Siz kızlar sürekli konuşuyorsunuz! Üstelik önemli önemsiz her şeyin fotoğrafını çekiyorsunuz. Bonnie bir keresinde bana bir adet suşinin beş farklı fotoğrafını yollamıştı. Telefonunda görüştüğü adamın bir tane bile fotoğrafı nasıl olmaz?"

Bir adım geriledim. "Ben... bilmiyorum."

"Mutlaka bir şey biliyorsundur!" Gözyaşları artık sicim gibi akıyordu. "Lütfen, Sydney! Bu adamla ilgili bir şey hatırlıyor olmalısın! Bebeğimi öldürüp elini kolunu sallayarak dolaşmasına izin veremezsin!"

"Ben..."

"Ölen sen olsaydın," dedi, "Bonnie katilinin kim olduğunu bulmak için elinden gelen her şeyi yapardı! Annenin karşısına geçip üzgün olduğunu söylemekle yetinmezdi!"

Bayan Griffin sinir krizi geçirmenin eşiğindeydi. Neyse ki o sırada bir arkadaşı ya da akrabası gelip kolunu omuzlarına doladı ve onu yanımdan uzaklaştırdı. Ancak ben yaprak gibi titremeye devam ettim

En kötüsü de haklıydı. Bonnie'nin Hakiki Kevin'a nasıl rest çektiğini hâlâ hatırlıyordum. Benim yerimde o olsaydı kolay kolay pes etmezdi. Öte yandan ben onu öldüren canavarı yakalamalarına yardımcı olmak için hiçbir şey yapmamıştım.

Keşke zamanı geri alabilseydim. O zaman Bonnie'ye o adamla ilgili daha fazla soru sorardım. Adı neydi? Fotoğrafı var mıydı? Nerede çalışıyordu? Elbette cevapların hepsi yalan olabilirdi fakat hiç değilse elimde bir şey olurdu.

Kilisenin ön taraflarındaki Gretchen'la Randy'nin yanına giderken bacaklarım beni güçlükle taşıyordu. İnsanların önünden geçerek yanlarına oturduğumda Gretchen tekrar ağlamaya başladı.

"Bonnie'nin annesinin sana bağırdığını gördüm," dedi. "İyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece çok üzgün, hepsi bu."

"Tabii ki üzgün!" Gretchen burnunu çekti. "Her şey çok korkunç!"

Bir anlığına annemi kendi cenazemde, tıpkı babam öldüğünde olduğu gibi hüngür hüngür ağlarken hayal ettim. İnsan çocuğunun öldürülmesini nasıl atlatabilirdi ki? Gretchen ve ben eninde sonunda hayatlarımıza devam edecektik ama Bayan Griffin'in öyle bir şansı olmayacaktı.

Randy elini uzatıp parmaklarını Gretchen'ınkilere geçirdi. Gretchen ona minnettar bir gülümsemeyle baktı. Onları böyle görünce daha da üzüldüm çünkü benim elini tutacak kimsem yoktu. Belki de hiç olmayacaktı. Son randevularımın hepsi berbat geçmişti ve artık Cynch uygulamasını kullanmaya bile korkuyordum.

Jake'in içeri girip girmediğine bakmak için başımı çevirdim. İlişkimiz yürümemiş olsa da onun varlığı bana güven veriyordu. Ama Jake'i ararken beni yerime çivileyen başka birini gördüm.

Kevin.

Kevin, Bonnie'nin cenazesine gelmişti.

ON SEKİZ

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Hakiki Kevin'ın Bonnie'nin cenazesinde ne işi vardı?

Jake, şüpheli bir şey görürsem dikkatli olmamı söylemişti ve Bonnie'nin annesi de beni yakalayıp cinayetle ilgili her şeyi anlatmamı istemişti. Doğrusunu isterseniz Bonnie'nin cesedini bulduğumdan beri gördüğüm en şüpheli şey, arkadaşımın ölmeden bir gün önce tehdit ettiği adamın kilisenin arka sırasında oturmasıydı.

Ama... gerçekten o muydu?

Emin olamadım. Kilisenin öbür ucundaydı ve içerisi beklenmedik biçimde karanlıktı. Yani yanılıyor olmam mümkündü. Hem de fazlasıyla mümkündü.

Daha net görebilmek için boynumu uzattım fakat tam da o sırada kilisenin kapıları açıldı. Bonnie'nin tabutunu getirmişlerdi.

Meşe tabutun kilisenin önüne doğru ilerleyişini izlememek imkânsızdı. Daha birkaç hafta önce Bonnie'yle ağaç duruşu yapıp *chai latte* içiyorduk, şimdiyse sonsuza kadar o şeyin içinde yatacaktı. Tabutu taşıyanlardan birinin erkek kardeşi olduğunu fark ettim, ayakta durmakta zorlanıyordu.

Tabutu geçici yerine koydular, daha sonra yerel bir mezarlığa defnedilecekti. Başına gelenler yüzünden tabut kapalıydı, gerçi Bonnie her koşulda öyle olmasını tercih ederdi. Bir keresinde bana, tabutların açık olmasını çok ürkütücü bulduğunu söylemişti. Kim ölü birine bakmak isterdi ki?

Gerçi ben onu son bir kez görmek isterdim. En sevdiği siyah topuklu ayakkabılarının ayaklarında olduğundan, onu giydiren her kimse saçına lastik tokalarından birini taktığından emin olmak isterdim. Çünkü Bonnie öyle olmasını isterdi.

Rahip konuşurken gözlerimi tabuttan alamıyordum. Bonnie'nin öldüğüne ve o tabutun içinde olduğuna inanamıyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bonnie nasıl *ölü* olabilirdi? Daha gencecikti, hayatta yapmayı planladığı bir sürü şey vardı. Çalışmaya ara verip Latin Amerika'ya gitmek ve orada bir yıl boyunca ülke ülke gezmek istiyordu. Sahil kenarında ev alacak kadar para biriktirmek istiyordu. Hiçbir müzik aletini çalmayı bilmiyordu ama bana günün birinde gitar çalmayı öğreneceğini söylemişti. *Şu yoğunluk bir geçsin.*

Ama onun için asıl önemli olan, diğer yarısını bulmaktı. Her gece randevuya çıkmaktan hoşlanmıyordu. Bunu sırf aşkı bulmak için yapıyordu. Hayatını birlikte geçireceği birini arıyordu.

Artık bunların hiçbirini yapamayacaktı. Âşık olamayacaktı. Gitar çalamayacaktı. Sahilde bir evi olmayacaktı. Bunun yerine sonsuza dek toprağın altında gömülü kalacaktı.

Bu düşünce soluğumu kesti. Dizlerimi tutarak derin nefesler almaya çalıştım. Sorun yoktu. Her şey yoluna girecekti. Bonnie gibi otuzlarımın başında ölmeyecektim.

Gretchen paniklediğimi fark ederek sırtımı sıvazladı. "İyi misin?" dedi fısıldayarak.

"Hı hı," diyebildim.

Gretchen sırtımı sıvazlamaya devam ederken ben de nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Ama bu hiç kolay değildi. Bonnie'nin o tabutun içinde olduğundan başka bir şey düşünemiyordum. Ölmüştü. Toprağın altında çürüyecekti.

Benim sonum öyle olmayacaktı. Öyle olmasına izin vermeyecektim.

Asla.

ON DOKUZ

ÖNCESİ

TOM

Okula vardığımda ön tarafa park etmiş iki polis arabası gördüm.

Neredeyse geri dönüp eve gidecektim. Birden fazla polis arabası iyiye işaret olamazdı. Babamın süngüyle neredeyse deldiği karnımı ovuşturdum. Yaram büyük oranda iyileşmişti.

Slug okulun duvarına yaslanmış, polisleri görür görmez yere attığı sigarasını söndürmeye çalışıyordu. Gerçi polislerin sigara içen ergenlere aldırış ettiği yoktu.

"Hey, Slug." En yakın arkadaşımın yanına koştum, neler olduğunu bildiğinden şüphem yoktu. Her zaman bilirdi. "Polislerin burada ne işi var?"

Slug genişçe sırıttı. Ağzının kenarında kıpkırmızı bir sivilce vardı. "Duymadın mı? Brandi Healey'yi bulmuşlar."

"Öyle mi? Yani eve mi dönmüş?"

"Hayır, *cesedini* bulmuşlar." Yüzümdeki ifadeye güldü. "Meğer hiç kaçmamış."

Boğulacak gibi hissediyordum. Brandi'yi bulmuşlardı. Bu da demek oluyordu ki...

"Buradan yarım saat mesafedeki ormanlık bir alana gömülmüş," dedi. "Kışın kar yüzünden kimse bulamamış. Geçenlerde kadının biri köpeğini gezdirirken köpek cesedi toprağın altından çıkarmış."

Okulun duvarına yaslandım. Keşke Slug gibi ben de sigara içiyor olsaydım, şu an çok iyi giderdi. "Bu... korkunç."

Slug başıyla onayladı. "Duyduğuma göre bunu yapan kişi kızı öldürmeden önce işkence etmiş. Yani gerçekten acı çektirmiş."

"Tanrım."

"Bazı insanlar harbiden hasta," dedi Slug ama sesi neşeli gibiydi. "Hey, sen onu iyi tanıyordun, değil mi, Tom?"

Derin bir nefes aldım. "Pek sayılmaz."

"Evet, tanıyordun. Ona özel ders veriyordun, öyle değil mi?"

"Ara sıra. Derslerin yarısına gelmezdi."

"Dostum." Slug başını iki yana salladı. "O kızı ben çalıştırıyor olsaydım ellerime hâkim olamazdım. Acayip *seksiydi*." Güldü. "Ama artık pek öyle sayılmaz tabii."

Ellerim yumruk oldu; Brandi hakkında böyle konuşması hiç hoşuma gitmemişti. "Sözlerine dikkat et."

Suratıma şaşkın şaşkın baktı. "Senin derdin ne, Tom?"

Başımı iki yana salladım. Brandi hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum fakat içimden bir ses bugün herkesin Brandi hakkında konuşacağını söylüyordu. Ola ki biri şey yaptığımı öğrenirse...

"Tom!"

Daisy'nin sesiydi. Ağlamaktan helak olmuş hâlde bana doğru koşuyordu. Ne olduğunu anlamadan kollarıma atılıp boynuma sarıldı. Kafamın içindeki karanlık düşünceleri bir kenara itip Daisy'ye odaklandım.

"Brandi'ye yaptıkları şey o kadar korkunç ki," diye fısıldadı Daisy.

Her zamanki gibi Alison da yanındaydı. Ben Daisy'nin altın sarısı saçlarını okşarken Alison bana dik dik bakıyordu. Yüzündeki ifadeyi tam olarak anlayamasam da dudakları incecik bir çizgi hâlini almıştı Geçen gün sağlık fuarında Brandi'ye özel ders vermemi gündeme getirmişti. Ama bu gizli bir şey değildi. Çok da önemli sayılmazdı.

"Babam kimin yaptığını bulacakmış," dedi Daisy, tişörtüme doğru burnunu çekerek.

"Ellerinde herhangi bir şüpheli var mıymış?" diye sordu Slug.

Alison hâlâ bana bakmaya devam ediyordu, artık iyice rahatsız olmaya başlamıştım. "Daisy, baban sana katilin okuldan bir öğrenci olduğundan emin olduğunu söylememiş miydi?"

"Evet, öyle dedi," diye onayladı Daisy. "O yüzden polis herkesle konuşacakmış."

Bir polisin beni sorguya çektiğini düşününce midem çalkalandı. Şayet söyleyeceklerimden hoşlanmazsa...

"Bugün beni eve bırakır mısın, Tom?" diye sordu Daisy kısık sesle. "Özel dersin olduğunu biliyorum ama yi–"

"İptal ederim."

"Gerçekten mi?"

Başımla onayladım. Bugünkü öğrencim de derse gelmekten hemen vazgeçerdi zaten; derslerin ücretini annesi ödüyordu. Hem kim bilir, belki de son zil çaldığında okuldan bileklerimde kelepçeyle çıkardım.

YİRMİ

ÖNCESİ

TOM

Görünüşe göre Brandi Healey'yi tanıyanlar listesinde bayağı alt sıralardaydım.

Bütün sabahı hoparlörden çağrılan isimleri dinleyerek geçirmiştim. Yaklaşık ilk yirmi isim Brandi'nin arkadaşlarıydı. Ne çok arkadaşı vardı. Sonra da bizimle aynı sınıfta okuyan ve bir noktada Brandi'yle öpüşürken görülen erkekler çağırıldı.

Thomas Brewer adını duyduğumda saat on ikiye yaklaşıyordu ve ben neredeyse panik atak geçirmek üzereydim. Sıramdan güçlükle kalktım, hatta kapıya giderken neredeyse kendi ayağıma takılıp düşüyordum.

"İyi misin, Tom?" diye sordu edebiyat öğretmenimiz Bayan Anthony.

Cevap vermeme fırsat kalmadan arka taraftan bir çocuk, "Sadece Daisy'nin Brandi'yle gizli gizli çıktığını düşünmesinden korkuyor!" diye bağırdı.

Etrafındaki birkaç dangalak kahkahalarla güldü. Bunu komik buluyorlarsa kimse eskiden Brandi'yle çıktığımı düşünmüyor demekti. Belki de boş yere bu kadar panik yapıyordum.

Üçüncü kattaki edebiyat sınıfımla birinci kattaki müdür odası arasında kendimi endişelenecek bir şey olmadığına ikna etmeyi başardım. Polisle konuşurken kullanacağım kendinden

emin, rahat gülümsemeyi prova ettim. Büyütülecek bir şey yoktu. Şimdiye kadar en az yirmi çocukla konuşmuşlardı. Ben de onlardan biriydim işte.

Ama sonra ahşap sandalyeye güçlükle sığan iri bedeniyle müdürün odasında oturan Polis Şefi Driscoll'ü gördüm ve bütün özgüvenim yok oldu. Beni sorgulayacak kişinin *Daisy'nin babası* olduğunu bilmiyordum. Babamdan ne kadar korksam da polis şefinden daha çok korkuyordum. Polis Şefi Driscoll tarafından sorguya çekilmek en büyük kâbusumdu.

Hayır, beni *sorgulamayacaktı*. Sadece birkaç soru soracaktı. Sakin olmalıydım.

Tanrı aşkına, sakin ol, Tom!

Polis Şefi Driscoll kapıda beni görünce gülümsedi. Ben orada donakaldığımdan elini sallayarak beni içeri çağırdı. Müdürün masasının önündeki küçük ahşap sandalyeyi işaret etti. "Merhaba, Tom," dedi gür sesiyle. "Otur bakalım."

Sandalyeye oturmaktan ziyade resmen yığıldım, bacaklarımın beni taşımaya mecali kalmamıştı.

"Merhaba, efendim," dedim. Sesimi olabildiğince nazik ve saygılı tutmaya çalışıyordum.

"Şimdi, Tom," dedi ve gülümsemesi yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. "Seni buraya neden çağırdığımızı biliyor musun?"

"Ben... Brandi'yi duydum."

Başıyla onayladı. "Korkunç bir şey. Gerçekten çok korkunç. Ona bunu yapan canavarı bulmamız gerek."

"Evet. Elbette."

"Şimdi..." İri ellerini ovuşturdu. Benim ellerim terden sırılsıklam olmuştu. "Brandi'ye matematik dersi vermişsin, doğru mu?"

"Evet, birkaç aylığına. Ama çoğu derse gelmedi bile."

Bu aslında doğru değildi. Brandi derslerimizi hiç aksatmamıştı. *Seni görme fırsatını kaçırmak istemiyorum, Tom.*

"Peki, onu ne kadar tanıyordun?" diye sordu Polis Şefi.

"Pek tanıdığım söylenemez."

"Hımm." Çenesindeki belli belirsiz sakalı sıvazladı. Sabah tıraş olduğunu tahmin ediyordum. "Erkek arkadaşı olup olmadığını biliyor musun?"

"Erkek arkadaşı mı?"

Dudaklarının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. "Yakın arkadaşlarından bazılarına sınıfınızdan bir oğlandan hoşlandığını söylemiş ama isim vermemiş. Anlatılanlara bakılırsa çocuk da ondan hoşlanıyormuş. Birkaç arkadaşının dediğine göre kaybolduğu gece buluşmak üzere sözleşmişler. Ama dediğim gibi, çocuğun kim olduğunu bilmiyoruz."

Sesimi mümkün olduğunca sakin tutmaya çalıştım. "Hiçbir fikrim yok, efendim. Ben sadece ona matematikte yardım eden inek öğrenciydim. Bana öyle sırlarını anlatmazdı."

"Doğru diyorsun." İç geçirip arkasına yaslandığında sandalyeden iniltiye benzer ürpertici bir ses çıktı. "Brandi'ye yapılan şey gerçekten çok korkunç. Daisy'yi eve kilitleyesim geliyor."

Anlayışlı görünmeye çalışarak başımla onayladım.

"Tabii ki *sana* güveniyorum, Tom." Hafifçe gülümsedi. "Dün gece Helen'e de söyledim. *İyi ki Daisy o serserilerden biriyle değil de Tom'la birlikte, Tom iyi çocuk*, dedim."

Yutkunmaya çalıştım ama sanki boğazım kapanmıştı. "Teşekkür ederim, efendim."

"Bu arada, ne zaman yemeğe geleceksin?" dedi. "Karım sorup duruyor."

Bu davet içimi biraz olsun rahatlattı. Benden şüpheleniyor olsaydı evine çağırmazdı. Yoksa çağırır mıydı? Emin değildim ama biricik kızıyla görüşmeme *kesinlikle* izin vermezdi.

Şimdilik güvendeydim. Ama öğrenirse...

"Annemden izin isteyeyim," dedim. "Ama şey, evet. Harika olur."

Asla ama asla o eve gidip onlarla yemek yemeyecektim.

YİRMİ BİR

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Bonnie'nin cenaze töreni sona erene kadar Gretchen'la getirdiğimiz bütün peçeteleri kullanmıştık. İyi tarafından bakarsam duygusal olarak o kadar tükenmiştim ki panik atağım geçmişti.

İnsanlar yavaş yavaş kiliseden ayrılmaya başlıyordu. Tam da o sırada Hakiki Kevin'ı arka tarafta gördüğümü hatırladım. Tabut geldiğinde öylesine duygulanmıştım ki onu tamamen unutmuştum. Şimdi daha iyi görebileceğimi düşünerek başımı çevirdim fakat...

Bir dakika, neredeydi?

Arka sırada oturuyordu. Onu görmüştüm. Sıranın en sonundaydı. Ama artık orada değildi. Az önce onun oturduğu yerde şimdi yaşlı bir adam oturuyordu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Gretchen.

"Şey..." Ona durumu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Geçen gün randevuya çıktığım adamı hatırlıyor musun? Hani bana saldırmıştı?"

"Evet..."

"Buradaydı. Cenazeye gelmişti."

"Gerçekten mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nerede?"

"*Buradaydı*," dedim. "Ama... artık onu göremiyorum. Sanırım gitmiş."

"Ne yapacağız peki?" Kolumu tuttu. "Polisi mi arasak?"

Jake hâlâ burada olabilirdi ama ona anlatmaya utanıyordum. Düşündükçe o kişinin gerçekten Kevin olduğundan daha az emin oluyordum. Önceki karşılaşmalarımızın şokunu hâlâ atlatamadığımdan belki de her yerde onu görmeye başlamıştım. Şu an sağlıklı düşündüğüm de söylenemezdi.

Ayrıca Kevin'ın gerçek adını bile bilmiyordum. Verebileceğim tek bir ek bilgi bile yoktu. Jake'e Kevin'dan bahsetmiştim zaten. Gerisini ona bırakacaktım.

"Boş ver," diye mırıldandım.

"Emin misin?"

Başımla onayladım. "Evet... Yani... Muhtemelen karıştırmışımdır."

Kendimi Hakiki Kevin'ın cenazede olmadığına ikna ettiysem bile içimdeki huzursuzluk geçmemişti. Yine de bu duygunun beni ezmesine izin vermeyecektim. Jake'in sözünü dinleyecektim. Her gece sürgüyü çekecek, bir süreliğine Cynch'i kullanmayacaktım. Bu sırada Jake, Bonnie'ye bunu yapan canavarı yakalayacaktı.

Sonra da hayat devam edecekti.

YİRMİ İKİ

İKİ AY SONRA

SYDNEY

Hayatımın en harika randevusundaydım.

Bonnie öldükten sonraki bir ayı kendi gölgemden bile korkarak geçirmiştim, ki flört dünyasına dönemeyecek kadar korktuğum zaten ortadaydı. Özellikle de Jake ve teşkilattaki diğer polisler cinayetle ilgili hâlâ kimseyi tutuklamamışken. Beni en çok sinirlendiren de buydu. Başlarda Jake'i iki günde bir arayıp gelişme olup olmadığını soruyordum ve hiçbir gelişme olmadığını söylediğinde de ona çıkışıyordum. Bonnie'ye bunu yapan adam bulunana dek bir daha asla randevuya çıkmayacağıma yemin etmiştim.

Ama sonra bir akşam, üzerimde her zamanki gibi eşofman altı ve tişörtle televizyonun karşısında akşam yemeğimi yerken, tam altı ay sonra otuz beş yaşına gireceğim kafama dank etmişti. Hayatım parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu ve neredeyse iki ay boyunca Bonnie'nin yasını tuttuktan sonra artık yeter demiştim. Hayatıma devam etme vakti gelmişti.

Ertesi gün Cynch profilimi tekrar etkinleştirmiştim.

İyi ki de etkinleştirmişim çünkü şu anda harika vakit geçiriyordum. Adamın adı Travis'ti ve fotoğrafıyla bire bir aynıydı. Kestane rengi saçları, köşeli bir çenesi vardı, kolları kaslıydı ve benden en az on beş santim uzundu.

Dahası *iyi* birine benziyordu. Ortak yanlarımız çoktu. Aynı filmleri seviyorduk (*Rocky* değildi), espri anlayışımız benziyordu ve en önemlisi kahve içtiğimiz süre boyunca benden annesiyle görüntülü konuşmamı istememişti.

"Şunu bil ki, Sydney," dedi kahvesinden bir yudum alırken, "uzun zamandır çıktığım en iyi randevu bu."

"Benim de," dedim gülümseyerek.

Geçenlerde *New York Times*'ta tanıtımı yapıldığından tıklım tıklım dolu olan fiyakalı bir kafedeydik. Birbirimizden elektrik alamazsak onunla fazla vakit geçirmek zorunda kalmayayım diye kahveyi ben önermiştim ama şimdiye kadar iki yaban mersinli muffin, bir beyaz çikolatalı ve frambuazlı çörek, bir de adına cronut dedikleri garip bir şey sipariş etmiştik. Ne kruvasan ne de donuttu ama kalorisinin dudak uçuklatacak cinsten olduğuna emindim. Akşam yemeğimizi çöp etmiştik çünkü ikimiz de kalkmak istemiyorduk.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Travis, "artık pes etmek üzereydim. Son zamanlarda yaşadığım rezaletlere inanamazsın."

"İnanırım inanırım," diye kıkırdadım. "Hatta sana öyle hikâyeler anlatırım ki aklın uçar."

"Üste çıkabileceğimden eminim."

"Bence o kadar emin olma."

Sırıttı, ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Kendimi fazla kaptırmak istemesem de içimden bir ses bu işin olacağını söylüyordu. İkinci randevuya çıkacaktık. Ardından üçüncüye, sonra belki daha fazlasına.

Derken göz ucundan kafenin kapısının açıldığını gördüm. İçeriye bir adam girdi. Kim olduğunu anlayınca gözlerime inanamadım.

Gizemli Adam'dı. Bunca zamandan sonra.

Travis'le harika vakit geçiriyor olsam da gözlerimi yuvarlak ahşap masalardan birine oturan siyah saçlı, yakışıklı adamdan alamıyordum. Travis muhteşemdi fakat ona baktığımda elektrik

çarpmış gibi hissetmiyordum. Gizemli Adam'la tanıştığım geceden beri öyle hissetmemiştim. Aradan koca bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Gelgelelim ben onu hemen tanımış olmama rağmen o beni ya fark etmemiş ya da hatırlamamıştı çünkü benden tarafa hiç bakmıyordu.

Belki de böylesi daha iyiydi. Travis harika biriydi ve bana ilgisi olmayan seksi bir adama kafayı takarak bunu mahvetmemeliydim.

"Hey," dedi Travis, delici mavi gözlerini gözlerime dikerek. "Bu üçüncü kahvem ve muhtemelen gece uyuyamayacağım ama seni biraz daha yakından tanımak istiyorum. Başka bir yerde akşam yemeği yemeye ne dersin?"

Kendi kendime gülümsedim çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum. "Harika olur."

"Gerçekten mi?" Yüzü aydınlandı. "Şahane."

Travis öyle mutlu görünüyordu ki Gizemli Adam'ı tamamen unutuverdim. Bu adamla akşam yemeği yemeyi dört gözle bekliyordum. Bir şişe şarap eşliğinde birbirimize kötü geçen randevularımızı anlatabilirdik. Randevuya çıkmaktan vazgeçmediğim için mutluydum. Bonnie haklıydı; bu iş gerçekten sayı piyangosu gibiydi. Her ne kadar Dr. Yakışıklı konusunda yanılmış olsa da.

Ama sonra Travis'in yüzündeki gülümseme silindi. Aniden bana dehşet dolu bir ifadeyle bakmaya başladı. Teni masadaki kremayla aynı renge büründü.

"Sydney," dedi nefesi kesilerek.

İlk başta neden bu kadar dehşete düştüğünü anlayamadım. Derken bluzumdaki kan lekesini gördüm.

"Aman Tanrım!" Hemen elimi burnuma kapadım. "Çok özür dilerim, ben..."

Harika. Bir yıldan uzun süredir burnum kanamıyordu ya, tabii ki tam da yıllardır çıktığım en güzel randevunun ortasında kanayacaktı. Masadaki peçete kutusundan birkaç peçete alıp yüzümdeki kanı silmeye çalıştım. "Hemen lavaboya gidi–"

Ama cümlemi tamamlayamadan korkunç bir şey oldu.

Travis'in gözleri yuvalarında döndü. Sonra sandalyeden kayarak yere düştü ve başı tok bir sesle karo zemine çarptı.

Harikaydı gerçekten. Yıllardır çıktığım en iyi randevuda lanet burun kanamam yüzünden adamı *bayıltmıştım*.

Bütün kafe sessizliğe gömülmüş, kanlar içindeki burnuma ve yerde baygın yatan adama bakıyordu. Kadınlardan biri çığlık attı ki bence biraz abartıyordu.

"Bir şey yok," dedim burnuma peçete bastırmaya devam ederek. "Her şey yolunda. Sadece biraz ..."

İşte o zaman Gizemli Adam'ın ayağa kalktığını ve masaların arasından geçerek bana doğru geldiğini gördüm. Vay canına, destansı burun kanamamı o da görecekti. Her şey gitgide daha da şahane bir hâl alıyordu.

Gizemli Adam, Travis'in yanına çömeldi. Travis ayılmaya başlamıştı, başını ovuşturarak inliyordu. Gizemli Adam ona kaşlarını çatarak baktı.

"İyi misiniz, beyefendi?" diye sordu.

"Evet..." Travis gözlerini kırpıştırdı ve başını tekrar ovuşturdu. Doğrulmaya çalışıyordu. "Ne oldu bana?"

"Muhtemelen vagal atak geçirip bayıldınız," dedi Gizemli Adam. "Ben doktorum. Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istedim. Dilerseniz ambulans çağırabiliriz."

"Vaga... ne?" Travis başını ovuşturdu. "Yok, ben... iyiyim." Göz göze geldiğimizde yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Sadece... kanla pek aram yok da."

Gizemli Adam bana baktı ve bir an için gözlerini devirdiğini gördüm. Ama sonra tekrar Travis'e dönüp başının, boynunun nasıl olduğunu, kollarını ve bacaklarını hareket ettirip ettiremediğini sordu. Travis'in bir şeyi yoktu, sadece mahcup olmuştu. Artık bana önceki gibi bakmıyordu. Hatta bana bakmaktan tamamen kaçınıyor gibiydi.

"İyiyim," dedi Gizemli Adam'a. "Gerçekten. Asıl *onunla* ilgilenin."

"Ben iyiyim," dedim onu yatıştırmaya çalışarak. Gerçi kanamayı durduracağım derken beşinci peçeteyi mahvetmiştim. Bluzum da mahvolmuştu, en azından şimdilik. Yıllar içinde kan lekesini çıkaracak birkaç numara öğrenmiştim.

"İyi görünmüyorsun," dedi Travis. Hâlâ bana bakmaktan kaçınıyordu ve rengi birkaç ton açılmıştı. Alnında boncuk boncuk ter birikmişti.

"Endişelenecek bir şey yok," dedim. "Bazen oluyor böyle."

Travis'in beni tekrar görmek istemesini daha da *imkânsız* kılacak bir söz varsa az önce söylemiştim.

"Şey, Sydney..." Boğazını temizledi. "Olanlardan sonra biraz toparlanmaya ihtiyacın var gibi. Yemeğe başka zaman gitsek nasıl olur?"

"Tabii," dedim. "Cuma nasıl?"

"Şey, olabilir." Sandalyenin arkasından ceketini alırken elleri hafifçe titriyordu. "Uygulamadan mesaj atarım. Bakarız." Kollarını alelacele ceketine geçirdi. "Neyse, hoşça kal."

Travis'in kafeden koşarak çıktığını söylesem abartmış olmazdım. Kahvesinin parasını bile ödememişti.

Bense kanayan burnum, altı kahve ve bir yığın çörekten gelecek hesap, kanlı peçeteler ve bir de bana dik dik bakan Gizemli Adam'la baş başa kalmıştım.

"Cuma akşamı yemeğe çıkacağımızı sanmıyorum," dedim sonunda.

Gizemli Adam kahkaha attı. "Bana da öyle geldi."

"Komik değil." Gerçi ben de kendimi istemsizce gülümserken bulmuştum. "İster inan ister inanma ama burnum kanayana dek yıllardır çıktığım en iyi randevuydu."

"*O* adamla mı?" Gizemli Adam, Travis'in bir daha dönmemek üzere çıktığı kapıya baktı. "Buna inanmak zor. Bence ondan kurtulduğuna sevinmelisin. Hangi *yetişkin adam* kanayan bir

burun görünce bayılır ki? Bence biraz zavallıca, sence de öyle değil mi?"

"Şey..."

"Gerçekten," dedi, "böyle bir adamdan çocukların olsun istemezsin. Çocuğunuzun burnuna futbol topu çarptığında ne yapacak? Bence tam anlamıyla bir faciadan kurtuldun."

"Belki..."

"Üstelik hesabı sana kilitledi. Ne densiz herif." Gizemli Adam arka cebine uzanıp cüzdanını çıkardı. Kahve ve çöreklerimizin ücretini fazlasıyla karşılayacak kadar para alıp masaya bıraktı. "Bu kadar basitti aslında."

Dudaklarımın kenarları seğirdi. "Teşekkür ederim."

Peçeteyi burnumdan çektim. Kanama nihayet durmuşa benziyordu. Olan olduktan sonra dururdu tabii.

"Yan tarafta bir hediyelik eşya dükkânı var," dedi Gizemli Adam. "Sana yeni bir tişört alayım da eve kadar kan içinde yürüme."

"Ciddi misin? O dükkânlar çok kazıkçı, bir tişörte servet ödersin."

Omzunu silkti. "Kan içinde olmandan iyidir, öyle değil mi?" Yüzümdeki tereddüdü görünce, "Israr ediyorum," diye ekledi.

Kendimi gülümsemekten alamadım. "Tamam o zaman."

"Sonrasında," dedi, "kendini iyi hissedersen seni yemeğe götürmek isterim."

Şaşkınlıkla ona baktım. Burnumdan lav misali kan fışkırdığını gördükten sonra beni yemeğe davet ediyor olamazdı. Ama dalga geçiyor gibi de görünmüyordu. Güzel kahverengi gözlerini gözlerime dikmişti, dudaklarında hafif muzip bir gülümseme vardı.

"Peki," dedim. "Olur."

Gizemli Adam'ın gülümsemesi genişleyince bembeyaz dişleri ortaya çıktı ve ben yine elektrik çarpmış gibi oldum. Travis iyi biriydi ama ondan bu elektriği alamamıştım. Bu, insanın başına

nadiren gelen bir şeydi. Üstelik görünüşe bakılırsa Gizemli Adam da benden etkilenmişti.

Şu aptal burun kanaması başıma gelen en güzel şey olabilirdi.

"Ben Sydney," dedim.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sydney," dedi. "Ben de Tom. Tom Brown."

YİRMİ ÜÇ

ÖNCESİ

TOM

Bir hafta geçmesine rağmen Brandi Healey'nin cinayetiyle ilgili hâlâ kimse tutuklanmamıştı.

Polis Şefi Driscoll ikinci kez liseye gelip birkaç öğrenciyi daha müdürün odasına çağırmıştı ama bu kez listede ben yoktum. Hâlâ Brandi'nin gizemli erkek arkadaşını arıyorlardı ancak şimdiye dek bir sonuç alamamışlardı.

Çağırdıkları çocukların çoğu Brandi'nin yakın arkadaşlarıydı. Aralarından şahsen tanıdığım tek kişi Slug'dı. Polisin *onunla* neden konuşmak istediğini anlamamıştım. Brandi'yi doğru düzgün tanımıyordu bile.

Şef beni tekrar sorgulamamakla kalmamış, Brandi'yi öldüren canavarı yakalayana kadar benden kızını her gün okuldan eve bırakmamı bizzat rica etmişti. Özel derslerim devam ediyordu fakat Daisy gıkını çıkarmadan beni bekliyordu. Kütüphanede sessizce oturup kalın kitaplarından birini okuyordu. Bir şeye dikkat kesildiğinde dili hafifçe dışarı çıkardı. O hâline bayılıyordum.

Her gün Daisy'yi eve bırakacağın anları iple çekiyordum. Gerçi bugün iple çektiğim başka bir şey vardı. Biyoloji dersinde domuz cenini kesecektik. Aylardır bu özel laboratuvar çalışmasını bekliyordum ve laboratuvar partnerimin Alison olması dışında her şey mükemmeldi.

İnanması zor ama Brandi'nin cesedi bulunduğundan beri Alison bana daha da soğuk davranmaya başlamıştı. Artık yüzüme bile bakamıyordu, baktığında da gözleri nefret saçıyordu. O günden bu yana ilk biyoloji laboratuvarımızdı ve partner değiştirmek isteyeceğini tahmin ediyordum. Benim için sorun yoktu. Hatta sevinirdim bile. Ama nerede bende o şans? Laboratuvara vardığımda Alison çoktan yerini almıştı.

"Selam, Alison," dedim en arkadaşça sesimle.

Sanki ona selam verecek cüreti nereden bulduğuma inanamıyormuş gibi suratıma baktı. "Hadi şu işi bir an önce bitirelim," diye homurdandı.

Derse hazırlık amacıyla gece ders kitabını okumuştum, bu yüzden öğretmen, üzerinde yüz hatları neredeyse tamamen oluşmuş, yumuk gözlü minik domuzun olduğu tepsiyi önümüze koyduğunda ne yapmam gerektiğini gayet iyi biliyordum. Ama Alison'ın gözüne girmeye çalıştığımdan neşteri ona doğru ittim.

"İstersen sen kes," dedim.

"Yok, sağ ol." Neşteri bana geri itti. "Sen yapabilirsin."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Sonra ağzının içinde mırıldandı. "Zaten hep yapıyorsun."

Ben burada biyoloji laboratuvarından A almak için ne gerekiyorsa yaparken Alison'ın yanımda oturup beni sessizce yargılaması canımı sıkmıyor değildi. Partnerim olduğu için kendini şanslı saymalıydı, resmen sayemde dersi geçecekti. Diseksiyona zerre ilgisi yoktu. Hatta domuzun bağırsaklarını ortaya çıkardığımda *bakmak* bile istemiyor gibiydi. Ben olmasaydım bu dersten asla geçemezdi.

Evet, bu laboratuvar derslerini seviyordum. Ne olmuştu yani? Bunda yanlış bir şey mi vardı?

Zaman hızla akıp geçti ve dersin sonlarına doğru Bayan Shipley gelip çalışmamızı kontrol etti. Organları itinayla dizdi-

ğimi görünce bana onaylayan bir bakış attı. "Aferin size, Tom ve Alison."

"Bütün işi Tom yaptı," dedi Alison. "Ben sadece yanında oturdum."

Bayan Shipley bu itirafa nasıl yanıt vereceğini bilemiyormuş gibiydi. "Öyle mi?"

"Evet," diye onayladı Alison. "Tom böyle şeylerden çok keyif alır. Ben de keyfini bölmek istemedim."

Bayan Shipley'nin alnı kırıştı. "Pekâlâ, yine de eşit çalışın. Adil olan budur."

Bu bilgece sözlerin ardından sonraki masaya doğru ilerledi. Alison kısacık kesilmiş tırnaklarına bakıyordu. Partner olduğumuzdan beri laboratuvar becerilerime gönderme yapıp duruyordu ve artık bundan bıkmıştım.

"Senin sorunun ne?" diye çıkıştım.

Başını kaldırıp bana baktı, kirpiklerini kırpıştırıyordu. "*Benim* hiçbir sorunum yok."

Bunu söyleyiş şekli kanımı dondurdu. Alison beni hiçbir zaman sevmemişti fakat son zamanlarda bu artık nefretten de öte bir şeye dönüşmüştü. Özellikle de geçen hafta.

Fakat Alison'ın beni rahatsız etmesine izin veremezdim. Okul neredeyse bitmişti, birazdan Daisy'yle buluşacak, onu evine bırakacaktım. Alison bunu benden *çalamazdı*.

Hiç değilse etrafı toparlamama yardım etti ve biz masayı sildikten sonra zil çaldı. Çıkış zili. Sonunda buradan kurtulabilirdim. En azından bir haftalığına, sonraki laboratuvar dersimize kadar Alison'la uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Daisy'yle dolapların yanında buluşacaktık, oraya gitmek üzere masanın altından sırt çantamı almıştım ki bir el beni kolumdan tuttu. Arkamı döndüğümde Alison'ı gördüm. Düz kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı, kalın camlı gözlüğünün ardından çamur kahvesi gözleriyle bana bakıyordu.

"Tom," dedi. "Konuşmamız lazım. *Hemen*."

YİRMİ DÖRT

ÖNCESİ

TOM

"Konuşmamız lazım. *Hemen.*"

Bu sözleri söylerken Alison'ın yüzü alabildiğine ciddiydi. Gözlerinin altında torbalar vardı ve bir anlığına yaşlandığında nasıl olacağını gördüm. Alison sanki orta yaşlı doğmuştu.

"Şimdi olmaz," diye mırıldandım. "Daisy'yle buluşacağım."

Aslında tamamen yalan sayılmazdı. Daisy'yle buluşmam *gerekiyordu*. Fakat Alison'la konuşmak istemeyişimin sebebi bu değildi.

"Çok önemli." Bana bakmak için başını kaldırdığında birden Alison'ın ne kadar kısa olduğunu fark ettim. Daisy'den bile minyondu. Bu kızda onu olduğundan daha uzun gösteren bir şey vardı ve laboratuvarda genellikle oturarak çalıştığımızdan anlaşılmıyordu ama ayaktayken omuzlarıma bile gelmiyordu. "Uzun sürmez."

Ses tonu bana başka seçeneğim olmadığını düşündürdü. Öyle ya da böyle bu konuşmayı yapacaktık. O hâlde bir an önce yapmamız en iyisiydi. "Peki."

Zil çaldığından öğrenciler okulu boşaltmaya başlamıştı. Daisy beni dolabının yanında bekliyordu, bu yüzden ona mesaj yazıp gecikeceğimi söyledim. Bir neden uydurmam gerekecekti fakat bunu daha sonra düşünürdüm.

Biyoloji laboratuvarından birkaç kapı ötede boş görünen bir sınıf vardı. Alison kolumdan tutup beni oraya soktu. Kapıyı arkamızdan kapadığında ciddi ciddi endişelenmeye başladım. Ne oluyordu? Bana başkalarının duymasını istemediği ne söyleyecekti?

"Ne oldu?" Endişemi gizlemek için sinirli sinirli konuşuyordum. "Bu kadar önemli olan ne?"

Alison bana baktı. Sınıfın ışıkları kapalıydı ve pencerelerden içeri biraz gün ışığı girse bile yüzündeki gölgeler insanın içini ürpertiyordu. "Daisy'den uzak durmanı istiyorum."

"*Ne?*"

"Ne dediğimi duydun."

"Daisy benim kız arkadaşım." Her şeye rağmen bunu her söyleyişimde içim mutlulukla doluyordu. *Daisy benim kız arkadaşım.* Bu sözleri söyleyebildiğim için dünyanın en şanslı erkeğiydim. "Ondan uzak duramam."

"Doğru," dedi Alison, "o yüzden ondan ayrılman gerek."

Ne? "Aklını kaçırmışsın sen, Alison." Sırt çantamı omzuma astım. "Seninle bu konuda konuşmayacağım. Ben gidiyorum."

Kapıya yöneldim. Tam topuzu tutacağım sırada Alison, "Seni Brandi Healey'yi öperken gördüm," dedi.

Tamam, şimdi ilgimi çekmişti.

Arkama döndüm ve çantamı pat diye yere bıraktım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Yalan söyleme, Tom." Sesinden nefret akıyordu; benden *tiksiniyordu*. "Seni gördüm. Okulun arka tarafında, Brandi ortadan kaybolmadan birkaç gün önce. Hem öyle masum bir öpücük de değildi. Tutkuyla öpüşüyordunuz."

Midem bulanmaya başladı. Bizi kimsenin görmediğini sanıyordum. Brandi'yle benden başka kimsenin bilmediğini sanıyordum, sonra tek bilen ben kalmıştım. Belli ki artık Alison da biliyordu.

Bu büyük bir sorundu.

"Brandi'nin erkek arkadaşı sendin," diye devam etti. "Öldürüldüğü gece onunla gizlice buluşan gizemli erkek arkadaş."

Yalan değildi.

"Polislerin bulmaya çalıştığı kişi sensin," dedi. "Brandi kimseye ismini söylememişti. Ama ben seni *gördüm*."

Sıralardan birine yaslanarak çılgınca atan kalbimi kontrol altına almaya çalıştım. Alison'ın yüzüne bakamıyordum. "Erkek arkadaşı değildim. Sadece bir kere öpüştük. Hiçbir anlamı yoktu."

"O zaman neden gece gizli gizli onunla buluştun?"

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Yalan söylemeyeceğim; Brandi'yle sahiden de tutkuyla öpüşmüştük. Ayrıca bundan hoşlanmadığımı da söyleyemezdim. Fakat sonunda daha ileri gidemeyeceğimize karar vermiştim. O sıralar henüz Daisy'ye duygularımı itiraf edecek cesareti bulamamıştım ama ona âşıktım. Her ne kadar o beni delicesine istiyorduysa da ben Brandi'yi istemiyordum.

Brandi'yle buluşacağım gece ona tam olarak bunu söylemeyi planlıyordum. Ama buluşmaya gelmemişti.

"Bunu birine söyledin mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Alison, "söylemeyeceğim de. Tabii bundan sonra Daisy'den uzak durursan."

"Daisy bunu duyunca hiç mutlu olmayacak."

"Atlatır. Daisy'ye zarar vermene izin vermeyeceğim."

"Ben Daisy'ye *asla* zarar vermem."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi, "neler yapabileceğini bilmiyorum. Herkes Slug'ı iğrenç, seni beyefendi sanıyor çünkü sen kibar, zeki ve yakışıklısın. Ama sen de en az onun kadar kötüsün. Hayır, sen çok daha kötüsün. Çünkü sen kötülüğünü saklıyorsun. O tiksinç biri ama sen *tehlikelisin*."

"Bu doğru değil," dedim boğulur gibi bir sesle.

"Hadi oradan." Gözleri parladı. "Bütün yıl biyoloji laboratuvarında yan yana çalıştık. Gerçek seni gördüm. Diseksiyonda nasıl o kadar iyi olabilirsin? Kimse sadece kitaptan öğrenerek bu kadar

becerikli olamaz. Sen buna... *ilgi duyuyorsun*. Ne yapıyordun, çocukken hayvanları öldürüp sonra da onları kesiyor muydun? Psikopatlar öyle yapar ya hani?"

Söylediği her kelime üzerime inen bir yumruk gibiydi. Öne eğildim, ellerimi dizlerime koyup nefes almaya çalıştım. "N'olur sus artık."

"Daisy'den uzak dur."

Bunca lafa, bunca tehdide rağmen başımı iki yana salladım. "Benden bunu isteme. Daisy'yi seviyorum. Ona asla zarar vermem."

"Daisy'yi gerçekten seviyorsan," dedi, "haklı olduğumun da farkındasındır. Sensiz daha iyi olacağını biliyorsun. Seninle çıktığı sürece hayatı tehlikede olacak. Ama ben elim kolum bağlı oturup bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ben de Daisy'yi seviyorum."

Sözleri beni can evimden vurdu. Daisy'yi gerçekten seviyordum. Fakat her gece onunla ilgili gördüğüm rüyalar, düşük bütçeli bir korku filminden fırlamış gibiydi. Başına bir şey gelmesini istemiyordum ama tam olarak güvenmediğim bir yanım vardı. Bazen Daisy'yle ilişkimin onun hayatını riske atabileceğinden korkuyordum.

"Neden bunları polise anlatmadın?" diye sordum. "Neden önce bana geldin?"

Alison omuz silkti, cevap vermek istemiyordu. Gerçi ben gözlerinde gerçeği görmüştüm. Alison benden korkuyordu. İzlerimi çok iyi sakladığımı biliyordu ve polis şefi bu sıralar bana hayrandı. Alison, polise ne söylerse söylesin beni hapse tıkmaya yetmeyeceğinden korkuyordu. O zaman da elindeki tüm kozları oynamış olacaktı. Benim gibi tehlikeli bir düşman kazanmış olacaktı ve bunu istemiyordu.

Benden o kadar korkuyordu.

"Düşünmen için sana birkaç gün vereceğim," dedi Alison. "Sonra Şef Driscoll'la konuşacağım."

Daisy'nin babasına Brandi'nin gizli erkek arkadaşı olduğumu söylediği takdirde Şef'in inanmama ihtimali vardı ama bir daha Daisy'nin yanına yaklaşmama izin vermeme ihtimali çok daha yüksekti. Bu bile ilişkimizi bitirmeye yeterdi. Alison beni çıkmaza sokmuştu. Daisy'yi seviyordum ama hangi yolu seçersem seçeyim sona yaklaşıyor gibiydik.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Daisy söz verdiği gibi dolabının yanında bekliyordu. Beni görünce yüzü aydınlandı. Bu ifadeyi tanıyordum çünkü şu an ben de aynı şekilde hissediyordum. Ona her baktığımda kendimi aptal gibi sırıtırken buluyordum.

"Tom!" Ağır çantasını yerden aldı. Bunu itiraf etmekten utansam da o ilk günden sonra bir daha çantasını taşımayı teklif etmemiştim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Her şey yolunda. Sadece laboratuvarı temizlemek biraz uzun sürdü."

Her şey yolunda, tabii en yakın arkadaşının beni öldürülen kızı öperken görmüş olması ve şimdi de baban olan polis şefine bunu anlatmaya hazırlanması dışında. Bunun haricinde her şey harika!

"Biraz şey görünüyorsun..." Başını yana yatırdı. "İyi olduğundan emin misin?"

"Hı hı." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Hadi gidelim."

Daisy'yle birlikte okuldan çıktık ve babasına söz verdiğim gibi hiçbir yere sapmadan evinin yolunu tuttuk. Hava artık hissedilir derecede ısınmış, kış boyu yerden kalkmayan karlar erimişti. Normalde kara pek bayılmazdım ama şimdi keşke biraz daha uzun süre kalsaydı diyordum. Belki o zaman, her ne kadar sonunda bulunması kaçınılmaz olsa da Brandi'nin cesedi bulunmadan önce biraz daha vaktim olurdu.

"Babam seni her gün beni eve bırakmaya zorladığı için kusura bakma," dedi Daisy. "Çok saçma olduğunun farkındayım.

Gündüz vakti adamın teki çalılıkların arasından fırlayıp beni öldürecek değil ya."

Uzanıp elini tuttum. "Seni eve bırakmaktan hiç şikâyetçi değilim."

"Emin misin?"

"Günümün en güzel kısmı," dedim dürüstçe.

Daisy sevimlilikle gülümsedi. "Benim için de öyle."

Seni seviyorum, Daisy. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Seni kaybetmemek için her şeyi yaparım. Ama başka bir yolu olduğunu sanmıyorum...

"Babam beni üniversiteyi uzakta okumamaya ikna etmeye çalışıyor." Gözlerini devirdi. "Sanki mezun olduktan sonra burada kalırım da."

"Nerelere başvuracaksın?"

Utangaçça gülümsedi. "Henüz bilmiyorum. *Sen* nerelere başvurmayı düşünüyorsun?"

"Ben de bilmiyorum."

"Eh, zamanı geldiğinde," dedi, "listelerimizi karşılaştırırız. Ne dersin?"

Birkaç hafta önce olsa bunu duymak ayaklarımı yerden keserdi. Başka çocuklar üniversite yıllarında özgür olmayı düşleyebilirdi ama ben öyle biri değildim. Benim tek isteğim, hayatımın geri kalanını Daisy'yle geçirmekti. Fakat Alison yüzünden bu artık imkânsız bir hâl almıştı.

Gerçi dürüst olmak gerekirse önceden de imkânsızdı. Aksini düşünerek kendimi kandırmıştım.

"Seni seviyorum, Daisy," dedim birden.

Daisy olduğu yerde durdu. İtirafımı özümsemeye çalışırken solgun kirpikleri kımıldadı. Bunu neden söyleme ihtiyacı duyduğumu bilmiyordum. Belki de şimdi söylemezsem bir daha asla fırsat bulamayacağımı düşündüğümdendi. Çünkü büyük ihtimalle önümüzdeki bir iki hafta içinde bana karşı hisleri değişecekti. Bir iki hafta içinde benimle konuşmuyor bile olabilirdi.

Hatta belki de benden korkuyor olurdu.

Bu yüzden –hâlâ sevinebileceğine dair bir ihtimal varken– gerçek hislerimi ona söylemek zorundaydım. Gerçi şimdi yüzüne bakınca pek de doğru bir hamle olmayabilirdi.

"Ben..." dedi.

Tanrım, hata etmiştim. Bunu söylememeliydim. Aptal, aptal Tom. "Boş ver."

"Boş mu vereyim?"

"Hayır, yani..." Elimi onunkinden çektim çünkü terlemişti. "Ben... Aptallık ettim. Bunu söylememeliydim."

"Hayır, söylemeliydin." Elimi tekrar tuttu. Onun elleri hep yumuşacıktı. Nasıl bu kadar yumuşak olabiliyorlardı? Özel bir losyon filan kullanıyor olmalıydı. "Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. Ben... Ben de seni seviyorum, Tom."

Daisy beni öperken bir daha asla bu anki kadar mutlu olmayacağımı fark ettim. Aklıma kazımaya, tüm benliğimle tadını çıkarmaya çalıştım çünkü çok yakında her şey berbat olacaktı.

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİ BEŞ

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Korku filmlerindeki kurbanlara benziyordum.

Kendimi kafenin tuvaletine kilitlemiş, Gizemli Adam'ın –yani Tom'un– bana temiz bir bluz getirmesini bekliyordum. Yüzümdeki bütün kanı temizlemeyi başardıysam da salak gibi uçuk pembe bir bluz giymiştim. Berbat görünüyordu. Bu hâlde eve yürümem gerekseydi herkes bana bakardı. Hatta polisi bile arayabilirlerdi.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi korkunç görünüyordum. Vücudunuzdaki kanın yarısı burnunuzdan akıp gittikten sonra film yıldızı gibi görünmek pek mümkün olmuyordu. Bir yanım Tom'un bu akşamki yemeği başka bir güne ertelemesini diliyordu ama diğer yanım, öyle bir şey olursa onu bir daha hiç göremeyebileceğimden korkuyordu.

Tuvaletin kapısı çaldı ve açtığımda Tom'u elinde beyaz bir tişörtle karşımda buldum. Tişörtü bana uzattı. "Küçük bedendi, değil mi?"

Tişörtü alıp önüme tuttum. Hayır. "Üzerinde 'I Love New York' yazan bir tişört giymem!"

Sırıttı. "Neden? New York'u sevmiyor musun?"

"Turist gibi görüneceğim!"

"Hiç değilse cinayet kurbanı gibi görünmeyeceksin."

Haklı olduğunu inkâr edemezdim. Gönülsüzce tişörtü aldım ve tekrar tuvalete girip kapıyı kilitledim. Kirli bluzumu çıkardım ve yerine yeni, utanç verici derecede turistik tişörtümü giydim.

Eh, daha kötüsü de olabilirdi. En azından elma resmi falan yoktu. Hem üzerine giyebileceğim bir ceketim vardı.

Saçımı düzeltip rujumu tazeledim. Bir dakika sonra yeniden insan içine çıkabilecek durumdaydım. Bluzumu çantama tıkıştırmayı denediysem de olmadı; zarif el çantama ancak cüzdanım sığıyordu. Ya çöpe atacaktım ya da bütün gece elimde taşımam gerekecekti ki bu pek cazip bir seçenek değildi.

Tuvaletin kapısını açtığımda Tom orada bekliyordu. Üzerinde ince bir Thinsulate ceket vardı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yakışıklılığı bir kere daha nefesimi kesti.

Başparmağını kaldırdı. "Çok yakışmış. Keşke yanına Özgürlük Heykeli kar küresini de alsaydım."

"Tişört için sana ne kadar borçluyum?" Bu berbat şey en az elli dolar olmalıydı.

"Saçmalama, benden."

"Pekâlâ, teşekkür ederim." Kanlı bluzumu kaldırdım. "İğrençlik etmek istemem ama bunu ne yapacağımı bilmiyorum. Çantama sığmıyor."

Ceketine pat pat vurdu. "Bunun cepleri kocaman. Bana ver."

Kanlı bluzumdan iğrenmemesi beni epey şaşırtmıştı, dahası cebini kirletmeyi göze alıyordu. Gerçi o bir *doktordu*.

"Hazır mısın?" diye sordu Tom. "Altıncı Cadde'ye kadar yürürsek orada harika Hint restoranları var. Tabii Hint yemeklerini seviyorsan?.."

"Bayılırım," dedim.

Sırıttı. "Bak sen! Ortak yönümüz bile varmış."

Kafeden çıkarken Tom benim için kapıyı tuttu. Bir sürü randevuya çıkmıştım ama bir erkeğin kapıyı tutması nadiren karşılaştığım bir kibarlıktı. Tom yalnızca düşünceli değil, aynı zamanda centilmendi de.

"Bu arada," dedim, "sürekli böyle korkunç burun kanamaları geçirdiğimi sanmanı istemem."

"Bildiğim iyi oldu." Düşünceli bir tavırla başını yana yatırdı. "Gerçi etkileyici bir epistaksiydi. Yani kafenin havası *o kadar da* kuru değildi. Yoksa burnunu mu karıştırıyordun?"

Şaka yaptığını bilmeme rağmen yüzüm kızardı. "*Hayır.*"

"İlk tanıştığımızda da..." Kendi alnında, ilk tanıştığımızda oluk oluk kanımın aktığı yeri işaret etti. "Şey işte..."

Yalan söylemenin âlemi yoktu. Hâlihazırda bir şeylerden şüphelenmiş olmalıydı. Burnumu karıştırdığımı düşünmesindense gerçeği bilmesini yeğlerdim. "Aslında hafif bir kanama bozukluğum var."

"Gerçekten mi?" Kara kaşları havaya kalktı. "Von Willebrand hastalığı mı? Faktör X eksikliği mi? Faktör II?"

"Von Willebrand hastalığı," dedim daha fazla tahmin yürütmesine fırsat vermeden. Hafiften etkilenmiştim, aile hekimim bile bu konuda fazla bilgili değildi. Gözümün önünde internetten araştırmıştı.

"En yaygın kalıtsal kanama bozukluğudur," dedi Tom, mahcubiyetle sırıtarak. "Kusura bakma, bu konularda biraz ineğimdir. Tıp fakültesinde sınavlar için gerekenden daha fazlasını bilen çocuk oldum hep. Ama işimde yararını gördüm."

Tom hiç de ineğe benzemiyordu. Aksine, neredeyse kusursuzdu; öyle ki insanın sinirini bozuyordu. Çok yakışıklıydı, çok zekiydi, çekiciydi ve *doktordu*. Bonnie'nin başına gelenlerden sonra doktorlarla çıkma fikrine biraz mesafeli yaklaşmaya başlamıştım ama artık o adamın hem mesleği hakkında hem de diğer her konuda yalan söylediğini düşünüyordum. Her neyse, çoğu kadın bir doktorla çıkmaya *hiç* de karşı olmazdı.

Ama Tom otuzlarının ortalarında olmasına rağmen hâlâ bekârdı. Yani onda bir kusur *olmalıydı*. Muhtemelen bağlanma sorunu vardı; otuzlarındaki bekâr erkeklerin yarısı gibi.

Hint restoranına vardık. Tom yine benim için kapıyı tuttu. Yaptığı her şeyi dikkatle inceliyor, olası tehlike işaretlerini kolluyordum. Kuzeye karşı oturması gerekiyor filan diye bize gösterilen ilk yere oturmamazlık etmemişti, çatal bıçakları tek tek incelememişti, restoranda kötü bir koku olduğunu, hemen gitmemiz gerektiğini söylememişti. Aksine, sandalyemi çekmişti ki bu çok tatlı bir jestti.

"Ne kadar naziksin," dedim ona.

Bu iltifat hoşuna gitmiş gibiydi. "Annem sağ olsun."

Ah, anneciydi demek. Annesinin ne kadar kutsal bir kadın olduğundan ve hiçbir kadının onun yerini tutamayacağından dem vurmasını bekledim. Ama yapmadı. Hâlâ sinir bozucu derecede mükemmeldi.

"Annenle aran iyi mi?" diye sordum.

Tek omzunu kaldırdı. "Sayılır. Ben lisedeyken babam kalp krizinden öldü, o zamandan beri bir başımızayız."

"Ah..." Elimi ağzıma götürdüm. "Çok üzüldüm. Benim babam da birkaç yıl önce kalp krizinden öldü. Çok ani ve yıkıcıydı. Eminim o yaşlarda daha zor olmuştur."

"Evet," dedi ama çenesini sıkıyordu. İlk randevumuzda babasının vefatından konuşmak istemediği belliydi. Açıkçası onu suçlayamazdım. Konuyu değiştirme zamanı gelmişti.

"Eee," dedim, "nerede çalışıyorsun?"

"NYU'da."

Güzel, evime çok uzak sayılmazdı. "Ne doktorusun peki?"

Sanki bana söylemek istediğinden emin değilmiş gibi bir an tereddüt etti. "Patoloğum."

"*Patolog* mu? Onlar bütün gün ceset kesip biçen doktorlar değil miydi?"

Tom kaşlarını çatarak önündeki peçetede küçük bir delik açtı. "Patologların tek işi bu değil. Diyelim ki tümörün var ve doktorun sana biyopsi yaptı; patolog, o örneğe mikroskopla bakıp kanser olup olmadığını söyler."

"Ah." Yanaklarım ısındı. "Kusura bakma. Yani... senin yaptığın da bu mu? Tümör örneklerini mikroskopla incelemek?"

"Aslında hayır," dedi. "Ben adli tabibim. Genelde otopsi yapıyorum."

"Yani bütün gün ceset kesip biçiyorsun."

Yüzünü buruşturdu.

"Peki bundan zevk alıyor musun?"

"Eh, bu benim *işim*. Eğer sorduğun buysa zihinsel olarak son derece uyarıcı buluyorum."

Adam geçimini ceset keserek sağlıyordu. Bu... ilginçti. Belki de hâlâ bekâr olmasının sebebi buydu.

"Sen ne iş yapıyorsun?" diye sordu konuyu değiştirmeye can atarcasına.

"Muhasebeciyim."

Yüzü rahatladı. "Aaa, harika. Uygun bir meslek."

"Teşekkür ederim. Aslında falcı olmayı düşünmüştüm ama sonra dedim ki, hayır, falcılık o kadar da elverişli değil. O yüzden muhasebeci oldum."

Güldü. "Bu iki meslek arasında kararsız kalmak çok mantıklı tabii."

"Her neyse," dedim. "İşimi seviyorum." Boğazımı temizledim. "Yani demek istediğim, nefret etmiyorum."

"401(k) planım hakkında sana bazı sorularım olabilir."

"Sıraya gir."

Yine güldü, gülerken gözlerinin kenarları son derece seksi kırışıklıklar beliriyordu. Bana bakışını seviyordum. Bir yanım onun benden çok üstün olduğunu düşünse de o bana öyle bakmıyordu. Sanki beni masanın üzerine yatırıp benimle sevişmek istiyormuş ama bunu yapamayacak kadar kibarmış gibi bakıyordu.

Garson bize su getirdi ve siparişlerimizi sordu. Menüye göz atacak vaktim olmamıştı, bu yüzden en sevdiğim yemeği söyledim: Tikka masala soslu tavuk. Tom'un önce benim sipariş vermeme müsaade etmesi, ne yediğimle ilgili hiçbir yorum yap-

maması ve beni istemediğim bir şeyi sipariş etmeye zorlamaması çok hoşuma gitmişti. Üstelik garsonun iri memelerine de dik dik bakmamıştı.

"Biliyor musun," dedi garson gittikten sonra, "seninle ilk tanıştığımızda numaranı istemeyi düşündüm."

"Neden istemedin peki?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Suyundan bir yudum aldı. "Randevuya çıktığın adam sana saldırmıştı. Sen beni ne sanıyorsun? Hem..." Duraksadı. "O sıralar bir ilişkinin son demlerindeydim."

"Ah." Kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi bir ilişki miydi?"

"Pek sayılmaz." Sandalyesinde kıpırdandı, bu konuda konuşmak istemediği belliydi. "Ama artık bitti. Kesinlikle bitti."

Gözlerim sol eline kaydı ve alyansı olmadığını bir kez daha doğruladım. Yüzük izi de yoktu. "Hiç evlendin mi?"

"Hayır, hiç." Bunu söylerken hafifçe yüzünü buruşturmuştu, sanki hiç evlenmemiş olması onu üzüyormuş gibi. "Ya sen?"

"Ben de evlenmedim. Ama evlenmek isterim." Aman Tanrım, bunu neden söylemiştim ki? İlk randevuda böyle şeyler asla söylenmezdi, bu altın kuraldı. Fakat bu adamda gardımı indirmeme neden olan bir şey vardı. "Yani *bir gün*."

"Peki o zaman." Tom su bardağını kaldırdı. "*Bir gün*'e."

Kadehlerimizi tokuştururken Tom'un *bir gün*'üm olmasının mümkün olup olmadığını merak ettim.

YİRMİ ALTI

ÖNCESİ

TOM

Dave enişte m –yani teyzemin kocası– birkaç gün önce kalp krizi geçirmişti.

Teyzemle enişte m Seattle'da yaşıyordu ve annem onları görmeye gidecekti. Küçükken oraya her gidişinde annemin peşine takılırdım ama artık okulum vardı, bu yüzden evde kalmak zorundaydım. Babamla.

Evde baş başa kalacak olmamız hiç hoşuma gitmese de muhtemelen beni görmezden gelirdi. Onun işi vardı, benimse okulum. Annemin burada olmadığı süre boyunca belki de birbirimizi hiç görmezdik.

"Babanla iyi geçin, Tom," dedi annem havaalanına gitmek üzere Chevy'sine binerken.

Sanki sarhoş olup ortalığı dağıtan *benmişim* gibi. "Tamam."

Endişeli bir tavırla ellerini ovuşturdu. "Ona bulaşma, tamam mı?"

"Tamam."

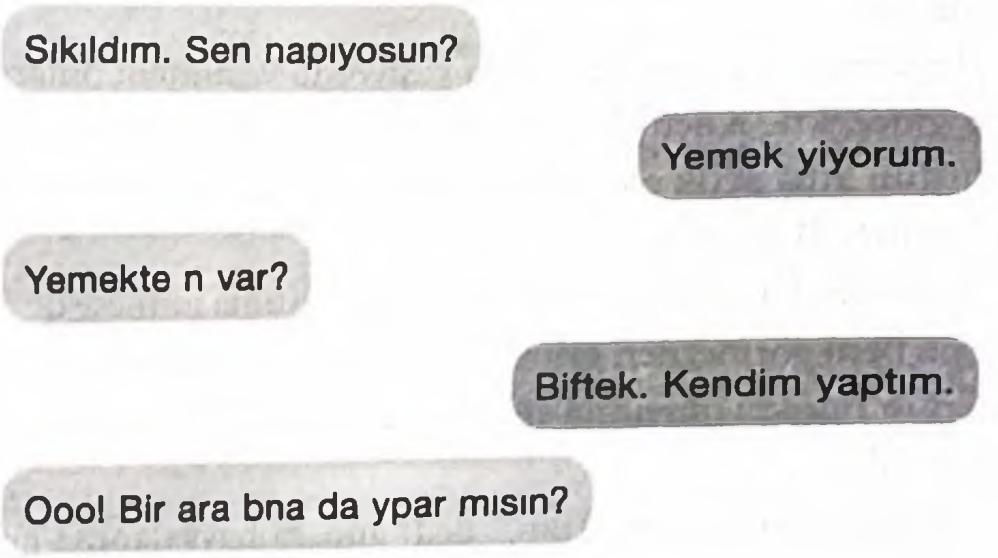
Yanaklarımı öptü ve sanki bütün gün oturup annemin uçağı düştü mü diye endişelenecekmişim gibi uçağı iner inmez arayacağına söz verdi. Endişelenecek daha önemli şeylerim vardı.

Mesela Alison'ın ültimatomunun üzerinden iki gün geçmesine rağmen Daisy hâlâ sevgilimdi. Alison bana uyarıcı bakışlar

atıp dursa da ilişkimizi henüz bitirmemiştim. İmkânsız olduğunu bilsem bile belki bir şey olur da bunu yapmak zorunda kalmam diye umut ediyordum.

Alison'ın polise gitmesine izin veremezdim. Daisy bana polislerin Brandi'nin katilini bulmak konusunda bir arpa boyu yol alamadığını, bütün umutlarını Brandi'nin gizemli erkek arkadaşını bulmaya bağladıklarını söylemişti. Aradıkları kişinin ben olduğumu öğrenmelerine izin veremezdim.

Babası Daisy'nin güvenliği konusunda bu kadar endişeli olmasaydı onu yemeğe çıkarırdım ama bunun yerine annemin buzdolabına koyduğu bifteği pişirdim. Mutfak masasında oturmuş, yemeğimi yerken Daisy'den bir mesaj geldi.

Babası izin verseydi Daisy'yi biftek yemeye çağırmaktan mutluluk duyardım. Onun için masayı donatırdım. Sırf onu mutlu edebilmek için aşçılık okuluna bile giderdim. Onun için her şeyi yapardım. *Her şeyi.*

Ondan ayrılamazdım. Ayrılamazdım işte. Başka bir yolu olmalıydı.

Derken ön kapı çarptı, ben de telefonumu hemen cebime koydum. Babam hırdavatçıdaki işinden dönmüş olmalıydı. Sürekli yaptığı işin vasıfsızlığından yakınırdı ama işe hep ya sarhoş

ya da yarı ayık gittiğini düşünürsek şimdiye kadar kovulmadığına şükretmeliydi.

Tam da tahmin ettiğim gibi, sendeleyerek mutfağa girdiğinde gözleri kızarmıştı ve viski kokuyordu. Eve gelirken yol üstündeki yerel bar O'Toole's'e uğramış olmalıydı. Çoğu gece öyle yapardı.

"Luann nerede?" diye sordu.

Annemin ona teyzemlere gideceğini yüz kere söylediğinden emindim fakat unutmasına şaşırmamıştım. "Dave enişteni görmeye gitti."

"Kadın hiç evde durmuyor ki," diye homurdandı kendi kendine.

Ne diyeceğimi bilemedim. Annemin akşam yemeğinde evde olmaması son derece nadir bir şeydi. Gloria teyzeme yılda sadece iki kere giderdi.

"Eee yemek nerede?" diye bağırdı babam. "Açlıktan ölüyorum."

Tabağıma baktım. Sadece bir biftek pişirmiştim, o da bitmek üzereydi. "Bilmiyorum."

Babam bana ters ters baktı. "Demek kendine yemek yapıyorsun ama bana yapmaya tenezzül etmiyorsun, öyle mi? Başını sokacak bir yerin varsa benim sayemde, yemek yiyebiliyorsan benim sayemde."

"Eve geleceğini bilmiyordum."

"Hayret bir şey," diye homurdandı. "Gören de sana hiç terbiye vermemişiz sanır."

Ayakta zor durarak yürümeye başladığında buzdolabına yönelmek yerine içki dolabına gitti. Raflardaki şişelerin neredeyse hepsi boştu. Bizim evde içki uzun süre dayanmazdı. Babam şişeleri salladı. "Bu da ne? Nerede benim viskilerim?"

"İçtin."

İçki dolabının kapağını öyle sert kapadı ki bütün mutfak sallandı. "Bana yalan söyleme. Zulamdan gizli gizli içki yürüttüğünü biliyorum."

İçki yürüttüğüm filan yoktu. İçkinin tadına bile bakmamıştım. Babama yaptıklarını gördükten sonra o şeye elimi sürmezdim.

Ne var ki babamı tanıyordum, bir şeyin doğru olduğuna inandı mı onu aksine ikna edemezdiniz. İçkilerini çaldığımı düşünüyorsa peşini bırakmayacaktı.

"Biliyor musun," dedi bana doğru yaklaşırken, "hâlâ dayak yiyecek yaştasın."

Bunu söylerken kemerinin tokasına uzandı. Küçükken beni birkaç kez kemer tokasıyla dövmüştü. Ona bulaşmamayı öğrenene kadar. Fakat onun saldırılarının en ağırlarını hep annem yaşardı.

"Ben odama çıkıyorum," dedim. "Mutfakta senin için bolca yemek var."

Burnundan güldüyse de elini tokadan çekti. "Yukarıda ne yapacaksın? Kız arkadaşınla mı konuşacaksın? Polis şefinin kızıyla?"

Kaskatı kesildim. Daisy'yden haberdar olduğunu bilmiyordum. Nedense bu beni huzursuz etti.

Yüzümdeki ifade babamı eğlendirmişe benziyordu. "Bilmediğimi mi sandın? Annen anlattı. O kız sana çok fazla, biliyorsun değil mi?"

Tamamen haksız sayılmazdı. "Evet," diye mırıldandım.

"İstersen buraya davet edebilirsin." Göz kırptı. "Daisy Driscoll güzel kız. Onunla şansımı denemek isterim doğrusu. Annenin sarkık memelerine biraz ara vermek iyi gelirdi."

Babamın şimdiye kadar söylediği hiçbir şey beni gerçekten rahatsız etmemişti. Beni kemer tokasıyla tehdit etmesine alışkındım. İçkilerini çaldığımı söylemesi de beklenmedik şey değildi. Fakat Daisy hakkında böyle konuşması hiç hoşuma gitmemişti.

Gerçekten, gerçekten hiç hoşuma gitmemişti.

Sonunda beni kızdırmayı başardığını anlamış olmalı ki kırmızı suratında kocaman bir sırıtış belirdi. "Geçen gün onu evinin arka bahçesinde gördüm," dedi. "*İyi* görünüyordu. Her zaman

bana el sallıyor. Acaba diyorum, onu bir ziyaret mi etsem? Odası arka taraftaydı, değil mi? İkinci katta?

Babamı Daisy'nin yakınında düşününce ellerim yumruk oldu.

"Bence o da ister." Dudaklarını yaladı. "Ne de olsa *senin* yapabileceğin hiçbir şey onu tatmin edemez."

"Ondan uzak dur," dedim dişlerimi sıkarak.

"Onu çok mutlu ederim." Nefesinden yayılan alkol kokusu gözlerimi yaşartacak kadar keskindi. Üzerinde pis bir koku daha vardı ama ne olduğunu çıkaramadım. "İstese de istemese de. Ama bence bayağı hoşuna gider."

Az önce bifteğimi kesmek için kullandığım bıçağı elime aldığımı bile fark etmeden babamın göğsüne doğrultmuştum. "Daisy'nin yanına yaklaşayım deme."

Babam önce bıçağa, sonra yüzüme baktı. Bir an sonra kahkahalara boğuldu. "Benimle dalga mı geçiyorsun, velet? Bunu geçen sefer de denemiştik ama hatırlarsan sonucu senin için pek hayırlı olmamıştı."

Evet, geçen sefer de denemiştik. Ama bu kez bıçağı elimden alamayacaktı. Sımsıkı tutuyordum. "Daisy'den uzak dur."

Birkaç gün önce Alison'ın bana tam olarak bu sözleri söylediğini hatırlayınca içim bir tuhaf oldu.

"Sanmıyorum." Babam bıçağı hiç umursamadan içki dolabına uzanıp neredeyse boş olan viski şişelerinden birini aldı. Son damlasına kadar içti. "Aslında belki de hemen şimdi gidip o tatlı Daisy'ne merhaba demeliyim." Bıçağa baktı. "Kendine zarar vermeden önce bırak şunu elinden."

Babamı annemi döverken görmüştüm. Kemerle arkama vurduğunu hissetmiştim. Ama hiçbir zaman ondan bıçağı karnına sapladığım anki kadar nefret etmemiştim.

Bıçak keskindi. Daha bir hafta önce, annemin bana öğrettiği gibi seramik kupalardan birinin kenarıyla bilemiştim. Bıçak babamın karnını kolayca yardı ve içine tamamen girdiğinde işimi

garantiye almak için bıçağı çevirdim. Ancak bıçağı karnından çıkardıktan sonra babama bakabildim.

Yüzü şok içinde donakalmıştı. Ağzı açıktı ve genelde kırmızı olan teni kül rengine dönmüştü. "Tom," diye inledi mutfak tezgâhına tutunarak.

Sonra yere yığıldı.

Yarasından oluk oluk kan akıyordu. Altında hızla büyüyen bir kan gölü oluşmuştu ama üç litre yoktu. Bu kanama onu öldürmeye yetmezdi, bayılmasına bile yetmeyebilirdi. Hâlâ hayattaydı ve ayağa kalkmaya çalışıyordu. Dizlerinin ve ellerinin üzerinde doğrulmayı başardı ancak devamını getiremedi.

"Tom." Öksürdüğünde yere savrulan tükürüğü kırmızıydı. "Böyle... böyle bir şey yapmanı... hiç beklemiyordum."

Belki o beklemiyordu. Ama ben bekliyordum.

"Tommy..." Sözcükleri yuvarlayarak konuşuyordu ve artık sebebinin alkol olduğundan emin değildim. "Ambulans çağırmalısın, ufaklık. Babana yardım etmelisin..."

Başını kaldırdığında kahverengi gözleri –benimkilerle aynı renkti– gözlerimle buluştu. İşte o anda ambulans çağırmayacağımı anladı. Onu mutfağın zemininde ölüme terk edeceğimi.

Cebini yoklayarak telefonunu aradı. Orada değildi. Hep ya barda ya da iş yerinde bırakırdı, büyük ihtimalle yine bir yerde bırakmıştı. Kanepenin yanında ev telefonu vardı ama ayağa bile kalkamayacak hâlde olduğunu düşünürsek okyanusun diğer ucunda sayılırdı.

Yine de denedi. Ben mutfağın ortasında öylece dururken babam arkasında kandan bir iz bırakarak yerde süründü. Annemin en sevdiği halıya ulaşmayı başardı, neredeyse yığılıp kalacaktı ama yığılmadı. Şerefsiz herif düşündüğümden daha güçlüydü. Telefona ulaşabilirdi. Her hâlükârda hemen ölmeyeceği belliydi.

O anda iki seçeneğim olduğunu fark ettim:

1. Babamı hastaneye götürerek hayatını kurtarmak.
2. İşini tamamen bitirmek.

Zor bir karar değildi. Rüyalarımda bunu milyon kez yapmıştım.

Babamın kanında kaymamaya dikkat ederek mutfaktan çıktım. Her yere kanlı ayak izlerimi bırakıyordum ama artık bunun bir önemi yoktu. Babamın karşısına geçip önünü kestim. Ayak bileğime tutunmasıyla kot pantolonumun paçası kana bulandı.

"Tommy," dedi nefes nefese. "Lütfen. Baban çok kötü durumda. Bana yardım etmelisin."

Yanına diz çöktüm. Benimkilerin bir kopyası olan kan çanağına dönmüş gözlerinin içine baktım.

"Bir daha ona asla zarar vermeyeceksin," dedim.

Ben boğazını kesmeden önce duyduğu son sözler bunlar oldu.

YİRMİ YEDİ

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Tom'la akşam yemeğimiz harika geçiyordu.

Travis'le içtiğim kahve kadar keyifliydi, hatta ondan daha iyiydi çünkü Travis'ten elektrik alamamıştım. Üstelik Tom inanılmaz hoşsohbetti ve hemen her konuda bilgisi vardı. Hesap geldiğinde, ben daha cüzdanıma uzanamadan adisyonu alışı da çok hoşuma gitmişti.

"Yarısını ben ödeyeyim," dedim.

"Şaka yapıyorsun herhâlde. Bütün akşam kapını tutup sandalyeni çektikten sonra senden para almamı beklemiyorsun, değil mi?"

Tamam, bu biraz çağ dışı bir düşünceydi ama acayip hoşuma gitmişti. Hesabın yarısını karşılayacak durumda olsam da Tom'un buna müsaade etmemesi çok tatlı bir davranıştı. Ayrıca ayağa kalktığımda ceketimi giymeme yardımcı olmasına da bayılmıştım. Ceketin düğmelerini boğazıma kadar iliklerdim çünkü kimsenin New York'u sevdiğimi bilmesini istemiyordum.

Restorandan çıktıktan sonra girişin önünde oyalandık. Hava iyice serinlemişti, Tom'a bakarken ceketime sarındım.

"Seni eve bırakabilir miyim?" diye sordu.

İlk buluşmada adama nerede oturduğumu söylememeyi kural hâline getirmiştim, hele ki bu adam bir kafede tanıştığım rastgele

biriyse. Hem Tom beni eve bırakırsa kendimi onu yukarı davet etmekten, yukarı çıktıktan sonra da soluğu yatak odasında almaktan alıkoyamayacağımı biliyordum.

Aslında bu o kadar da kötü olmazdı ama bacaklarımı tıraş etmemiştim. O yüzden...

"Taksi çağıracağım," dedim. "Teşekkürler."

"Peki, o hâlde numaranı alabilir miyim?"

Çikolata rengi gözlerini yüzümden bir an olsun ayırmıyordu. "Evet, elbette," dedim nefes nefese.

Numaramı söyledim, o da telefonuna yazdı. Beni gerçekten arayacakmış gibi görünüyordu ama belli olmazdı. Daha önce arayacağından yüzde yüz emin olduğum kişilerin aramadığı olmuştu.

"Uzun zaman sonra ilk kez randevuya çıktım," dedi, "o yüzden bana kuralları hatırlatman gerekecek. Yarın ararsam çok mu erken olur? Eziğin teki olduğumu mu düşünürsün?"

Dudaklarım seğirdi. "Eh, hâlihazırda eziğin teki olduğunu düşündüğümden yarın aramanda sakınca olmaz."

Bu cevap hoşuna gitmiş gibiydi. "Bir de," diye ekledi, "şimdilerde gençler randevularda ne yapıyor? İlk buluşmada öpüşmek serbest mi yoksa?.."

Derin bir nefes aldım. Bu adamı öptüğümü düşünmek bile içimi bir hoş ediyordu. "Evet. Serbest."

Gözleri parladı. "Güzel."

Sonra Hint restoranının önünde beni öptü ve bu zamana kadarki öpüşmelerimin hepsi bu âna hazırlıkmış gibi hissettim. İşte *bu*, gerçek bir öpücüktü. Bütün bedenimi eritivermişti, öyle ki dudaklarımız ayrıldığında yere yığılmaktan korktum. İşte öyle bir öpücüktü.

Gerçi hakkını yemeyeyim, Jake'le öpüşmek de fena sayılmazdı.

Tom geri çekildiğinde yüzündeki sersemlemiş ifade benimkinin aynıydı. Şu anda evimde olmadığımıza sevindim yoksa çoktan birbirimizin kıyafetlerini çıkarmaya başlamış olurduk.

"Yarın seni arayacağım," dedi.

"Arasan iyi edersin."

Sonra beni bir kere daha öptü. İlki kadar güzeldi ve içimden sürekli, *Nasıl bu kadar şanslı olabildim?* diyordum.

Tom'un kanlı bluzumu geri vermediğini ancak eve vardıktan sonra fark ettim.

YİRMİ SEKİZ

Bu akşam Tom'la yeni bir randevuya çıkacaktık.

Destansı burun kanamamdan sonrakini de sayarsak üçüncü randevumuzdu. Neyse ki ikinci randevuyu vücudumun hiçbir yerinden kan fışkırmadan atlatmıştım ki bence bu büyük bir başarıydı. Bu gece onu evime davet etmeyi düşünüyordum ve dürüst olmak gerekirse dörtteki yoga dersimiz boyunca düşünebildiğim tek şey bu olmuştu.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Gretchen matını toplarken. Bonnie'nin ölümünden sonra bir ay boyunca yogaya gitmemiştik çünkü onsuz garip olacağını düşünmüştük. Ama sonra Gretchen yoga yapmayınca sırtının ağrıdığını söylemişti, ben de gerginleşmeye başlıyordum, o yüzden şimdi buradaydık. Doğrusu ikimiz bir arada olunca çok da garip gelmemişti.

"Bu akşam randevum var," diye itiraf ettim.

"Aaa." Gretchen'ın gözleri heyecanla parladı. "Dr. Mükemmel'le mi?"

Tom'a taktığı lakap buydu. Ne yalan söyleyeyim, cuk oturmuştu. Şu âna kadar onda hiçbir sorun bulamamıştım. Tabii geçimini sağlamak için ceset kesmesi dışında. "Evet, onunla."

"Vay canına, ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Hem de çok."

Tom'a düşündüğümden daha çabuk, daha şiddetli âşık oluyordum. Henüz hepi topu iki randevuya çıkmıştık ama ben şimdiden düğünümüzün masa düzenini ve banliyöde alacağımız evi hayal etmeye başlamıştım bile. Elbette bunun ne kadar aptalca olduğunun farkındaydım. Dediğim gibi, henüz üçüncü randevumuzdu. Tom'un tam bir pislik olduğunu öğrenecek bolca vaktim vardı hâlâ.

Ama öyle biri gibi durmuyordu. Aksine, sahiden iyi birine benziyordu.

"Sence hayatının aşkı olabilir mi?" diye sordu Gretchen şaka yollu.

"Bunu düşünmek için henüz çok erken," dedim.

"Yalancı. Onun hayatının aşkı olduğunu düşünüyorsun. Yüzünden belli."

Gözlerimi kaçırdım çünkü haklıydı.

Arlene, yoga sınıfının çıkışına bir tabak dolusu çikolata koymuştu. İşte yogayı bu yüzden seviyordum. Bir saat boyunca rahatlatıcı müzik eşliğinde esniyor, meditasyon yapıyor, en sonunda da *çikolata* yiyorduk. Gretchen da ben de birer kare çikolata aldık.

"Afiyet olsun!" dedi Arlene. "Bu çikolataları bir arkadaşımın şirketi üretiyor. Tamamen doğal, gölgede yetişmiş ve adil ticaretle alınmış kakao kullanıyorlar. Dahası kakao oranı yüzde doksanın üzerinde."

"Harika," dedi Gretchen.

"Bu arada," dedi Arlene, "derslere dönmenize çok sevindim. Bonnie'yi duyunca ne kadar üzüldüğümü bilemezsiniz."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Bir faydası olur mu bilmem ama," dedi boynundan çıkarmadığı boncukları okşayarak, "siz buradayken Bonnie'nin ruhunu stüdyoda hissediyorum. Sanırım hâlâ size katılıyor."

Biraz bile faydası olmadığını söylemek istedim ama Gretchen elini kalbine koyup ona teşekkür etti. Arlene ve Gretchen neye inanırsa inansın, Bonnie'nin ruhu yoga stüdyosunda *dolanmıyordu*. Arkadaşım ölmüştü ve toprağın altındaydı, üstelik ona bunu yapanın kim olduğunu kimse bilmiyordu. Artık asla öğrenemeyeceğimizden korkmaya başlamıştım.

Gretchen'la birlikte merdivenden inerken çikolatalarımızı ağzımıza attık. Sonra birbirimize baktık ve Gretchen hemen eline tükürdü. "Aman Tanrım!" dedi. "Resmen toprak yemek gibi!"

Ben kendimi çikolatayı ağzımdan çıkarmaya ikna edemediğimden iğrene iğrene yuttum. Vay canına, hayatımda yediğim en berbat çikolataydı. (Kendime not: Bir daha yoga sonrası ikram edilen çikolatadan alma.)

Yoga stüdyosunun bulunduğu binanın cam kapısına bakarken birden kalbim tekledi. Kapının önünde atkuyruklu bir adam duruyordu. Bu... Hakiki Kevin mıydı?

Onu tesadüf eseri olamayacak kadar sık gördüğümü fark etmiştim. Randevumuzdan beri en az beş altı kez karşıma çıkmıştı, buna Bonnie'nin cenazesindeki o şüpheli karşılaşma da dâhildi. Orada gördüğüm kişinin gerçekten de Kevin *olduğundan* gittikçe daha çok emin oluyordum. Birkaç gün önce bir hazır yemek dükkânından bagel alırken arkamda sıraya girmişti. Beni gördüğüne şaşırmış gibi yapmıştı ama yutmamıştım. Sıradan ayrıldığım gibi tuvalete saklanmış, Kevin'ın gittiğinden emin olana kadar da oradan çıkmamıştım. Ondan önce de bir gazete bayisinde sakız alırken arkamdan sessizce yaklaşmıştı. Benimle konuşmaya çalışmıştı ama ben hemen metroya atlamıştım. Her an her yerden çıkabiliyordu ve bu artık beni korkutmaya başlamıştı.

Yoga stüdyosunun önündeki adam Hakiki Kevin mıydı?

"Syd?" dedi Gretchen kaşlarını çatarak. "İyi misin?"

Adam biraz daha yaklaşınca yüz hatları belirginleşti. Aman Tanrım, oydu. *Kevin*'dı. Yoga stüdyosunun cam kapısının önünde durmuş, bana bakıyordu.

Onu görmemiş gibi davranmama fırsat kalmadan göz göze geldik. Şaşırmış gibi yaparak el salladı. Karşılık vermedim.

"O kim?" diye sordu Gretchen.

Dışarı çıkıp onunla konuşmaya niyetimin olmadığını anlamasını umarak arkamı döndüm. "Birkaç ay önce çıktığım şu pislik var ya, hani beni öpmeye kalkmıştı da ben de kasıklarına vurmuştum? Sanırım beni takip ediyor."

"Bonnie'nin cenazesinde gördüğünü sandığın adam mı?"

Başımla onayladım.

Gretchen ona bakmak için başını çevirince hemen kolunu tuttum. "Bakma!"

"Pardon, pardon." Beni cam kapıdan görünmeyeceğimiz ana stüdyoya çekti. "Bu korkunç bir şey, Syd. Bir şey yapman gerek."

"Tam adını bile bilmiyorum." Kevin'ın ilk adı *olduğundan* bile emin değildim. "Cynch'e şikâyet ettim. Bonnie'nin cinayetini soruşturan dedektife söyledim. Başka ne yapabilirim? Doğrudan *tehditkâr* bir şey yapmadı sonuçta."

"Of, erkekler neden bu kadar ahmak?"

Bu soruya asırlardır cevap bulunamamıştı. "Neyse, boş ver. Eninde sonunda sıkılıp peşimi bırakır nasılsa."

Gretchen bu fikri kabul etmeye hevesli gibiydi. Bonnie olsaydı asla burada bırakmaz, beni sürükleye sürükleye karakola götürür, o uzaklaştırma emrini çıkarttırırdı. Ama Bonnie ölmüştü.

"Ahmak *olmayan* erkeklerden laf açılmışken," dedi Gretchen. "Sana harika bir haberim var."

En kötüsüne hazırlandığım için kendimden nefret ettim. "Öyle mi?"

"Randy'yle birlikte yaşamaya karar verdik!"

Ânında dışarıdaki Kevin'ı unuttum. "Gretchen, bu harika!"

O kadar mutlu görünüyordu ki kendimi tutamayıp ona sarıldım, gerçi ben o kadar sevinmemiştim. Gretchen, Randy'den çok daha iyisini hak ediyordu. Ben Randy'yi Bonnie kadar ürkütücü bulmasam da onda içimi huzursuz eden bir şey vardı...

Ama bunu arkadaşıma söyleyemezdim. Elimden gelen tek şey onun adına mutlu olmaktı.

"Eşyalarımı dairesine taşımak beş dakikamı alır," dedi Gretchen. "Zaten çoğu şeyi almayacağım. Yani anlayacağın komşu olacağız!"

"Yaşasın!" dedim olabildiğince coşkulu görünmeye çalışarak.

"Neyse," dedi Gretchen, "Ben şimdi daireme gidip birkaç şey alacağım. Metroya binmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz."

"Doğru ya, senin Dr. Mükemmel'le randevun vardı." Göz kırptı. "Pekâlâ, iyi eğlenceler! Kurtarma aramasına ihtiyacının olmayacağını tahmin ediyorum."

"Kesinlikle olmayacak."

Neyse ki Arlene beni stüdyonun arka kapısına yönlendirdi, böylece Kevin'a görünmeden çıkabildim. Gretchen metroya doğru ilerlerken ben de dairemin yolunu tuttum. Tom'la olan randevuma daha birkaç saat vardı ama duş almam gerekiyordu, üstelik hazırlanırken muhtemelen gardırobumdaki her şeyi deneyecektim.

Sekizinci Cadde'den geçerken çantamdaki telefonum çalmaya başladı. Tam telefonu çıkardığım anda taksinin teki yanımdan hızla geçerek spor ayakkabılarıma kirli yağmur suyu sıçrattı; yağmur damlaları New York'ta yere düşer düşmez siyaha dönerdi. Telefona baktığımda ekranda Jake'in adını gördüm.

Aman Tanrım, yoksa Bonnie'yi kimin öldürdüğünü mü öğrenmişlerdi?

Yaya geçidinin ışığı kırmızı yanıyor, karşıya geçmeme kalan saniyeleri sayıyordu. Bu şehrin ışıkları size asla yeterli zamanı tanımazdı; zamanlayıcıyı kim ayarladıysa bizi Olimpiyat sporcusu sanıyor olmalıydı. Yine de telefonu açtım. "Jake?"

"Selam, Syd." Duraksadı. "Neredesin? Bayağı gürültü var."

"Dışarıdayım. Dışarısı gürültülüdür."

"Doğru, doğru." İçini çekti. "Bir dakikan var mı?"

Telefonu daha sıkı tuttum. "Katili mi buldun?"

"Hayır."

Hayal kırıklığı tüm benliğimi sardı. "Bulacağına söz vermiştin. İki ay oldu, Jake."

"Biliyorum ama..."

Sekizinci Cadde'yi bir taksinin altında kalmadan geçmeyi başararak –ki bu hiçbir zaman uzak bir ihtimal değildi– tekrar kaldırıma çıktım. "O zaman beni neden aradın?"

"Senin için endişeleniyorum. İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Anlamıyorum. Neden bu kadar endişelisin?"

Bir müddet sessiz kaldıktan sonra, "Bak, bilmen gereken bir şey var," dedi.

"Bilmem gereken bir şey mi var?" Bu hiç hayra alamet değildi. "Neymiş o?"

"Bir kurban daha bulduk."

"*Ne?*"

"Duydun." Sesi kulağa dişlerini sıkıyormuş gibi geliyordu. "Veritabanında yaklaşık üç yıl öncesine ait bir eşleşmesi daha çıktı. Diğer iki vakayla benzer bir yöntem; saçın kafa derisine yakın yerden kesilmesi. Bonnie'nin dairesinde bulduğumuz DNA ile eşleşen DNA izleri."

Kaldırımın ortasında durdum, birden nefes alamaz olmuştum. "Ciddi misin? Yani bu bir seri katil mi?"

"Evet."

"Ama gazetelerde bu konuyla ilgili hiçbir şey okumadım."

"Gazetelere çıkmaması için elimizden geleni yapıyoruz. İnsanların panik olmasını istemeyiz."

"Şu an *benim* panik olduğum gibi mi?"

"Bak..." Jake, az önce söylediği şeyin korkunçluğuna kıyasla inanılmaz sakindi. "O herifi bulacağız. Ama o zamana kadar dikkatli olmanı istiyorum. Kapılarını kilitle. Cynch'ten uzak duruyorsun, değil mi?"

"Güvenliğimden mi endişeleniyorsun yoksa bekâr ve yalnız ölmemi mi istiyorsun?"

"Sydney..."

"Şaka yaptım."

Hâlâ kaldırımın ortasında duruyordum. İnsanlar iki yanımdan geçip gidiyor, kimisi bana ters bakışlar atıyordu fakat ayaklarımı bir türlü hareket ettiremiyordum.

"Dinle, Syd..." Jake boğazını temizledi. "Eğer... eğer bu akşam bir planın yoksa sana gelebilirim. Çin yemeği getiririm. Vaka hakkında konuşmak zorunda değiliz. Belki film falan izleriz."

Ağzım açık kaldı. "Bu bir *randevu* teklifi mi?"

"Hayır! Demek istediğim, eğer bu gece yanına bir arkadaş istersen... Yalnız kalmak istemediğini söylemiştin ya, ben de düşündüm ki..."

"Benim için endişelenmene gerek yok. Bu gece bir randevum var."

"Gerçekten mi?" Jake'in bu kadar şaşırmasına bozulmamaya çalıştım. "Kiminle?"

Bir New York kaldırımında beş saniyeden fazla durmaya cüret ettiğim için üzerinde şişme mont olan bir adam bana *orta parmağını gösterdi.* Bir başkası kalkıp boğazımı kesmeden tekrar yürümeye başladım. "Bay Seni İlgilendirmez'le."

"Amacım işine karışmak değil, Sydney," dedi. "Sadece senin için endişeleniyorum."

"Eh, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. O gerçekten iyi biri. Ayrıca... Ondan çok hoşlanıyorum."

"Ya." Jake'in sesi canlılığını yitirdi. "Harika. Senin adına sevindim. İyi birini hak ediyorsun. Şey... ona güveniyor musun?"

"Jake!"

"Tamam, tamam." İç geçirdi. "Sadece dikkatli olmanı istiyorum. Bu adamla ilgili içine bir kurt düşerse, geçmişini araştırmak filan istersen beni ara. Ne zaman istersen."

İtiraf etmeliyim ki Jake'in bana kendimi güvende hissettirmek gibi bir yeteneği vardı. Uzun boylu, güçlü ve ağırbaşlıydı. Biz birlikteyken yanımda hep bana göz kulak olan bir koruma varmış gibi hissederdim. Artık birlikte olmasak bile hâlâ beni düşündüğünü bilmek içimi rahatlatıyordu.

Ama bundan böyle bana göz kulak olmasına ihtiyacım yoktu. Çünkü artık Tom vardı.

YİRMİ DOKUZ

ÖNCESİ

TOM

Okuduğum onca tıp kitabı sağ olsun, babamın boğazını tam olarak nasıl keseceğimi biliyordum. Çok geçmeden annemin halısına üç litre kanı aktı. Sonra biraz daha aktı.

Babam gözlerimin önünde öldü. Gözlerinin ferinin sönmesini izlerken aklımdan geçen tek düşünce bunu hak ettiğiydi. Annemi bir daha asla dövemeyecekti. Evimizde bir daha asla terör estiremeyecekti.

Ama birkaç saniye sonra, sonunda ondan kurtulmanın yaşattığı rahatlama yerini paniğe bıraktı. Babamı öldürmüştüm. *Oturma odasında* babamı öldürmüştüm Mutfak bıçağıyla şah damarını kesmiştim. Bunun bir kaza olduğunu iddia edemezdim, nefsi müdafaa olduğunu bile iddia edemezdim.

Ömrümün geri kalanını hapiste geçirecektim.

Tabii şey olmazsa...

Ayağa kalktığımda ellerim titriyordu. Kot pantolonum, spor ayakkabılarım ve ellerim kan içindeydi. Ellerimde çok fazla kan vardı. Üç litre kanın ne kadar çok olduğunu ancak bütün mutfağınızı kapladığında anlıyordunuz. Bunun altından tek başıma kalkamazdım. Yapamazdım.

Yardım isteyebileceğim tek bir kişi vardı. Beni bu imkânsız durumdan kurtarabilecek tek kişi oydu.

Ellerimi sıcak suyun altına tutup kandan arındırmaya çalıştım. Sabunla ovuştururken sabun pembeye döndü ama bir süre sonra suyun sıcaklığı sayesinde yeniden beyazladı. Ellerim de tekrar normale döndü. Fakat aynı şeyi pantolonum ya da ayakkabılarım için söyleyemezdim. Üzerimdeki her şeyi yakmam gerekecekti. Ama şimdilik sadece ellerimin telefonumu kullanabileceğim kadar temiz olması yeterdi.

Rehberimdeki ilk ismi, yani en sık aradığım kişiyi seçtim. Ben başım zonklar vaziyette mutfakta dururken telefon defalarca çaldı.

Aç şunu. Hadi, dostum. Sana ihtiyacım var.

"Alo?" dedi tanıdık bir ses.

"Slug," dedim güçlükle konuşarak. "Yardımına ihtiyacım var."

En yakın arkadaşım tereddüt etmeden cevap verdi. "Tabii. Ne lazım?"

"Ben..." Babamın oturma odasındaki halının üstünde yatan cesedine baktım. "Ben çok kötü bir şey yaptım. *Gerçekten* kötü."

Sessizlik oldu. "Tamam. Ne yaptın?"

"Telefonda anlatamam."

"Ne olduğunu söylemezsen sana yardımcı olamam."

Slug'a sahiden güvenebilir miydim? İçgüdülerim güvenebileceğimi söylüyordu. Ama ya buraya geldiğinde paniğe kapılırsa? Yine de başka seçeneğim yoktu. Bu işin altından tek başıma kalkamazdım. "Sizinkilerin arabasını alıp gelebilir misin?"

"Tamam. Çoktan yattılar. Çıktığımı fark etmezler bile."

Bunu son derece rahat bir tavırla söylemişti. Slug'ın anne babası altmışlarındaydı –yani kendisinin dünyaya gelişi pek mutlu bir hadise değildi– ve onunla uğraşacak enerjileri yoktu. Bu yüzden Slug canı ne isterse onu yapıyor, onların da hiç umurunda olmuyordu.

Mükemmeldi.

On beş dakika sonra Slug'ın ailesine ait Oldsmobile bizim garaj yoluna girdi. Camdan Slug'ın arabadan inip uzun bacaklarını esnetişini, ardından da ön kapıya doğru gelişini izledim. Zile

basmasına kalmadan kapıyı açtım. Slug şaşırmışa benziyordu, kemikten ibaret bileği havada asılı kalmıştı.

"İçeri gir," dedim.

"Tanrım, Tom." Ben kapıyı neredeyse ayağına kapayacakken son anda sendeleyerek içeri girdi. Başka şeyler de söyleyecekmiş gibiydi ama sonra tişörtümdeki kanı gördü. Ağzı bir karış açıldı. "Tom..."

"Başka çarem yoktu," dedim gerginlikle, her ne kadar doğru olmasa da.

Slug yanımdan geçip oturma odasına doğru giderken kalbim deli gibi çarpıyordu. Babamın halının üstünde ölü yattığını fark etmesi yalnızca yarım saniyesini aldı. Onun nefesi kesilirken ben kendiminkini tuttum, ne diyeceğini bekliyordum. Slug'ı çocukluğumuzdan beri tanırdım, ona güveniyordum ama bunun bir arkadaştan istenecek iyiliklerden biri olmadığının da farkındaydım.

"Demek sonunda o şerefsizi öldürdün," dedi ağır ağır konuşarak.

"Kazaydı," dedim pek de inandırıcı olmayan bir sesle.

"Ne kaza ama. Herifin boğazını kesmişsin."

Titreyen elimi saçlarımın arasından geçirdiğimde saçımda bile kan olduğunu fark ettim. Tanrım, *her yerde* kan vardı. Anatomi kitaplarında bunu öğretmedikleri kesindi. Son on beş dakikayı mutfak zeminindeki kanı temizleyerek geçirmiştim ve fena da iş çıkarmamıştım ama annemin halısıyla ne yapacağımızı bilmiyordum. Muhtemelen ekstra güçlü bir halı şampuanına ihtiyacımız olacaktı, gerçi o zaman bile iz kalacağından emindim.

"Halının kurtuluşu yok," dedi Slug, sanki aklımı okumuş gibi. "Babanı ona sararız."

"Sarmak mı?"

"Cesetten kurtulurken." Slug bana bezgin bezgin baktı. "Beni bunun için aramadın mı?"

En yakın arkadaşıma baktım. Cildi çok yağlıydı, bir pizzanın yüzeyine benziyordu ve alnı şiddetli bir sivilce saldırısına uğra-

mıştı. Fakat tüm bu olanların en çılgın yanı, karşımda bu kadar sakin olmasıydı. Ben aklımı oynatmak üzereyken Slug acayip soğukkanlı davranıyordu.

"Onu halıya sarıp bagaja koyacağız," dedi. "Bagajın zeminine sermek için çöp poşetin var mı?"

"Şey, evet."

Ben yerimden kıpırdamayınca Slug tek kaşını kaldırdı. "Ne bekliyorsun? Bir an önce cesetten kurtulmamız lazım."

"Tamam. Kaç tane lazım?"

"Altı tane yeter."

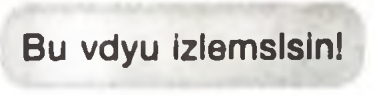
Bagajına bir ceset koymadan önce altına tam olarak kaç çöp poşeti sermesi gerektiğini nereden biliyordu? Hayır, bu sorunun cevabını öğrenmek istemiyordum.

Çöp poşetlerini ona verdikten sonra üstümü değiştirmek üzere yukarı çıktım. Kanlı tişörtümle kot pantolonumu ne yapacağımı bilmiyordum ama üzerimde babamın kanıyla evden çıkamazdım.

Yukarıdayken banyo aynasından kendime baktım. İyi ki bakmıştım çünkü yüzümde ve saçımda sandığımdan çok daha fazla kan vardı. Neyse ki saç rengim çok koyuydu da belli olmuyordu. Bu işi hallettikten sonra uzun bir duş almam gerekecekti.

Yüzüm acayip solgundu –ölüden beterdim– ve göz altlarımda mor halkalar vardı. Bir haftadır uyumamış gibi görünüyordum.

Üzerimi değiştirirken telefonumu komodinin üzerine bırakmıştım, şimdi ben banyodayken titredi. Mesaj gelmişti. Hızla gidip ekranı açtığımda Daisy'den geldiğini gördüm:

Piyano çalan kediyle ilgili videoya tıklamadım. Şu an sevimli hayvan videoları izleyecek havada değildim. Hiç olmuş muydum bilmiyordum ama şu an kesinlikle değildim. Sevimli hayvanlara karşı o kadar ilgisizdim ki o kadar olurdu. Daisy'nin gönderdiği

bir mesajı görmezden gelmek istemesem de kendimde cevap yazacak hevesi bulamadım.

Aşağı indiğimde Slug babamın cesedini halıya sarmayı başarmıştı. Eni neredeyse tam denk gelmişti. Şanslıydık.

Slug beni görünce doğruldu ve ellerini kot pantolonuna sildi. Pantolonu çok kısaydı; ona abilerinden birinden kalmıştı. Slug, kardeşleri arasında anormal derecede uzun olan tek kişiydi.

"Bagajı çöp poşetleriyle kapladım," dedi. "Arabayı da çevirdim, böylece bagaj kapısı garaj kapısına bitişik oldu ama içeri giremedim çünkü babanın arabası oradaydı. Neyse, cesedi doğrudan bagaja atabiliriz. Kimse görmez."

"Anladım." Slug'ın bu konuda bu kadar *iyi* olması açıkçası beni rahatsız etmişti. Çünkü Slug *hiçbir konuda* iyi değildi. Eh, böcek yemek dışında.

"İyi misin, Tom?" Bana gözlerini kısarak baktı. "Panik atak filan geçirmeyeceksin, değil mi?"

"İyiyim," diyebildim.

"Güzel." Slug yerdeki kabarık halıya baktı. "Çünkü onu tek başıma kaldıramam. Bu iki kişilik bir iş."

İki kişi olmamıza rağmen bile zordu. Slug bir ucunu, ben de diğerini tuttum ama babam iri bir adamdı, ikimiz de var gücümüzle onu taşımaya çalışıyorduk. Neyse ki Slug bagajın kapısını da garajın kapısını da açmıştı, böylece doğrudan oraya gittik. Yaklaştığımızda ya ceset bagaja sığmazsa diye paniklemeye başladım ama Slug hiç endişeli görünmüyordu. Gerçekten de cesedi bagaja sığdırmayı başardık. Kapağını kapadığımızda birden midem bulandı. Bu cesetten nasıl kurtulacağımızı bile bilmiyordum. Bizi uzun bir gece bekliyordu.

Ama birden bunların hiçbirinin önemi kalmadı. Çünkü başımı bagajdan kaldırdığımda birinin bizi izlediğini gördüm. Kaldırımda bir karaltı vardı ve bize bakıyordu.

Tanrım, Alison'dı.

OTUZ

ÖNCESİ

TOM

Alison babamın cesedini bagaja koyduğumuzu görmüştü.

Görmüş olmalıydı. Hava karanlıktı ama *o kadar* da karanlık değildi. Üstelik verandanın ışığı açıktı, etrafımızı aydınlatıyordu. Neden o lanet ışığı kapamadığımı bilmiyordum. Aklım neredeydi benim? Cinayet işlemenin ilk kuralı buydu: Cesedi bagaja koymak için dışarı çıkmadan önce aptal ışıkları kapatırdın.

Ama belki de görmemişti. Yanında köpeği vardı –sahibinden daha sevecen görünen bir kırmaydı– ve dikkatini köpeğin kakasını toplamaya vermiş olabilirdi. Ya da köpek sahipleri her ne yapıyorsa artık. Ne yaptığımızı kesin olarak bilemezdi. Her şeyi görmüş olsa bile ona göre sadece bir halıyı bagaja tıkıyorduk. Belki de evi yenilemeye karar vermiştik.

Ama tabii babamın ortadan kaybolduğunu duyarsa asıl meseleyi şıp diye anlardı.

"Selam, Alison," dedim boğuk bir sesle.

Slug onun adını duyunca birden başını kaldırdı. Kaskatı kesildiyse de tek kelime etmedi. Normal şartlarda beni dirseğiyle dürter, Alison'ın ne kadar seksi olduğundan filan bahsederdi.

"Selam," dedi Alison düz bir sesle.

Onunla konuşmak için bahçenin ortasına kadar koştum. Hava yüzünü seçemeyeceğim kadar karanlıktı, bu yüzden ne

düşündüğünü anlayamıyordum. Bizi görmüş müydü? *Görmüş müydü?*

"Köpeğini mi gezdiriyorsun?" diye sordum.

Elindeki kayışa baktı. "Şey, *evet.*"

"Bunun için biraz geç değil mi?"

Tek omzunu kaldırdı. "Rufus beni korur."

Köpek sanki sahibinin sözleriyle tetiklenmiş gibi bana doğru hırlamaya başladı. Harika. Şimdi de bir köpek tarafından parçalanacaktım. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Sus, Rufus," diye kızdı Alison köpeğine.

Ama köpek susmadı. İyice hırslanmıştı ve şimdi tasmasını çekiştiriyor, çekiştirdikçe de Alison'ı ileri sürüklüyordu.

Ne var ki derdi ben değildim. Yanımdan geçmeye çalışıyordu.

"Kusura bakma," diye homurdandı Alison. "Neden böyle yaptığını anlamadım."

Rufus, Oldsmobile'a doğru fırlayana kadar ben de anlamamıştım. Slug bir anlığına paniğe kapıldı, ellerini havaya kaldırarak arabadan uzaklaştı fakat köpek bagajın önünde aniden durdu. Sonra vahşi bir hayvan gibi havlamaya başladı, bütün dikkati bagajdaydı.

"İçeride çiğ et mi var?" diye sordu Alison. "Sadece çiğ et kokusu aldığında böyle davranır."

Cevap vermeye nereden başlayacağımı bile bilemedim çünkü dehşet içinde donakalmıştım ama neyse ki Slug söze atladı. "Evet, bizimkilerin yarın vereceği mangal partisi için Tom'dan hamburger eti ve sosis aldım."

"Eh, o yüzden olmalı." Alison kayışı çekiştirerek yerinden kıpırdamak istemeyen Rufus'u harekete geçirmeye çalıştı. "Bu arada, Tom, Daisy'yle konuşabildin mi?"

Lütfen, şimdi olmaz, şu anda olmaz. "Henüz değil."

"Ama yakında konuşacaksın, değil mi?" Kalın gözlüğünün ardından bana dik dik baktı. "Değil mi?"

"Evet," dedim gergin bir sesle.

Cevabımdan tatmin olan Alison, Rufus'u Oldsmobile'ın bagajından uzaklaştırmayı başardı ve kaldırıma döndüklerinde köpek isteksizce de olsa yürümeye devam etti. Slug'la ben Alison'ın gidişini izledik; ikimiz de nefes almaya bile korkuyorduk.

"Gördü," dedi Slug, Alison bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında. "Görmemiş olması imkânsız."

Slug'a döndüm, Alison'ın artık sadece küçük bir noktadan ibaret olduğu yere bakıyordu. "Sanmıyorum. Epey karanlık."

"*Bir şey* karıştırdığımızı fark etti," dedi. "O lanet köpek de bagaja havlayıp durdu. Babanın kaybolduğunu öğrendiğinde her şeyi anlayacak."

"Belki anlamaz."

"Hadi ama, Tom. Gerçekten bu kadar aptal mısın?"

Avuç içlerimle yüzümü ovuşturdum. "Peki ne yapacağız?"

Slug sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Ama bu büyük bir sorun."

Bununla başa çıkamazdım. Yeterince derdim vardı. Bagajda kurtulmamız gereken bir ceset bekliyordu. Şu anda Alison'ı düşünemezdim. "Cesedi ne yapacağız?" diye sordum.

"Nehre atmayı düşünüyordum. Saldırıya uğramış, sonra da cesedi atılmış gibi gösterirdik," dedi Slug, arabasının bagajına dokunarak. "Ama şimdi Alison bizi gördüğünden gömmemizin daha iyi olacağını düşünüyorum. En azından bir süre bulamazlar."

Onu gömecektik. Tıpkı Bradi Healey'nin gömüldüğü gibi.

"Tamam," dedim. "Kürek alayım mı?"

Slug başını iki yana salladı. "Arka koltukta iki tane var."

Tabii ki vardı.

OTUZ BİR

ÖNCESİ

TOM

Dört saat sonra bagajı boş Oldsmobile'la kasabaya geri dönüyorduk.

Babamın cesedini, yaklaşık doksan dakika uzaklıktaki terk edilmiş bir yürüyüş yoluna gömmüştük. Slug tam olarak nereye gideceğini biliyordu. Küçükken abisinin onu oraya kampa götürdüğünü söylemişti, ben de gerisini sorgulamamıştım. Gerçeği söylediğini varsaymak zorundaydım çünkü diğer ihtimal fazlasıyla korkunçtu.

Slug radyoyu açmış, bir Dr. Dre şarkısına eşlik ediyordu. Tırnaklarının dipleri hâlâ toprak dolu olmasına rağmen az önce ceset gömmüş birine hiç benzemiyordu.

"Sizinkilerin gece dışarı çıkmana kızmayacaklarından emin misin?" diye sordum.

"Bir şey olmaz." Direksiyonda ritim tutuyordu. "Babam ölü gibi uyur, annem de Ambien'ı şeker niyetine yutar. Evden çıktığımın farkına vardıklarını bile sanmıyorum."

"Ah. Peki."

"Ama benim biraz uyumam lazım." Esnedi. "Yani evi temizleme işi sende."

O kısmı umursamıyordum. Benim uyumam imkânsızdı, o yüzden bütün geceyi mutfağın zeminini çamaşır suyla ovalayarak geçirebilirdim.

"Kanlı neyin varsa çamaşır makinesine at," dedi Slug. "Bolca sıcak su, deterjan, çamaşır suyu... Hepsi."

Slug bu konuda neden bu kadar bilgiliydi? "Tamam..."

"Annen ne zaman dönecek?"

"Yarın değil, sonraki gün." Koltuğumda kıpırdandım. Pantolonumun arkasında toprak vardı ve beni rahatsız ediyordu. "Ama babam yarın işe gitmeyince fark edebilirler. Gerçi bu onun için çok da sıra dışı sayılmaz."

"Annene ne diyeceksin?"

"Âlem yapmaya gittiğini söylerim."

Daha önce de gitmişti. Bir keresinde bir hafta dönmemişti. Annem endişelenirdi ama hemen telefona sarılıp polisi aramazdı çünkü babamın bundan hoşlanmayacağını bilirdi. Annem kaygılanmaya başlamadan önce üç dört günümüz vardı. Babamın arabasının hâlâ garajda oluşu şüphe uyandırabilirdi ama arabayı ortadan kaldırmak çok riskliydi.

"Bir de," dedi Slug, "Alison'ı ne yapacağımızı da düşünmemiz gerek."

Hızla başımı kaldırdım. "Ne yapacağımızı mı?"

"Bizi *gördü*, Tom."

"Biliyorum ama..." Hem kan hem de toprakla kaplı dizlerimi ovuşturdum. "Aslında hiçbir şey görmedi. Yani bence görmedi."

"Öyle mi? Özgürlüğünü bu varsayıma mı bağlayacaksın?"

"Peki, ne yapacağız?"

Arka planda rap şarkısı çalarken Slug sessizliğe büründü. Gözlerini önümüzde uzayan karanlık yoldan ayırmıyordu.

"Slug?"

"Sadece bunun bir sorun olduğunu söylüyorum, Tom. Büyük bir sorun."

Başımı iki yana salladım. "Alison'dan hoşlandığını sanıyordum. Ne kadar harika olduğundan, seksi kütüphaneciye benzediğinden bahsedip duruyordun."

"Öyle zaten." Omuz silkti. "Ama bu gece bizi gördü ve bu konuda bir şey yapmazsak başımıza bela olabilir. Bu riski gerçekten göze almak istiyor musun?"

"Evet," dedim kararlılıkla. "Bu riski göze almak istiyorum."

Slug bir şey demedi. Sadece sürmeye devam etti. Meselenin burada kapandığını umdum. Alison hiçbir şey görmemişti. Görmediğini biliyordum. Görmüş olsaydı kesinlikle bir şey söylerdi.

OTUZ İKİ

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Üçüncü randevu da ilk ikisi kadar harika geçmişti.

Bu kez Tom'la *poke* yemiştik. Aslında *poke*ye pek meraklı sayılmazdım ama Tom geçen randevumuzda dilinden düşürmemiş, harika bir yer bildiğini söylemişti ve orası evime çok yakındı. Böylece oraya gitmiştik ve her zamanki gibi ben daha elimi bile uzatamadan Tom hesabı kapmıştı.

Şimdi birlikte evime doğru yürüyorduk.

Bu sefer bacaklarımı tıraş etmiştim.

"Bil bakalım ne oldu?" dedim. "Geçen bir içki dükkânının önünden geçiyordum, bir şişe tekila aldım."

"Tekila." Tom onaylarcasına başını salladı. "Yıllardır içmedim. Üniversite günlerimi hatırlattı."

"Yanına misket limonu da aldım," dedim. "Onsuz olmaz, değil mi?"

"Misket limonu olmadan tekila içmenin yasalara aykırı olduğundan eminim."

"Kesinlikle," dedim. "Eski sevgilim polis, sırf bu yüzden insan tutuklamışlığı var."

Jake'ten bahsettiğimde Tom gerildi. İçimden kendime söydüm. Yeni sevgili adayımın yanında eski sevgilimden bahsetmemeliydim. Gerçi Tom adaydan ziyade gerçekten sevgilim olmuş

olabilirdi. Her hâlükârda Jake'i dinlemek istemediğinden emindim.

"Yani," dedi Tom, "polis bir eski sevgilin var."

"Şey, evet. Ama ayrılalı uzun zaman oldu."

"Hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Hayır." En azından yakın zamana kadar görüşmüyorduk. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Kusura bakma, eski sevgilimden bahsetmek istemezdim. Aptalca oldu."

"Sorun değil. Sonuçta herkesin bir geçmişi var, öyle değil mi?"

Tom, ilk tanıştığımızda bir ilişkinin son demlerinde olduğundan bahsetmişti ama o zamandan beri bu konuyu konuşmaktan hep kaçınıyordu. O tek açıklama dışında çıktığı ilk kız benmişim gibi davranıyordu. Aslında böylesi hoşuma gidiyordu. İstediğim son şey eski sevgilisini unutamamış bir adamla birlikte olmaktı.

Yine de meraklanmıştım. Benden önce nasıl kızlarla birlikte olmuştu? Son derece yakışıklıydı ve birbirinden güzel kızlarla çıktığını düşünüyordum. Ama beni asıl ilgilendiren, o ilişkilerin neden bittiğiydi.

Birlikte yeterince vakit geçirirsek öğrenirdim.

Eninde sonunda her şey ortaya çıkardı.

Evime üç blok kadar kalmıştı ki Tom aniden durdu. Ben yürümeye devam edince de bana şaşkınlıkla baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve," dedim.

Kaşlarını çattı. Önünde durduğumuz apartmana baktı. İşte o zaman buranın beni Hakiki Kevin'dan kurtardığı yer olduğunu fark ettim. "Burada oturduğunu sanıyordum," dedi.

"Ah, hayır." Başımı iki yana salladım. "Adam kapıma dayanmasın diye burada oturuyormuş gibi yaptım."

"Hah!" Güldü. "Çok zekice. Peki o zaman, önden buyur." Bana imalı imalı bakarak dudaklarını yaladı. "Şu tekila için sabırsızlanıyorum."

Ben de.

Kalan üç bloku yürürken parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. Bu küçük hareketin tuhaf bir tatlılığı vardı. Ama bizim sokağa geldiğimizde aniden elimi bıraktı. Binamın önünde durduğumuzdaysa rengi attı.

"*Burada* mı oturuyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Göründüğü kadar lüks değil," dedim şaka yollu.

Ön basamakları çıkmaya başladığımda Tom hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. Derdinin ne olduğunu anlamıyordum. Korkuluğa tutunmuştu ve sanki kusacakmış gibi görünüyordu.

"Tom?" dedim. "İyi misin?"

Karnını ovuşturdu. "Şey... emin değilim. Pek iyi hissetmiyorum. Belki *poke* dokunmuştur."

Ona evine gitmesini söylerdim ama oraya kadar bile gidemeyecek gibi duruyordu. Evi pırıl pırıl yapmıştım, bacaklarım da bebek poposu gibi pürüzsüzdü. Bunca zahmetin ardından yukarı çıkmaması *tam* bir hayal kırıklığı olurdu. Elini tutup hafifçe çekiştirerek, "Hadi, bir dakikalığına yukarı gel," dedim.

Tom onu merdivenden çıkarıp binaya sokmama izin verdiyse de elektrikli sandalyeye götürülüyormuş gibi görünüyordu. Asansöre bindiğimizde gözleri fıldır fıldır dönüyordu. "Ne zamandır burada oturuyorsun?" diye sordu.

"Yaklaşık iki yıldır."

Elini siyah saçlarının arasından geçirirken dudaklarını oynatarak *iki yıl* diye mırıldandı. "Peki... bu binadaki insanları iyi tanıyor musun?"

Garip bir soruydu bu. "Pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı?"

"Burası New York. Herkes kendi kabuğunda yaşar, öyle değil mi?"

"Doğru," diye mırıldandı ama cevabımdan pek tatmin olmamıştı.

"Burada çok yakın bir arkadaşım vardı," dedim sonunda. "Ama... Birkaç ay önce öldürüldü."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Dudakları aralandı fakat ağzından tek kelime çıkmadı.

"Ama binamız güvenli," dedim hızlıca. "Benim için endişelenmene gerek yok. Polisler katilin arkadaşımın çıktığı adam olduğunu düşünüyor. Gerçi onu hâlâ bulamadılar. Meğer arkadaşımla hep kullan at telefonlar üzerinden iletişim kurmuş, inanabiliyor musun?"

"Tanrım," dedi. "Bu... Vay canına. Adamın kim olduğunu bilmiyorlar yani, öyle mi?"

"Bilselerdi şu an hapiste olurdu."

Daireme vardığımızda bunun bir hata olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Tom fazlasıyla huzursuz görünüyordu ama nedenini anlamıyordum. Bonnie'nin cinayeti yüzünden bu kadar paniklediğini sanmıyordum çünkü ben konuyu açmadan önce bile tedirgindi. Apartmanıma karşı neden böyle bir tepki veriyordu? Buraya kötü ruhların musallat olduğuna dair bir dedikodu filan mı duymuştu? Farkında olmadığım bir *kötü koku* mu vardı?

Buraya bayıldığım söylenemezdi. En yakın arkadaşlarımdan biri burada öldürüldüğünden beri katlarında karanlık bir varlık dolaşıyor gibi hissediyordum. Bonnie'yi hâlâ her gün düşünüyordum. Yeniden biriyle görüşmeye başlayacak kadar toparlanmış olabilirdim ama Bonnie'yi asla unutmayacaktım. Asla.

Umarım Jake onu öldüren canavarı yakalardı. O yakalanmadıkça tam anlamıyla huzur bulamayacaktım.

Eve girer girmez tekila şişesini almak üzere mutfağın yolunu tuttum. İçimden bir ses bizi ancak alkolün sakinleştirebileceğini söylüyordu. Tom da peşimden mutfağa geldi ama kaşları çatıktı.

"Sydney," dedi.

Buzdolabından misket limonlarından birini aldım. Bıçağı elime alıp limonu dilimlemeye başladım. "İçkilerimiz iki dakikaya hazır olur."

"Ben... galiba içmeyeceğim." Bir elini tezgâha koydu, parmaklarını mermere hızlı hızlı vuruyordu. "Yarın sabah erkenden toplantım olduğunu hatırladım."

"Cesetlerle mi?"

Bana ters ters baktı. "Hayır, personel toplantısı."

Yalanın daniskasıydı bu. Personel toplantısı, ha? Madem öyle bir şey vardı, bir saat önce neden lafı bile geçmemişti? Hem şimdiye kadar uykuyu sekse tercih eden tek bir erkek bile tanımamıştım. Belli ki gitmek istiyordu.

Ama neden? Neden bir anda bu kadar gerilmişti? Neyi yanlış yapmıştım?

Ne olursa olsun, içimden bir ses bu daireden çıktıktan sonra onu bir daha göremeyeceğimi söylüyordu.

O kadar gerilmiştim ki bıçak kaydı, kaymasıyla da limonu tuttuğum sol işaret parmağımı kesti. Ben, ben olduğumdan parmağımın altında ânında bir kan gölü oluştu.

"Kahretsin!" diye bağırdım. Harika, gecemiz her geçen saniye biraz daha güzelleşiyordu!

"Tanrım!" dedi Tom. "Çok fena kesmişsin!"

O anda Tom'la karşılaştığım dört seferden üçünde oluk oluk kan akıttığımı fark ettim. Daha önce gitmeyi düşünmemişse bile artık kesinlikle düşünüyordu.

Aferin, Syd.

Ama sonra başımı kaldırıp ona baktığımda yanaklarına biraz renk geldiğini gördüm. Yine şakır şakır kanımın akıyor olması onu hiç rahatsız etmemişti. Eh, sonuçta adam *doktordu*. Ben daha söylemeden von Willebrand faktörünün ne olduğunu bile bilmişti.

"İlk yardım çantan nerede?" diye sordu.

"Banyodaki en üst rafta."

Tom hemen banyoya koştu ve birkaç saniye sonra elinde çantayla geri döndü. Bu sırada ben de kâğıt havlularla kanı durdurmaya çalışıyordum. Ama pek işe yaramıyordu. Bu, normal bir insanda bile bolca kanamaya neden olacak bir kesikti, dolayısıyla

söz konusu ben olduğumdan ürkütücü bir miktarda kan vardı. Bir korku filmi sahnesi gibiydi.

"Vay canına." Tom ilk yardım çantama bakıyordu. "İçinde yok yok."

"Şey, teşekkür ederim."

"Bayağı kaliteliymiş bu çanta." İçindekileri heyecanla kurcalamaya başladı. "Cımbız, makas, soğuk kompres. Hatta turnike bile var!"

"Sence *turnikeye* gerek var mı?"

"Hayır." Sırıttı, omuzları nihayet gevşemişti. "Sadece ilk yardım çantanın eksiksiz olduğunu söylüyorum. Şimdi izin ver de yaranı sarayım."

Vücudumdan fışkırtabildiğim kan miktarı çoğu insanın az da olsa midesini bulandırırdı. Bir keresinde Gretchen'ın önünde parmağımı kesmiştim de kız ağzını kapayarak odadan kaçmıştı. Ama Tom'un midesi bulanmamıştı. Hem de *hiç*. Bir parça gazlı bezle yarama bastırdı, kanama biraz durulunca da sol elimin işaret parmağını sapasağlam sardı. Normalde ilk sargımı beş dakika sonra değiştirmem gerekirdi ama bu seferki sabaha kadar dayanacak gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedim sargıya hayranlıkla bakarak. "Doktorla çıkmanın faydaları."

Birbirimizi bir daha görmeyecek olmamız ne yazıktı. O toplantı bahanesini yememiştim.

Fakat tuhaftır ki Tom toplantıyı tamamen unutmuş gibiydi, dahası parmağımı sarmak onu biraz olsun rahatlatmışa benziyordu. Tezgâha yaslanmış, hafifçe gülümsüyordu. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu."

Kahverengi gözlerine baktığımda yeniden arzuyla parladıklarını gördüm. Bir anlığına gözlerime baktı, sonra bakışlarını dudaklarıma indirdi.

Beni iliklerime dek eritecek kadar ateşli bir öpücüğün ardından kulağıma eğilip, "Yatak odasına geçelim mi?" diye sordu.

"Toplantın ne olacak?"
"Uyku abartılıyor."
"Peki ya tekilalarımız?"
"İstediğim tek şey," diye fısıldadı kulağıma, "sensin."
Peki o zaman.

OTUZ ÜÇ

ÖNCESİ

TOM

Ertesi sabah her şey korkunç bir kâbus gibiydi.

Sadece iki saat uyumuş olmam da üzerine tuz biber ekiyordu. Üstelik o iki saat de babamın üzeri çamurla kaplı hâlde, boynunda kocaman bir delikle kapıyı kırarcasına açıp içeri girdiği kâbuslarla bölünmüştü. Belki de hepsi gerçekten rüyaydı. Sonuçta insan nasıl kendi babasını öldürüp cesedini ormana gömebilirdi ki?

Yataktan sürünerek çıkıp kendime gelene kadar yüzüme su çarptım. Annem genelde kahve içmeme izin vermezdi ama bu sabah kahveye her zamankinden çok ihtiyacım vardı. Göz aklarımda kırmızı çizgiler belirmişti ve siyah saçlarım o kadar dağılmıştı ki ne kadar ıslatırsam ıslatayım yatışmak bilmiyordu.

Banyodan çıktığımda annemle babamın yatak odasının önünden geçtim. Bir yanım babamın hâlâ yatağında olduğunu, her zamanki gibi ölüleri bile uyandıracak kadar yüksek sesle horladığını ve bütün bunların sahiden de aşırı canlı bir rüyadan ibaret olduğunu umut ediyordu. Ama tabii ki orada değildi.

Bir daha asla olmayacaktı.

Üstüme alelacele bir şeyler geçirip merdivenden indim, düşüp ölmemek için trabzana tutunuyordum. Oturma odasına girip de halının yerinde olmadığını görünce gerçekler kafama dank etti.

Dün gece babamı öldürmüştüm. Boğazını kesmiştim. Cesedini halıya sarıp ormana gömmüştüm.

Eskiden halının olduğu yerde durup babam olacak o adam için bir şeyler hissetmeye çalıştım. Onu sevmiyordum. Hiç sevmiş miydim, onu da bilmiyorum. Öldüğü için üzülmemiştim. Ölümü hak etmişti. Hatta başına gelenlerin bin beterini hak etmişti.

Yine de onu öldürmemeliydim. Cinayet işlemek yanlıştı ve bunun farkındaydım. Ama o bıçağı elime aldıktan sonra kendime engel olamamıştım. Bıçağı yumuşacık karnına saplama isteği beni tamamen ele geçirmişti.

Doğruyu söylemek gerekirse ölmesini izlemekten zevk almıştım. Hayatımın en güzel anlarından biriydi.

Bende büyük bir terslik vardı. Annem ve Daisy bunu göremeyebilirdi ama Alison görüyordu. Slug da öyle. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Fakat Alison bir konuda haklıydı: Ben tehlikeliydim.

Mutfağa gidip kahve makinesini çalıştırdım. Annemin dırdırını dinlememek için genellikle o yokken kahve içerdim. Yarın Seattle'dan dönecekti ve kapıdan içeri girer girmez soracağı ilk şey, "Baban nerede?" olacaktı.

Ona görmediğimi söyleyecektim. En iyisi aptalı oynamaktı. Bill Brewer güvenilmezliğiyle meşhurdu ve annem yokken ona göz kulak olmak benim görevim değildi.

Kahvenin demlenmesini beklerken cebimdeki telefonum çalmaya başladı. Annem arıyordu. Muhtemelen beni okula gitmeden yakalamak istemişti. Açmamayı düşündüysem de ikimize birden ulaşamazsa gerçekten polisi arayabilirdi. O yüzden açtım.

"Merhaba, anne," dedim. Gecenin büyük kısmını uykusuz geçirmemiş gibi konuşmaya çalışıyordum.

"Sesin çok yorgun geliyor, Tommy!" Eh, işe yaramamıştı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda. Dave enişte nasıl?"

"İyi. Kalbine stent taktılar. Böyle bir şey yapılabildiğini biliyor muydun?"

"Evet." Daha çok vardı ama ileride kalp cerrahı olmayı düşünüyordum. Bir insanın göğsünü kesip de orada yatan kalbini görme fikrine bayılıyordum. Ellerimin arasında gerçek bir kalp tutmak isterdim; birkaç ay önce biyoloji dersinde kestiğimiz gibi inek kalbi değil, insan kalbi.

Peki ama cerrah olsaydım ve canlı bir insanın göğsüne bakıyor olsaydım, kendimi saçma sapan bir şey yapmaktan alıkoyabilir miydim? Gözlerimi yumduğumda hâlâ bıçağı babamın karnına saplayışımı görebiliyordum.

"Baksana, Tom," dedi annem, beni düşüncelerimden çekip alarak. "Baban telefonuna cevap vermiyor. Yanında mı?" Ben bir şey söyleyemeden, "Uyuyorsa uyandırma," diye ekledi.

Elbette. Kıymetli uykusunu böldüğü için babamdan azar yemek istemiyordu. Ya da öfkesini benden çıkarmasını. "Sanırım işe gitti," dedim.

"Bu kadar erken mi?"

"Galiba."

Bir süre sessiz kaldı. "Ama dün gece eve geldiğini gördün, değil mi?"

"Evet." Görmüştüm de.

"Tamam... O zaman ben bir de hırdavatçıyı arayayım..."

"Onu rahatsız etmenin iyi bir fikir olduğundan emin misin? Keyfi pek yerinde değil gibiydi."

"Yani sabah onu *gördün*."

Kahretsin. Annem sanki yalanımı yakalamaya ant içmiş gibiydi, üstelik ne yaptığım hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Son zamanlarda pek keyfi yok demek istedim. Her zamanki hâli işte. Biliyorsun."

"Peki." Annem yine sessizliğe büründü, söylediklerimi düşünüyordu. Sonunda, "Onu rahatsız etmeyeceğim ama akşam eve geldiğinde bana mesaj atar mısın?" dedi.

"Tabii."

"Teşekkür ederim, Tommy. Seni çok seviyorum, tatlım."

"Hı hı. Görüşürüz, anne."

Telefonu kapadığımda kafamın içinde düşünceler dört dönüyordu. Bu akşam ne yapacaktım? Babam eve gelmiş gibi mi davranacaktım? Bu hiç akıllıca değildi. Yalan söylerken yakalanmak istemiyordum.

Kahvemi hızlıca içtim, dün akşam kapının yanına bıraktığım sırt çantamı aldım ve okula doğru yürümeye başladım. Hava güzeldi, serin ama güneşliydi. Öğleden sonra sıcaklığın yirmi dereceye yaklaşacağı söyleniyordu. Yine de tadını çıkaramıyordum. Aklım dün gecedeydi. Ve annem eve geldiğinde ne yapacağımda.

Bir de Alison meselesinde.

Yine de içimde her şeyin yoluna gireceğine dair bir his vardı. Neden böyle düşündüğümü bilmiyordum ama sanki bir ses kulağıma şöyle fısıldıyordu: *Her şey yoluna girecek, Tom. Her şey hallolacak.*

Temiz hava mı iyi gelmişti bilmiyordum ama okula vardığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Evet, dün gece akılalmaz bir şey yapmıştım. Fakat izlerimi çok güzel örtmüştüm. Slug sırrımı saklardı, Alison'ın da hiçbir şey görmediğinden emindim. Kimse öğrenmeyecekti. Her şey yoluna girecekti.

Ama sonra okulun önüne park etmiş polis arabalarını gördüm.

Yine iki taneydiler. Brandi'nin cesedi bulunduğundan beri ara sıra orada bir polis arabası olurdu ama o günden sonra ilk kez *iki* araba birden gelmişti. Tam ben paniklemeye başlarken üçüncü bir araba yanaştı.

Olamaz.

Sebebi babam mıydı? Yaptığım şeyi öğrenip Slug'la beni tutuklamaya mı gelmişlerdi?

Hayır, bu imkânsızdı.

Ama polislerin burada olmasının bir sebebi vardı. *Üç* araba. Korkunç bir şey olmuş olmalıydı.

Okulun önünde küçük gruplar hâlinde toplanmış öğrenciler vardı ve herkes fısır fısır konuşuyordu. Ne *olmuştu?* Bunu hemen öğrenemezsem aklımı yitirecektim.

Ben öğrencilerden birine yaklaşamadan biri bana seslendi: "Tom! *Tom!*"

Arkamı döndüğüm anda Daisy kendini kollarıma attı. Brandi'nin cesedi bulunduğunda bir hayli sarsılmıştı ama o hâli bunun yanında hiç kalırdı. Bana sarılırken bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Ne olduğunu bilmesem de altın saçlarını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştım.

"Daisy," dedim. "Sakin ol. Her şey yoluna girecek..."

Daisy gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırıp bana baktı. "Neden bahsediyorsun? Nasıl her şey yoluna girebilir? Alison *kayıp*."

Alison kayıp mı?

Tanrım, sanırım kusacaktım.

OTUZ DÖRT

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Bu...

Bunu ancak "inanılmaz" kelimesiyle tanımlayabilirdim. Gerçi o bile yetersiz kalırdı. Yatak odamda geçirdiğimiz son iki saati ifade etmek için yeni bir kelime icat edilmeliydi. Mesela... akılalmaz biçimde... muhteşengizdi.

Yine de yetmiyordu.

Tom muhteşem bir performans sergilemişti. Bir gün doktorluk işi yürümezse başka kariyer seçenekleri de olduğunu bilmeliydi.

"Vay canına," dedi ben kolunun altına sokulurken. "İnanılmazdı."

Aslında muhteşengizdi. Fakat onun sanki muhteşem olan *benmişim* gibi davranmasına anlam verememiştim. En fazla ikimizin de iyi olduğunu söyleyebilirdim. Belki de aramızda müthiş bir uyum vardı.

Bu adam nasıl hâlâ bekârdı? Bunu bir türlü aklım almıyordu.

Tom omuzlarımı daha sıkı kavrayınca içim sıcacık oldu. Toplantısının uydurma olup olmadığını bilmiyordum ama gitmek için acele etmiyordu. Hatta ondan yanıma taşınmasını istersem büyük bir hevesle kabul edeceğini düşünüyordum.

"Gerçekten muhteşemdi," dedim. "Sigara içmememe rağmen canım sigara çekti."

Güldü. "Ne demek istediğini anlıyorum. Seni ilk gördüğümde anlamıştım. Birlikte harika olacağımızı biliyordum."

"Ben de."

Tom'un tarafındaki komodinin üzerinde duran telefonum titredi. Mesaj gelmişti. Tom biraz kıpırdandı ve başını çevirip ekrana baktığında birden gerildi. Ah, hayır.

"*Jake* randevundan sağ salim dönüp dönmediğini merak etmiş," dedi. "Eee... Ona ne söylemek istersin?"

Sağ ol Jake, büyülü ânımızın içine ettin.

Telefonumu alıp Jake'in mesajını gördüğümde inledim. Düşündüğümden de beterdi:

> Lütfen eve sağ salim döndüğünü söyle. Bu adamın geçmişini araştırmamı istersen araştırırım. Kimseye güvenme.

"İlginç bir cümle," dedi Tom düz bir sesle. "Jake'in kim olduğunu sormamda sakınca var mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Hani polis bir eski sevgilim var demiştim ya? O."

"Artık konuşmadığınızı söylememiş miydin? Ama nedense randevularından döndüğünde ona güvende olduğunu haber vermen gerekiyor."

"Biliyorum, biliyorum." Doğrulup oturdum. Tom artık koyun koyuna yatmak istemiyor gibiydi ve yüzünde son derece temkinli bir ifade belirmişti. "Jake son zamanlarda bazı yerel vakaları soruştururken biraz paranoyaklaştığından tekrar konuşmaya başladık. Ama sanırım ona fazla yüz verdim."

"Hımm..."

"Bundan böyle onunla konuşmayacağım. Söz."

Yazdığım mesajı görebilsin diye telefonu Tom'a doğru çevirdim:

Kusura bakma ama sosyal hayatım seni ilgilendirmez. Kimsenin geçmişini araştırmana ihtiyacım yok.

Mesajı gönderdikten sonra tekrar Tom'a döndüm. "Tamam mı? Oldu mu?"

"Oldu." Ne var ki sesi hâlâ temkinliydi. "O adamla ilişkiniz ne kadar ciddiydi?"

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ciddi değildi demeyeceğim. Birlikte yaşıyorduk. Ama yıllar önce bitti. Söylediğim gibi, tesadüfen tekrar karşılaştık, hepsi bu."

"Peki..."

"Bak, çocuk değiliz. Eminim sen de daha önce bir kadınla birlikte yaşamışsındır."

Duraksadı. Açıkçası cevabının ne olmasını istediğimden emin değildim. Bir yandan geçmişte çok ciddi bir ilişki yaşadığını ama yürümediği duymak istemiyordum. Diğer yandan bu yaşa kadar hiçbir kadınla beraber yaşamamış olması tam bir tehlike işaretiydi.

"Hayır," dedi sonunda. "Yaşamadım."

Pekâlâ. Otuzlarının ortasında bir adam nasıl olur da biriyle aynı evi paylaşacak kadar ciddi bir ilişki yaşamamış olabilirdi? Kesin bağlanma sorunu vardı. "Ya."

"İşim çok zamanımı alıyor," dedi kendini savunur gibi. "Yani tıp fakültesi, asistanlık, hastanede nöbetler derken... Hep buna odaklandım."

Kimse Jake kadar işine düşkün değildi ama o bile bir kere evlenmeyi başarmıştı, biz de bir dönem birlikte yaşamıştık. Hem Tom öyle asosyal biri de değildi. Belli ki bana söylemediği bir şey vardı. Bundan emindim.

"Hiç âşık oldun mu?" dedim birden.

Sorum onu şaşırtmıştı. Bana uzun uzun baktı, çıplak göğsü kalkıp iniyordu. Sonunda, "Evet," dedi. "Bir kere. Ama çok uzun zaman önceydi."

"Ne kadar uzun?"

"Lisede." Yüzünü ovuşturdu. "Onu çocukluğumdan beri tanıyordum ama lisede çıkmaya başlamıştık. Hayatımda tanıdığım en muhteşem insandı. Ben... Gerçekten evleneceğimizi düşünüyordum. Daha on altı yaşındaydık tabii, şimdi kulağa aptalca geliyor olabilir ama o zamanlar öyle hissediyordum. Onunla evlenmeyi her şeyden çok istiyordum."

"Peki... Sonra ne oldu?"

"O..." Gözlerini sımsıkı yumdu. "Öldü."

Elimi ağzıma kapadım. "Tanrım, çok üzüldüm."

"Evet..." Başını çevirdi. "Doğrusu bunu konuşmak istemiyorum."

"Tamam," dedim yumuşak bir sesle. "Konuşmak zorunda değiliz."

Üzerinden yirmi yıla yakın zaman geçmiş olsa bile yüzündeki acı tazeydi. Belli ki bu kızı gerçekten sevmişti. Acaba ne olmuştu? Kaza mı geçirmişti? Kansere mi yakalanmıştı? On altı yaşındaki bir kızın hayatını elinden ne alırdı?

En azından Tom'un neden hâlâ bekâr olduğunu öğrenmiştim. Ölü bir kıza âşıktı.

OTUZ BEŞ

ÖNCESİ

TOM

Alison Danzinger kayıptı.

Daisy, ağlamaktan doğru düzgün konuşamasa da bana olanları anlattı. Alison sabah kahvaltıya inmeyince annesi onu uyandırmak için yukarı çıkmış ve yatağını boş bulmuştu.

Bu yaklaşık bir saat önceydi. Alison için AMBER Alarmı[2] devreye sokulmuştu ve polisler onun sadece evden kaçmış olmasını umuyordu. Dediklerine göre dün gece ailesiyle küçük bir tartışma yaşamıştı.

"Alison hayatta kaçmaz," dedi Daisy. "Ara sıra ailesiyle tartışır ama asla onları üzmek istemez. O öyle biri değil. Çok tatlı ve iyi bir insan."

"Hı hı," dedim her ne kadar katılmasam da. Daisy, Alison'ın beni ondan ayrılmaya zorladığını bilseydi en yakın arkadaşı hakkında ne düşünürdü acaba?

Daisy kızarmış, şişmiş gözlerini sildi. "İçimden bir ses başına kötü bir şey geldiğini söylüyor."

Ben de öyle düşünüyordum ama bunu ona söylemeyecektim. O kadar da cani değildim. "Eminim iyidir. Belki sabah yürüyüşüne filan çıkmıştır da ailesi abartıyordur."

---

2 Kayıp çocuk vakalarında civardaki herkesin telefonuna mesaj gönderen bir uyarı sistemi. *–ç.n.*

"Hayır." Daisy başını iki yana salladı. "Alison, Rufus olmadan yürüyüşe çıkmaz. Alison onsuz gidince Rufus deliye dönüyor, arkasından havlayıp duruyor."

Sen bir de cesetlerin yanında nasıl davrandığını gör. "Bence dönecek. Merak etme."

Öğrencileri tekrar sorguya çekeceklerdi. Çünkü ilkinde *çok* işe yaramıştı. Daisy bana bunları anlatırken içimde büyüyen huzursuzluğu bastırmaya çalışıyordum. Alison kaçmamıştı. Ortada bir tür yanlış anlaşılma falan yoktu.

Okula girdikten sonra Daisy'yle ayrıldık. Binanın öbür ucunda olmasına rağmen doğruca Slug'ın dolabının yolunu tuttum. Vardığımda Slug oradaydı, dünya umurunda değilmiş gibi rahat bir tavırla kitaplarını dolaba tıkıştırıyordu. Beni görünce el salladı. "Selam, Tom."

Bunu nasıl yapabiliyordu? Dün gece yaşadıklarımızdan sonra nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyordu? *Yorgun* bile görünmüyordu. Hatta sivilceleri bile biraz düzelmişti sanki.

"Selam." Boğazımı temizledim. "Alison'ı duydun mu?"

"Duydum. Sanırım biri küçük meselemizi bizim yerimize halletmiş, ha?"

Sonra bana *göz kırptı*. Neredeyse boğuluyordum.

"Slug," diye fısıldadım. "Sen... dün gece..."

"Sakin ol, Tom." Dolabının kapağını sertçe kapayıp kilidini taktı. "Alison'a hiçbir şey yapmadım. Sen de yapmadın, değil mi? Bazen bazı şeyler insanın lehine gelişiverir. Şans de geç."

Şans, pokerde ful gelmesiydi. Bir genç kızın, hakkında bilmemesini tercih edeceğin bir şeyi bildiği için ortadan kaybolması değildi. Fakat Slug'ın aynı şekilde düşünmediği ortadaydı. O anda çok önemli bir gerçeği fark ettim.

Ben tehlikeli olabilirdim.

Ama Slug bambaşka bir belaydı.

OTUZ ALTI

ÖNCESİ

TOM

Tıpkı Brandi'nin cesedi bulunduktan sonra olduğu gibi polisler, öğrencileri tek tek müdürün odasına çağırdı. Alison'ı bulmalarına yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi arıyorlardı.

Bu kez listenin başlarında yer alıyordum.

Müdürün odasına vardığımda geçen sefer olduğu gibi Şef Driscoll oradaydı. Üzerinde kolalanmış beyaz bir gömlekle kahverenginin farklı tonlarında karelerle bezeli bir kravat vardı. Geniş yüzü ciddiydi, kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşmuştu. O, bu kasabanın şefiydi ve kısa süre içinde iki genç kızın başına kötü bir şey gelmiş olması onun açısından hiç iyi görünmüyordu. Alison'ı tek parça hâlinde bulup ailesine teslim etmek istiyordu.

Ama ne yazık ki bunu yapamayacaktı.

"Merhaba, Tom." Suratında gülümsenin esamesi olmadan beni süzdü. "Otur lütfen."

Tıpkı geçen seferki gibi masanın önündeki plastik sandalyelerden birine oturdum. Şef'le Brandi hakkında konuşana kadar müdürün odasına hiç girmemiştim. Ben öyle sürekli başını derde sokan tiplerden değildim.

"Neden burada olduğunu biliyorsundur," dedi Şef.

"Alison... kayıpmış."

"Evet." Sakalını kaşıdı. "Ailesi gece yattığını görmüş ama sabah yatağı boşmuş."

"Yani... eve biri mi girmiş?"

Başını iki yana salladı. "Buna dair bir iz yok. Ya tanıdığı birine kapıyı açtı ya da evden kendi başına çıktı."

Sözcüklerinin altında yatan anlamı okuyabiliyordum. O kişinin öğrencilerden biri olduğunu düşünüyordu, muhtemelen de öldürüldüğü gece Brandi'yle buluşacak olan çocuk olduğunu.

"Alison'ın dün gece neden evinden çıkmış olabileceğine dair bir bilgin var mı?"

Sadece kısacık bir an duraksadım. "Hayır."

"Emin misin, Tom?"

Kahretsin, neden duraksamıştım ki? Şef Driscoll aynı soruyu Slug'a sorduğunda onun duraksamayacağından emindim. "Evet."

"Alison için çok endişeleniyorum. Onu bir an evvel bulup evine getirmek istiyoruz. Sana önemsiz gelse de bildiğin ufacık bir şey bile onu bulmamıza yardımcı olabilir."

Kollarımı iki yana açtım. "Üzgünüm, hiçbir şey bilmiyorum. Alison'ı pek tanımazdım."

"Tom." Şef keskin bakışları üzerime dikti. "Neden ondan geçmiş zamanla bahsediyorsun?"

Kalbim tekledi. "Ah. Ben... şey... yani, Alison'ı o kadar iyi *tanımıyorum*." Yüzüm alev almış gibi hissediyordum. "Üzgünüm."

"Alison senin laboratuvar partnerin. Daisy'nin de en yakın arkadaşı."

Kahretsin, hazırlıklı gelmişti. "Evet. Onu tanıyordum, *tanıyorum* demek istedim. Ama arkadaş sayılmazdık." Tanrım, benim derdim neydi? "*Sayılmayız* yani."

Kesinlikle inandırıcı konuşmuyordum. Şef uzun uzun bana baktıktan sonra parmaklarını birbirine kenetleyip öne doğru eğildi. "Neden arkadaş değilsiniz?"

Çünkü benden nefret ediyordu. Çünkü beni tehdit ediyor, şantaj yapıyordu. "Bilmiyorum. Farklı insanlarız. İlgi alanlarımız farklı."

"Anlıyorum..." Tekrar arkasına yaslandı ama yüzünde meraklı bir ifade belirmişti. "Yani Alison ve sen pek anlaşamıyorsunuz..."

"Öyle bir şey söylemedim. Sadece arkadaş değildik dedim, yani *değiliz*." Sesim farkında olmadan yükselmişti. Boğazımı temizleyerek normal tonuma dönmeye çalıştım. "Gayet iyi anlaşıyoruz."

Lütfen, lütfen bu konuşma artık bitsin.

"Alison'ın arkadaşları öyle demiyor ama," dedi Şef.

Yüreğim ağzıma geldi. "Nasıl?"

"Alison'ın senden nefret ettiğini söylediler. Daisy'yi senden ayrılmaya ikna etmeye çalışmış."

"Ben... şey..." Avuçlarım terlemişti, ikisini birden kotuma sildim. "Bilmiyordum."

"Bilmiyor muydun?"

Ağzım öylesine kurumuştu ki tek bir kelime bile edemeden başımı iki yana salladım. Yine de bu o kadar da önemli değildi, öyle değil mi? Evet, Alison benden nefret ediyordu ama bu, onu öldürdüğümün ispatı olamazdı.

"Bir soru daha," dedi. "Dün gece neredeydin?"

Benden kanıt istiyordu. Bu hiç hayra alamet değildi. "Evdeydim."

"Bütün gece mi?"

"Evet."

"Ailenle mi?"

"Annem, teyzemle enişteni görmeye Seattle'a gitti," dedim. "O yüzden sadece babam ve ben vardık."

"Tamam," dedi düşünceli bir edayla. "O hâlde babanı aramam gerekecek."

"Tabii." O konuda bol şanslar. "Başka bir şey var mıydı?"

"Evet," dedi. "Artık Daisy'yi eve bırakmana gerek yok. Bundan böyle onu okuldan ben alacağım."

Mesajı açık ve netti. Artık bana güvenmiyor, kızının yakınında dolaşmamı istemiyordu. Doğrusu kimseye güvendiğini sanmıyordum ama bana ayrı bir güvensizlik duyduğu kesindi.

OTUZ YEDİ

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Tom'la altıncı randevumuzdaydık.

Chinatown'da, açık ara en sevdiğim *dim sum* restoranının yakınında buluşacaktık. Orada sadece bir kere zehirlenmiştim. Tom'u uzun zamandır oraya götürmek istesem de kendisi tam bir işkolik olduğundan randevularımızı hep vardiyalarına göre ayarlamıştık. Fakat *dim sum* restoranı saat üçten sonra sipariş almayı bıraktığı için Tom işten çıkar çıkmaz taksiye atlayacağını söylemişti. Ne iş yaptığı düşünülünce bunu duyduğumda biraz tedirgin olmuştum. Tom da bunun üzerine buluşmaya gelmeden evvel duş alacağına söz vermişti.

Caddeye yayılmış kızarmış erişte kokusu iştahımı iyice kabartmış hâlde köşebaşında beklerken telefonum çalmaya başladı. Telefonu çantamdan çıkardığımda ekranda annemin adını gördüm. Tom'un gelmesine birkaç dakika olduğunu görünce aramayı açmaya karar verdim. Belki guruldayan karnımı bir nebze olsun unuturdum.

"Ne oldu, anne?" diye sordum.

"Az önce harika bir haber aldım!" dedi nefes nefese.

"Öyle mi?"

"Evet! Kuzenimin kızı Jackie, kırk iki yaşında ikiz bebek doğurmuş!"

Annemin güzel haberleri giderek daha onur kırıcı bir hâl alıyordu. "Vay canına. Harika."

"Kırk iki yaşında! İkiz! Bu sen olabilirdin, Sydney."

Telefonu öteki kulağıma aldım, bir yandan da Tom'un gelip gelmediğine bakmak için caddeye göz gezdiriyordum. "Şu an bu pek umurumda değil, anne."

"Neden değilmiş?" diye homurdandı. "Otuzlarının ortasında olmana rağmen hâlâ bekârsın!"

Ben otuzlarımın ortasında mıydım? Otuz dört yaşındaydım. Bu, otuzların *başı* sayılmaz mıydı? Sonuçta hâlâ otuz beşten küçüktüm, dolayısıyla otuzlarımın başında sayılırdım, değil mi?

"Üstelik kimseyle de görüşmüyorsun," diye devam etti annem.

Boş yere heyecanlanmasın ya da beni sorguya çekmesin diye ona Tom'la çıktığımız beş randevudan bahsetmemiştim. Ama yalnız olmamdan şikâyet edip durması daha can sıkıcıydı.

"Aslında," dedim, "biriyle görüşüyorum."

"Gerçekten mi?" dedi şaşkınlıkla. Sanki ona son derece şok edici bir şey söylemişim gibi. "Kim?"

"Tanıdığın biri değil."

"Peki, adı ne?"

"Tom."

"Tom, Thomas'ın kısaltması mı?"

"Sanırım öyle."

"Soyadı ne?"

"Brown." Google'da aratması inanılmaz zor bir isimdi.

"Ne iş yapıyor?"

Adından sonra öğrenmek isteyeceği ilk şey bu olacaktı tabii ki. "Doktor."

Ne doktoru olduğunu bilmesine gerek yoktu. Bazen keşke ben de bilmeseydim diyordum.

"Vay canına!" Annem şimdi keyiflenmişti. "Harika!"

Başımı kaldırdığımda Tom'un caddenin ortasında bir taksiden indiğini gördüm. Bana doğru gelirken yolda kısa bir süre durup kaldırımda oturan evsiz adama birkaç dolar uzattı. Bunu tanıdığım herkesten daha sık yapıyordu. Göz göze geldiğimizde el salladı. "Kendisi şu an yanıma geliyor. O yüzden kapatıyorum."

"Bir selam verseydim?"

"Hayatta *olmaz*. Hoşça kal, anne."

Tom duyma mesafesine girmek üzereyken telefonu kapamayı başardım. Hastanede her ne giyiyorsa üzerini değiştirmişti ve saçları da duştan yeni çıkmış gibi ıslaktı. Güzel. Ondan buram buram ceset kokusu almak istemiyordum.

Altıncı randevumuz olduğundan Tom artık beni çekinmeden öpüyordu. Her zamanki gibi bu öpücüğü de dizlerimin bağını kesmişti. Zamanla bu heyecanın geçeceğinden emindim ama şimdilik tadını çıkaracaktım.

"Kusura bakma," dedi kulağıma doğru. "Umarım çok geç kalmamışımdır."

"Sadece birkaç dakika."

Kalabalık caddede yürümeye başladık. Bir anlığına elimi tutmasını beklediysem de tutmadı. Tom öyle el ele tutuşmayı seven biri değildi ama ziyanı yoktu. Jake de sevmezdi.

Neredeyse her köşebaşında bulunan balıkçılardan birinin, ardından da hediyelik eşya satan bir dükkânın önünden geçtik. Tom uzun zamandır Chinatown'a uğramıyor olmalıydı çünkü hediyelikler epey ilgisini çekmişti. Ama benim tek derdim *dim sum* servisi bitmeden restorana ulaşmaktı.

"Baksana," dedi, "sana şu süslü yelpazelerden almamı ister misin?"

"Teşekkür ederim, istemem."

"Peki minyatür kaplumbağaya ne dersin?"

Sahiden de içinde serçe parmağımdan daha küçük bebek kaplumbağalar olan bir kap vardı. Aslında çok sevimliydiler. Kaplumbağadan iyi bir evcil hayvan olur muydu? Hiçbir fikrim yoktu

ama sokakta satılan bir kaplumbağanın binbir çeşit bakteriyle dolu olduğundan emindim. "Hayır, teşekkür ederim."

"Peki kaçak havai fişek? Kesin satıyorlardır."

Gözlerimi devirdim. "Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. Birkaç parmağımı havaya uçururum ne güzel."

"Stajyerlik yaptığım dönemde elinde havai fişek patlayan bir hasta gelmişti," dedi. "Birinci ve ikinci tarak kemiğini kesmek zorunda kalmıştık. Ameliyata girmeme izin vermişlerdi. Harikaydı."

Ne zaman tıpla ilgili konuşsa gözleri heyecanla parlardı, şimdi de parlıyordu. "Aman Tanrım, lütfen biraz daha anlat," dedim.

"Yanıklar tüm ayasını kaplıyordu, özellikle de şu kıs–" Yüzümdeki ifadeyi görünce cümleyi yarıda kesti. "Dalga geçiyordun."

"Yani."

Kanla son derece haşır neşir olmama rağmen birinin parmaklarının kesildiğini düşünmek mide bulandırıcıydı. Hele ki yemeğe oturmak üzereyken bunu dinlemek istemiyordum. Ama Tom, havai fişeğin tahrip ettiği elin hikâyesini anlatamayacağı için çok üzgün görünüyordu. Yol boyunca bir daha ağzını açmadı.

Neyse ki *dim sum* restoranına vardığımızda keyfi biraz yerine gelmiş gibiydi. Ona kapıyı gösterdiğimde hemen öne atıldı ve her zaman olduğu gibi benim için açtı. Bu hareketi kesinlikle gösteriş olsun diye yapmıyordu. Gerçekten tam bir beyefendiydi. Ne diyebilirdim ki, dört dörtlüktü. Tabii işi hariç. "Önden buyur," dedi.

Restorana girerken içeriden çıkan iki yaşlı kadınla karşılaştık. Kadınlardan biri Tom'u görünce dönüp bir daha baktı ve "Dr. Brewer?" dedi.

Tom bir anlığına afalladı. "Evet?"

"Dr. Brewer!" dedi kadın. Kısa ak saçları ve gülünç derecede büyük bir gözlüğü olan ufak tefek, tombul bir kadındı. "Sizi hemen tanıdım! Ben Velma Stewart. Hastalarınızdan biriyim!" Tom ona şaşkınlıkla bakınca kadın hemen, "Yani kocam öyleydi," diye ekledi. "Birkaç ay önce vefat ettiğinde otopsisini siz yapmıştınız."

"Ah!" Tom'un gözlerinde onu hatırladığına dair bir ifade belirdi. "Evet, evet. Doğru. Nasılsınız, Bayan Stewart?"

"Artık daha iyiyim." Bir anlığına gözleri doldu. "Sadece benimle konuşmaya geldiğiniz için teşekkür etmek istedim. Bana Harvey'nin uykusunda çabucak öldüğünü, hiç acı çekmediğini söylemiştiniz. Sözleriniz içimi ne kadar rahatlatmıştı, bilemezsiniz. Üstelik onca işinizin gücünüzün arasında bir saate yakın onunla ilgili anılarımı dinlemiştiniz."

Tom'un yanakları kızardı. "Ah, zevkle dinledim."

"Çok iyi bir dinleyicisiniz," dedi kadın. "Bana karşı çok naziktiniz. Hayatımın en zor dönemlerinden birinde yanımda olmanız, beni dinlemeniz çok iyi gelmişti. Tanrı sizi korusun, Dr. Brewer."

Tom utandıysa da gülümsüyordu. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

Yaşlı kadın bakışlarını bana çevirdi. "Hayatınızda harika bir adam var, küçük hanım." Sonra tekrar Tom'a döndü. "Üstelik çok yakışıklı!"

Eh, o kadarının ben de farkındaydım.

Kadın Tom'a beş kez daha teşekkür ettikten sonra ağır adımlarla yürüyerek restorandan çıktı. Tom'un bu sohbetten bir hayli keyif aldığını görebiliyordum, masamıza oturduğumuzda hâlâ gülümsüyordu.

"Çok hoş bir karşılaşmaydı," dedi. "Hastalarla pek etkileşimim olmaz. Doğal olarak. Bazen gerçekten özlüyorum."

"Hayalin hep patolog olmak mıydı?"

"Aslında küçükken cerrah olmak istiyordum."

Bunu hayal edebiliyordum. Hem çok zeki hem de bilgiliydi, üstelik ellerini çok ustaca kullanıyordu. Ondan harika cerrah olurdu. "Peki neden olmadın?"

"Şey..." Elini siyah saçlarının arasından geçirdi. "Sanırım... Bilmiyorum. Sonunda bana uygun olmadığını fark ettim."

Omzumun üstünden kapıya doğru baktım; yaşlı kadın çoktan gitmişti. "Sana neden Dr. Brewer deyip durdu? Onu düzeltsem mi bilemedim."

Tom bir anlığına duraksadı. "Benim soyadım Brewer."

Ne? "Ama bana Brown demiştin!"

"Hayır, Brewer dedim."

"Kesinlikle Brown dedin!"

Gayet iyi hatırlıyordum çünkü karşıma binlerce sonuç çıkacağı için Tom Brown ismini Google'da aratmanın ne kadar imkânsız olacağını düşünmüştüm. Sahiden de "Dr.", "New York" ve "patolog" gibi ekler yazdığımda bile işe yaramamıştı. Gerçi Tom Brewer da ondan çok farklı sayılmazdı.

Tom omzunu kaldırdı. "Yanlış duymuş olmalısın. Soyadımın Brewer olduğundan yüzde yüz eminim. İstersen ehliyetimi gösterebilirim."

Ne düşüneceğimi bilemedim. Brown dediğinden adım gibi emindim ama o gün kalabalık bir kafedeydik ve burnum deli gibi kanıyordu, yani yanlış duymuş olma ihtimalimi de göz ardı edemezdim.

Tom bana doğru eğildi ve beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Tom Brown değil, Tom Brewer olmama rağmen benden hoşlanmaya devam edecek misin?"

"Sanırım..."

"Güzel." Yerinden kalkıp ellerini mavi kotuna sildi. "Şimdi gidip ellerimi yıkayacağım çünkü biraz önce metrodaydım. Garson gelirse bana karidesli *shumai* al."

Harika. Artık gerçek adını bildiğime göre o yokken onu internette aratabilirdim.

Tom gözden kaybolur kaybolmaz telefonumu çıkardım. Hiç oyalanmadan ekrana "Dr. Thomas Brewer patolog" yazdım.

Ânında bir sonuç çıktı. Üzerine tıkladım ve...

Tamam, işte bu ilginçti.

OTUZ SEKİZ

Thomas Brewer için çıkan tek sonuç, Mount Sinai Hastanesi'nin internet sitesindeydi. Linke tıkladığımda karşıma yakın tarihli bir fotoğrafı ve kısa biyografisi çıktı. Fotoğrafta bembeyaz önlüğüyle inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Koyu renk gözleri doğrudan kameraya bakıyordu. Özgeçmişinde Cornell Üniversitesi'nde lisans eğitimi gördüğü, ardından Pennsylvania Üniversitesi'nde tıp okuyup uzmanlık eğitimi aldığı yazıyordu. Etkileyiciydi. Ama dikkatimi çeken bir detay vardı.

Tom'un bana NYU'da çalıştığını söylediğinden neredeyse emindim.

Oysa NYU'yla Mount Sinai'ın birbiriyle uzaktan yakından alakası yoktu. Çalıştığı hastanenin evime çok yakın olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Mount Sinai demiş olsaydı öyle düşünmezdim.

Bu da ne demekti şimdi?

Aramaya geri dönüp başka sonuç bulmak ümidiyle sayfayı kaydırdım. Ama nafile. Facebook hesabı yoktu. Instagram ya da Twitter hesabı da yoktu, en azından gerçek adıyla hesap aç-

mamıştı. Cynch'e baktığımda da aktif ya da pasif bir hesabını bulamadım.

Tom lavabodan döndüğünde kafam allak bullak hâldeydi. Karşıma oturup menüyü eline aldı. "Hadi, bir şeyler söyleyelim. Açlıktan ölüyorum."

Tam da o sırada garson tepeleme dolu tabaklarla servis arabasını getirdi. Her zaman yeni tatlar denemeye açık biri olan Tom tavuk ayağı tabağını aldı. Bense klasik domuz etli mantıyla yetindim. Ne var ki Tom iştahla yemeğine yumulurken ben öylece mantılara bakıyordum, iştahım kaçmıştı.

"Baksana," dedim rahat bir tavırla konuşmaya çalışarak, "hangi hastanede çalıştığını söylemiştin?"

Bu kez bir an bile tereddüt etmedi. "Mount Sinai."

"Oysa ben NYU'da çalıştığını söylediğine yemin edebilirim."

Tek kaşını kaldırdı, dudaklarına da hafif bir gülümseme yayılmıştı. "Ben lavabodayken beni mi araştırdın?"

Yakalandım. Gerçi bana kalırsa asıl o yakalanmıştı. "Araştırdıysam ne olmuş? Bana NYU'da çalıştığını söylemiştin."

"Eskiden çalışıyordum," dedi. "Yakın zamanda Mount Sinai'a geçtim. Belki de sen aklımı başımdan aldığından yanlış söylemişimdir."

Bu mümkün müydü? Sanırım öyleydi. Ama yanlış isimle de birleşince tüm bu olanlar beni biraz huzursuz etmişti. Birini yanlış söylemesini anlayabilirdim ama ikisini birden yanlış söylemesi?

Yine de bütün bunların, bir kadının Tom'un yanına gelip kocasını kaybettiği dönemde ona ne kadar şefkatli davrandığını överek anlatmasıyla başladığını unutmamalıydım. Kaldı ki buna inanıyordum. Hayatım boyunca birçok adamla çıkmıştım ve Tom'un iyi biri olduğunu görebiliyordum. Bu yüzden bile bile yalan söylediğine pek inanasım gelmiyordu.

"Neden Cynch'te hesabın yok?" diye sordum.

Hafifçe gülümsedi. "Tuzak soru mu bu? İkimiz çıkıyoruz, öyle değil mi? Cynch'te hesabımın olmasını mı *istiyorsun?*"

"Hayır," dedim. "Sadece merak ettim. Şehirdeki bekârların çoğu o uygulamayı kullanıyor."

"Ben flört uygulamalarını pek sevmiyorum."

"O zaman kadınlarla nasıl tanışıyorsun?"

Sırıttı. "Genelde burnu kanayan kızları gözetleyip onlara yeni tişört almayı teklif ediyorum. Çoğu zaman işe yarıyor."

"Ha ha, çok komik."

Tek kaşını kaldırdı. "Madem bu kadar çok istiyorsun, bütün flört uygulamalarında hesap açarım, hiç sorun değil."

Dalgaya vuruyordu. Eh, bu kadar sorgularsam olacağı buydu. "Hayır, istemiyorum."

"Ya da..." Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Sen de hesabını sil ve sadece birbirimizle görüşelim. Ne dersin?"

Derin bir nefes aldım. Tom'la aramızdaki şey gittikçe ciddileşiyor olsa da bunu söylemesine şaşırmıştım. Özellikle de şimdiye dek pek ilişki yaşamadığını düşününce. Şaşırmıştım ama mutsuz değildim. Hatta tam tersiydi. Belki de artık lisedeyken sevgilisi olan ölü kızı unutmaya hazırdı.

"Kulağa harika geliyor," dedim.

İşte böylece bir erkek arkadaşım olmuştu.

OTUZ DOKUZ

İKİ AY SONRA
SYDNEY

Tom kahvesini yarım paket şekerle içiyordu.

Her defasında aynı şekilde hazırlıyordu. Garson kahvesini getirdiğinde şeker paketini ortasından deliyor, sonra tam olarak yarısını fincana boşaltıyordu. Yetmezse paketi tekrar eğip fincana birkaç kristal daha döküyordu. Bunu neredeyse bilimsel bir şeymiş gibi yapıyordu.

Biriyle iki aydır çıkıyorsanız bu tarz şeyleri fark etmeye başlıyordunuz. Ufak çatlaklar tam da bu zamanlarda görünür oluyordu.

"Yanlışlıkla *bütün* bir paket şeker koyulmuş kahve içersen ne olur?" diye sordum, bu küçük ritüeli yerine getirişini izlerken. Günlerden pazardı, bir lokantada aheste aheste brunch yapıyorduk.

"Tabii ki ölürüm," dedi Tom sırıtarak. "Peki, sen kahvene yarım fincan krema koymazsan ne olur?"

"Abartma, o kadar koymuyorum."

"Öyle mi? Şu fincana bak. Kahve değil, biraz kahve serpiştirilmiş krema içiyorsun resmen."

Eh, tamamen haksız sayılmazdı. Belli ki ikimizin de küçük tuhaflıkları vardı. Ama genel olarak Tom'un tuhaflıkları katlanılır cinstendi. Evime defalarca gelmişti ve hiçbirinde klozet

kapağını kapamayı unutmamış, oturak kısmına işememiş, bir seferde tuvalet kâğıdının yarısını kullanmamıştı. Tuvaleti kullanma konusunda bayağı iyiydi ki bu, birçok erkeğin çuvalladığı yerdi.

Üstün tuvalet becerileri dışında da birçok iyi özelliği vardı. Cömertti; dışarı çıktığımızda her şeyin parasını o ödüyordu, marketlerde para üstünü bağış kutusuna atmak isteyip istemediğini sorduklarında her zaman atıyordu. Benimle aynı filmleri seviyordu ya da en azından öyleymiş gibi davranıyordu. Bazen beni kahkahalarla güldürebiliyordu. Burnum ya da parmağım şakır şakır kanamaya başladığında paniklemiyordu ki diğer erkeklerden sonra bu bile başlı başına bir mucizeydi.

Dahası yatakta harikaydı. Muhteşengiz iddiamın hâlâ arkasındaydım.

Tabii her şey güllük gülistanlık değildi. Jake gibi o da işkolikti. Hafta sonları da dâhil olmak üzere sürekli hastanedeydi. Ama en kötü tarafı hastanede yaptığı işti. *Cesetleri kesiyordu.* Bazen iş çıkışı bana uğrardı ve beni öperken bütün gün neyle meşgul olduğunu düşünmeden edemezdim. Daha da rahatsız edici olan, bütün gün bunu yaptıklarından sonra beni öpmek *istemesiydi.*

Gerçi o kadar uzun zamandır bu işi yapıyordu ki artık ona normal gelmeye başlamış olmalıydı. Muhtemelen umurunda bile olmuyordu.

Yumurtalı ekmeğimin son lokmalarını yerken küçük bir erkek çocuğu masamızın yanından koşarak geçti, ailesi de hemen arkasındaydı. Çocuk üç yaşlarındaydı ve gerçekten çok sevimliydi. Tulum giymişti, sarı saçları kıvır kıvırdı. Tom çocuğu şefkatli bakışlarla izledi.

"Tatlı çocuk," dedim.

Başıyla onayladı ve bir an için yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Evet," dedi sonunda.

Garipti. Tom bazen herhangi bir bağlılık fikrinden ödü kopuyormuş gibi davranıyordu ama bazen de birlikte hoş vakit geçiren

bir aile gördüğümüzde –tıpkı şimdiki gibi– gözlerinde özlem dolu bir ifade beliriyordu.

Daha önce çocuk konusunu ona nazikçe açmıştım. Yakın zamanda beni hamile bırakmasını beklemediğimi açıkça belirtmiş, sadece baba olma fikrine genel olarak nasıl baktığını anlamaya çalışmıştım. Ama Tom son derece kaçamak cevaplar vermişti.

Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. Gülümseyerek başparmağını elimin üstündeki mavi damarların üzerinde gezdirdi. Bunu sık sık yapıyordu. Ne düşündüğünü merak ettim. Bir şey söylemek istiyor da söylese mi bilemiyor gibiydi.

"Damarların neden mavi olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Pekâlâ, beklediğim soru kesinlikle bu değildi. "Damarların içindeki kanda oksijen olmadığı için mi?"

"Yaygın bir yanlış bilgi," dedi. Başparmağını elimin arkası boyunca uzanan bir damara bastırdı. "Bu doğru değil. Oksijensiz kan da kırmızıdır, yalnızca daha koyu olur. Damarların mavi olmasının nedeni, cildin mavi ışığı emmesidir. Deri altındaki yağ dokusu damarlara sadece mavi ışığın girmesine izin verir. Göz retinamızdan yansıyan da budur."

Tom hep bu tarz "ilginç" bilgilerle doluydu. Randevularımızdan birinde bana von Willebrand faktörü hakkında ayaküstü konferans vermişti. Sonrasında biraz utanmıştı ama rahatsızlığım hakkında bir şeyler öğrenmeye çabalaması bana tatlı gelmişti.

Bu konu hakkında araştırma yapmış olmalıydı. Yoksa o kadar bilgiyi ezberden sayması mümkün değildi.

"Eee," dedim, "bu öğleden sonra sinemaya gitmek ister misin?"

"Maalesef olmaz."

"Çalışacak mısın?"

Başını iki yana salladı. "Annem yolda. Önce benim eve uğrayacak, sonra dışarıda yemek yiyeceğiz."

Babasının hayatında olmadığını düşünürsek annesiyle gayet sağlıklı bir ilişkisi vardı. "Benim de gelmemi ister misin?"

Elini elimden hızla çekti, artık damarlarımla ya da neden mavi olduklarıyla ilgilenmiyor gibiydi. Hatta az önce içtiği kahveyi püskürtecekmiş gibi bir hâli vardı. "*Annemle* gideceğim yemeğe mi?"

Eh, sorumun cevabını almıştım. "Zehir içmeni teklif etmişim gibi davranmana gerek yok."

"Daha birkaç aydır çıkıyoruz, Sydney."

Yanaklarım yandı. Yumurtalı ekmeğimin kalanını yiyemeyecektim, iştahım tamamen kaçmıştı. "Tamam. Anladım."

"Birkaç ay çok da uzun bir zaman sayılmaz."

"*Anladım* dedim."

Tom peçetesiyle oynamaya başladı, belli ki nasıl toparlayacağını düşünüyordu. Bu, ondan ilk kez böyle bir tepki alışım değildi. Gretchen ve Randy'yle çifte randevuya çıkmayı teklif ettiğimde de paniğe kapılmıştı. Gerçi haklıydı, daha sadece iki aydır birlikteydik. Yine de böyle şeyler önerdiğimde bu kadar dehşete düşmesi beni üzüyordu.

"Belki bir dahaki sefere," diye mırıldandı.

Kesin. Ama ne yapabilirdim ki? Ya bağlanma sorunu olduğu için onu terk edecektim ya da her şeyin düzeleceğini umup harika seks hayatımızın tadını çıkarmaya devam edecektim.

"Peki, anneni nereye götüreceksin?" diye sordum.

Çenesini ovuşturdu. "Geçenlerde beni götürdüğün şu Ortadoğu restoranı var ya, belki oraya götürürüm. Yemekleri bayağı güzeldi. Adı neydi?"

"Dur bakayım."

Tom kahvesinden bir yudum daha alırken ben de telefonumu çıkarıp gittiğimiz yerin adını bulmaya çalıştım. Orayı Gretchen önermişti, bu yüzden onun gönderdiği mesajlara bakıyordum. O sırada garson kız yanımıza gelip Tom'a arsızca kur yapmaya

başladı. Ama Tom sadece kibarca gülümsüyordu. Nazik biri olsa da neyse ki flörtöz değildi.

Sonunda restoranın adının ve adresinin linkini buldum. Linki kopyalayıp Tom'a mesaj attım.

"Linki gönderdim," dedim.

Yemeğin bir noktasında masaya bıraktığı telefona bakarak gelen mesajla titremesini beklediysem de titremedi.

"Garip," dedim. "Restoranın adını yazdığım mesajı aldın mı?"

"Şey..." Telefonunun siyah ekranına baktı. "Evet, aldım."

"Nereden biliyorsun? Telefona dokunmadın bile, ekran da hâlâ kapalı."

"Telefon sessizde."

"Hayır, değil. On dakika önce titredi."

"Bilmiyorum." Telefonunu alıp cebine koydu. "Eminim mesajın gelmiştir. Hem birlikte yemek yerken telefonuma bakmamı mı istiyorsun gerçekten?"

"İyi de sen her yemekte telefona bakıyorsun zaten!"

"Çünkü işten mesaj geliyor. Önemli olup olmadığına bakıyorum."

Tom'un neden bu kadar aksi davrandığını anlayamıyordum. Ondan dünyanın öbür ucuna gitmesini istememiştim, sadece mesajımı aldığından emin olmak için telefonuna bakmasını istemiştim. Hepi topu yarım saniye sürerdi.

"Neden böyle davranıyorsun?" dedim gözlerimi kısarak. "Mesajımı alıp almadığını neden söyleyemiyorsun?"

"Tanrım. Peki." Cebinden telefonunu çıkarıp ekrana dokundu. "Mesajını aldım. Oldu mu?"

"İyi o zaman restoranın adı ne?"

Ekrana baktı, sonra bakışlarını yüzüme çevirdi. Derin bir iç çekti. "Tamam. Mesajını almadım."

Kafam allak bullak olmuştu. Neden yalan söylüyordu? Hiç mantıklı değildi. "Tekrar göndereyim mi?"

Çenesi kasıldı. "Sonra gönderirsin."

Onu dinlemedim. Mesajı ikinci kez gönderip ona baktım. "Aldın mı?"

"Ben... telefonum bozuk. Neyse. Zaten annem İtalyan mutfağını daha çok sever."

Kıpırdanıp duruyordu. Acayip rahatsız görünüyordu. Neydi bu şimdi?

"Bana bir mesaj atsana," dedim.

"Ne? Neden?"

"Neden bana mesaj atmak *istemiyorsun?*"

Sonunda telefonunu masaya bıraktı. "Bak," dedi, "bu benim iş telefonum. Mesajların buna gelmiyor."

"*İş* telefonun mu?" Tanıdığım herkesin kullandığıyla aynı görünen iPhone'una baktım. Yanında hep bunu taşıyordu. "Peki, şahsi telefonun nerede?"

"Yanımda değil. Evde bıraktım."

"Yani iş telefonunu yanında taşıyorsun ama şahsi telefonunu taşımıyorsun, öyle mi?"

Omuz silkti. "Evet. Dediğim gibi, iş yerinde bir acil durum olmadığından emin olmam gerek."

"Ne gibi bir acil durum? Hastaların zaten ölü!"

Telefonu cebine geri koydu. "Bana bir soru sordun, ben de cevap verdim. Benden ne istediğini bilmiyorum."

Ne mi istiyordum? Bana verdiği numaranın neden ana hattı olmadığını bilmek istiyordum. Çünkü yanından ayırmadığı telefonun şahsi telefonu olmadığına inanmıyordum. Hayatımda duydum en saçma bahaneydi.

Ama ısrar etmenin anlamı yoktu. Besbelli Tom bana gerçeği söylemeyecekti.

KIRK

ÖNCESİ

TOM

Okuldan eve daha yeni dönmüştüm ki annem aradı.

Açmadan önce yine tereddüt ettim. Muhtemelen Alison'ın kaybolduğunu duymuştu ve babamdan hâlâ haber olmadığını öğrenince iyice panikleyecekti. Yarına kadar dönemeyecekti ve ben de onu telaşlandırmak istemiyordum.

Ama yine de açmak zorundaydım. Ortalık bu kadar karışıkken telefona cevap vermezsem bir saat içinde kapımda polisler belirebilirdi. Her şey yolundaymış gibi davranmam gerekiyordu. Oscar'lık bir performans sergilemeliydim.

"Merhaba, anne," dedim olabildiğince sakin konuşmaya çalışarak.

"Tommy!" Annemin sesi cızırtılıydı. "Senin için çok endişelendim! Haberlerde kayıp kızı gördüm. Daisy'nin arkadaşı değil mi o?"

"Galiba," dedim. "Onu pek iyi tanımıyordum."

Tanrı aşkına, neden bu kızdan hep geçmiş zamanla bahsediyordum?

Gerçi annem fark etmemişti. "Çok korkunç," diye devam etti. "Hele de o diğer kızın ölü bulunmasından sonra. Başına ne gelmiş olabileceğine dair bir şey duydun mu?"

"Hayır," dedim. Oysa ona epey bilgilendirici bir cevap verebilirdim.

"Neyse," dedi, "sen iyi misin?"

"İyiyim."

"Baban nerede?"

Bu sorunun geleceğini biliyordum ama hâlâ doğru düzgün bir cevabım yoktu. "İşe gitti."

"Aslında sabah iş yerini aradım. Hiç gelmedi dediler." Duraksadı. "Yukarıda uyuyor mu yoksa? Onu korumana gerek yok."

"Şey, ben..." Eğer yukarıda uyuduğunu söylersem kaldırmamı isteyebilirdi. Bunu göze alamazdım. "Az önce çıktı. O'Toole's'a gideceğini söyledi."

Barın telefonuna kimsenin bakmadığını tecrübelerimden biliyordum. Dolayısıyla bu yalan güvenliydi.

"Tamam."

Annem uzun bir of çekti. Sesi hayli endişeliydi, neredeyse onun için üzülecektim ama üzülmedim. O herife yaptığım şey sayesinde hayatı düzelecekti. İkimizin de hayatı düzelecekti.

Tabii yakalanmazsam.

"Yarın dönüyorum," dedi annem. "Sadece... dikkatli ol, canım."

"Olurum, anne."

"Dışarıda çok kötü bir şey varmış gibi hissediyorum. Evde kal ve baban dışında kimseyi içeri alma."

Yani... hiç kimseyi almayacaktım.

Annem yarın eve dönecekti ve ben onu, babam için polisi aramamız gerekmediğine ikna etmeye çalışacaktım. Zor olmayacaktı. Babamın rezillikleri yüzünden polisi aramaktan nefret ederdi çünkü bu bizi küçük düşürüyordu. Öte yandan bu, birinin babam yüzünden polisi ilk arayışı olmazdı. Sarhoşken tam bir pisliğe dönüştüğünü bütün kasaba biliyordu.

Alison'a gelince, o bambaşka bir sorundu. En iyisini umut etmekten başka çarem yoktu.

KIRK BİR

ÖNCESİ

TOM

Alison'ın kaybolması herkesin dikkatini dağıttığından öğretmenler bugün ödev vermemişti, ben de bütün akşamı yerel haberleri izleyerek geçirmiştim. Birkaç sitcom izlemeye çalıştıysam da odaklanamamış, sonunda tekrar haberlere dönmüştüm.

Çoğunlukla aynı haberler dönüp duruyordu. On yedi yaşındaki Alison Danzinger bu sabah kaybolmuştu. Polisler onu arıyor, umut vadeden bazı ipuçlarını takip ediyordu. Şu âna dek kayboluşuyla ilgili bir şüpheli belirlenememişti.

Bir noktada kendimi yemek yemeye zorladım; bir paket Doritos ile bir şişe Sprite. Paketi açmakla dibini sıyırmak arasında bir yerde kendimi kanepede uyuklarken buldum. Bunun mümkün olduğunu sanmazdım ama son otuz altı saatin çoğunu uyanık geçirmiştim.

Telefonumun sesiyle yerimden sıçradım. Cihazı minderlerin arasından alıp da ekranda Daisy'nin adını görünce kalbim hızla çarpmaya başladı. Sabah kollarımda ağladığından beri onunla konuşmamıştım.

Telefona cevap verdiğimde, "Tom..." dedi ağlayarak, sanki sabahtan beri hiç susmamış gibiydi. "Ah, Tom..."

"Ne? Ne oldu?" Babasının beni tutuklamak üzere buraya geldiğini söyleyecek diye korkuyordum.

"Alison'ı bulmuşlar."

Bir anlığına bunun *iyi haber* olduğunu düşündüm. Alison sadece kaçmıştı ve şimdi de bulunmuştu. Belki babam da şu anda sahiden bardaydı.

Ama bu iyi haber olsaydı Daisy neden ağlasındı ki?

"Nehirden cesedini çıkarmışlar." Hıçkırıkları iyice güçlenmişti. "Tom..."

Nehir. Slug başta babamın cesedini oraya atmak istemişti. Orası en sevdiği yerdi.

Daisy ağlamaktan gerisini getiremedi. Haberlerde hiçbir şey görmemiştim, demek ki olanları babasından duymuştu.

Acaba babası başka neler söylemişti?

"Vücudu parçalanmış," dedi sonunda. "Babam telefonda başkasına anlatırken duydum. Şey dedi... *İşkence* görmüş gibiymiş."

Tıpkı Brandi gibi.

Brandi'ye olanlar konusunda öğrenciler ikinci kez sorgulanırken Slug'ın da çağırıldığını hatırlayınca kalbim tekledi. Onu tanımadığını sanıyordum ama belli ki yanılmıştım.

Ben neyi serbest bırakmıştım böyle?

Hattın diğer ucundan yüksek sesler geldiğini duydum, ardından Daisy sesini alçaltarak konuştu. "Kapamam lazım. Babam seninle konuşmamı istemiyor."

Bunu bilmeme rağmen içimin ezilmesine mani olamadım. "Gerçekten mi?"

"Üzgünüm. Seninle alakalı değil, şu sıralar lisedeki çocukların hiçbirine güvenmiyor."

Bir numaralı şüpheli olmadığımı duymak içimi rahatlatmıştı. Gerçi neden şüpheli olacaktım ki? Şef'in bildiği tek şey Alison'la iyi geçinemediğimizdi. Evet, Brandi'nin öldüğü gece onunla buluşan gizemli "erkek arkadaş" bendim ama bildiğim kadarıyla Şef Driscoll'ün bundan haberi yoktu. Bunu bilen diğer tek kişi Alison'dı ve o da artık yaşamıyordu.

Ben başka bir şey diyemeden arkadan yine sesler geldi. "Kapatıyorum, Tom. Sonra konuşuruz."

"Seni seviyorum, Daisy," dedim ama çoktan kapamıştı.

KIRK İKİ

ÖNCESİ

TOM

Ertesi sabaha bütün haberlerde Alison Danzinger'ın görüntüleri dönüyordu. Cesedinin bulunduğu nehri en az beş milyon kez görmüştüm. Tekrar tekrar izleyip duruyordum.

Okul iptal edilmişti, bu yüzden evde saplantılı bir şekilde haberleri izliyordum. Slug'ı aramak ya da mesaj atmak istiyordum ama telefonlarımızın dinleniyor olmasından korkuyordum. Gerçi *gerçekten* konuşmak istediğim tek kişi Daisy'ydi.

Annem saat dört gibi omzunda büyük bir çantayla kapıdan içeri girdi. Çantayı içeri taşımasına yardım etmek üzere yanına koştum ama o bana sarılmaya daha hevesliydi, bu yüzden çantayı yere bıraktım.

"Ah, Tommy." Bana fazla sıkı sarıldı. Fakat babamdan farklı olarak annem benden çok daha ufaktı, istese de bana zarar veremezdi. "Senin için çok endişelendim!"

"Ben iyiyim."

"Ama o kız..." Annem beni bırakıp biraz geri çekildi. "Ölü bulundu, değil mi?"

"Evet, ölü bulundu." Artık onun hakkında dilediğim kadar geçmiş zamanla konuşabilirdim.

Bir an sessiz kalıp dudaklarını birbirine bastırdı. Ben de fırsattan istifade çantasını tekrar kaptım. "Bunu yukarı çıkarayım."

Annem itiraz edemeden çantayı omzuma atıp yukarı çıktım. Çantayı onların yatak odasına götürüp yatağın üstüne bıraktım. Babam son iki gecedir burada yatmamış olsa da toplamaya hiç tenezzül etmediğinden yatak hâlâ dağınıktı. Böylece dün gece burada yatmış gibi görünüyordu. Kimse aksini kanıtlayamazdı.

Aşağı indiğimde annem oturma odasında durmuş, gerginlikle ellerini ovuşturuyordu. "Tom, baban nerede?"

Harika. Kapıdan gireli daha beş dakika olmadan başlamıştı. Oysa ben en azından akşam yemeğine kadar vaktim olur sanıyordum. "İştedir herhâlde."

"Hırdavatçıyı aradım. Bugün de işe gitmemiş."

Omzumu silktim. "O zaman bilmiyorum."

"Sabah gördün mü?"

"Evet."

Alt dudağını ısırdı. "Arabası garajda. Kendi arabamı koyacaktım ama onunki oradaydı."

"Gittiği yere yürüyerek gitmiş demek ki."

Sanki babam bir yere yürüyerek gidermiş gibi. Sarhoşken araba sürme fırsatını asla kaçırmazdı. Ama onu bir yere götürebilecek bir sürü arkadaşı vardı.

Arabanın annemin şüphelenmesine yol açacağını biliyordum. Fakat polislerin kolayca bulabileceği bir yol kenarında bırakmak daha beter olurdu.

Annem kaşlarını çattı. "Ama sabah onu gördüğünü söyledin."

"Sen bana gördün mü diye sordun, ben de gördüm dedim."

Bakışlarını yere indirdi. Bir şeye bakıyor gibiydi. Ben neye baktığını anlamaya çalışırken birden, "Halım nerede?" dedi.

Tanrım, kayıp halı... Onu tamamen unutmuştum. "Üzerine vişne suyu döktüm. Lekeyi çıkmayınca da attım."

"Attın mı?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tom, bunu yapmamalıydın! Temizletirdik."

"Üzgünüm. Leke çok kötüydü, temizlenmez diye düşündüm."

KIRK ÜÇ

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

"Tamam, kabul ediyorum, telefon mevzusu gerçekten tuhaf."

Tom, annesiyle vakit geçirmek için beni ektiğinden ben de Gretchen ve Randy'ye uğramıştım. Randy dışarıdaydı ama Gretchen, Tom'un telefonunun çağrılarımı almadığına dair anlattıklarımı can kulağıyla dinliyordu. Bu mesele onu gerçekten şaşırtmış gibiydi.

"Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordu ağzına bir avuç patlamış mısır tıkarken. Gretchen ne zaman ona gelsem atıştıracak bir şeyler hazırlardı ki bu çok tatlı bir davranıştı.

Tek omzumu kaldırdım. "Erkek arkadaşımın beni gizli bir telefondan araması ve mesaj atması *iyi* bir şey olamaz."

"Belki de doğruyu söylüyordur. İşkolik olduğunu söylemiştin, öyleyse iş telefonunu yanında taşıması mantıklı. Hem bizim gibi çanta da kullanmıyor ki yanında birden fazla telefon taşıyabilsin."

"Evet, olabilir..." Gretchen'ın sehpanın üzerine koyduğu ahşap kâseden biraz patlamış mısır aldım. "Aslında büyütmezdim ama sorunca çok huzursuz oldu. Bir şey saklıyormuş gibiydi."

"Peki, sence ne saklıyor?" Gözleri irileşti. "Evli olabilir mi?"

"Yok, sanmam. Evine gittim. Orada bir kadının yaşamadığı belli. Hem toplum içinde görülmekten de hiç çekinmiyor."

Gerçi...

Ne zaman yemeğe çıksak hep farklı bir restorana gidiyorduk. *Hep*. Jake'le neredeyse her hafta aynı restorana giderdik ama Tom sanki "düzenli" bir yerimizin olmasını istemiyor gibiydi.

"Ne o zaman?"

Bilmiyordum. Başka bir kadın olduğunu sanmıyordum ama Tom'un yanında sadece iş telefonunu taşıması ciddi bir uyarı işaretiydi; sandığımdan da beter bir işkolik olduğunu gösteriyordu. Bu da tam olarak Jake'in yapacağı türden bir şeydi. Hepimiz o hikâyenin nasıl bittiğini biliyorduk.

Tom'la ilişkimin Jake'le olan ilişkim gibi sonuçlanmasını istemiyorum. Tom gerçekten iyi biriydi. Kibardı, zekiydi, annesini seviyordu ve dahası çok yakışıklıydı.

Aman Tanrım. Ona sahiden âşık oluyordum.

"Bir akşam hep birlikte yemeğe çıkalım," dedi Gretchen. "Ben tam bir insan sarrafıyımdır. Seni aldatıp aldatmadığını şıp diye anlarım."

"Üzgünüm, olmaz."

"Neden?"

"Onu sizinle tanıştırmak istediğimi söylediğimde yüzünün aldığı hâli görmeliydin. Diyorum sana, adamın bağlanma sorunu var." Suratımı buruşturdum. "Lisede âşık olduğu kızı hâlâ unutamamış."

"Oha!" Gretchen elini ağzına kapadı. "Lisede mi? Ciddi misin?"

"Biliyorum ama kızla evlenmek istiyormuş, sonra kız ölmüş. Ondan bahsederken çok üzgün görünüyordu."

"Ay, kıyamam ya."

Kanepede arkama yaslandım, başım dönüyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tom'a sahiden âşık olmaya başlıyordum ama uyarı işaretlerinin sayısı da gittikçe artıyordu. Arkadaşlarımla tanışmak istememesini anlayabilirdim fakat şu telefon meselesi beni ciddi ciddi rahatsız ediyordu.

Belki de Jake'ten onu araştırmasını istemeliydim.

Ne zaman yemeğe çıksak hep farklı bir restorana gidiyorduk. *Hep.* Jake'le neredeyse her hafta aynı restorana giderdik ama Tom sanki "düzenli" bir yerimizin olmasını istemiyor gibiydi.

"Ne o zaman?"

Bilmiyordum. Başka bir kadın olduğunu sanmıyordum ama Tom'un yanında sadece iş telefonunu taşıması ciddi bir uyarı işaretiydi; sandığımdan da beter bir işkolik olduğunu gösteriyordu. Bu da tam olarak Jake'in yapacağı türden bir şeydi. Hepimiz o hikâyenin nasıl bittiğini biliyorduk.

Tom'la ilişkimin Jake'le olan ilişkim gibi sonuçlanmasını istemiyorum. Tom gerçekten iyi biriydi. Kibardı, zekiydi, annesini seviyordu ve dahası çok yakışıklıydı.

Aman Tanrım. Ona sahiden âşık oluyordum.

"Bir akşam hep birlikte yemeğe çıkalım," dedi Gretchen. "Ben tam bir insan sarrafıyımdır. Seni aldatıp aldatmadığını şıp diye anlarım."

"Üzgünüm, olmaz."

"Neden?"

"Onu sizinle tanıştırmak istediğimi söylediğimde yüzünün aldığı hâli görmeliydin. Diyorum sana, adamın bağlanma sorunu var." Suratımı buruşturdum. "Lisede âşık olduğu kızı hâlâ unutamamış."

"Oha!" Gretchen elini ağzına kapadı. "Lisede mi? Ciddi misin?"

"Biliyorum ama kızla evlenmek istiyormuş, sonra kız ölmüş. Ondan bahsederken çok üzgün görünüyordu."

"Ay, kıyamam ya."

Kanepede arkama yaslandım, başım dönüyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tom'a sahiden âşık olmaya başlıyordum ama uyarı işaretlerinin sayısı da gittikçe artıyordu. Arkadaşlarımla tanışmak istememesini anlayabilirdim fakat şu telefon meselesi beni ciddi ciddi rahatsız ediyordu.

Belki de Jake'ten onu araştırmasını istemeliydim.

Ama işte bu çok utanç verici olurdu. Eski erkek arkadaşıma, yerine bulduğum adamın son derece güvenilmez biri olduğunu, bu yüzden de ilişkimize devam etmeden önce geçmişinin araştırılmasına ihtiyaç duyduğumu söylemek istemiyordum. Jake'in harika bir adamla birlikte olduğumu, beni elinden kaçırarak yanlış yaptığını düşünmesini tercih ederdim.

Hem Jake'in başı yeterince kalabalıktı zaten. Gazetelerde ne Bonnie'nin cinayetiyle ne de diğer iki kadınla ilgili bir şey görmüştüm. Birini tutuklamış olsalardı kesin duyardım.

"Bu arada," dedi Gretchen, "müzedeki sergim yakında kapanıyor. Kapanmadan önce mutlaka gelmeni istiyorum!"

Güldüm. "Geldim ya zaten!"

"Biliyorum," dedi, "ama kaldırılmadan önce arkadaşlarımın bir kez daha görmesini istiyorum! Üzerinde çok emeğim var!"

"Biliyorum. Aylarca dilinden düşürmedin." Bonnie bu duruma çok sinir olurdu ama bunu Gretchen'a söylemedim. Arkadaşının bazen onu sinir bozucu bulduğunu söyleyerek Bonnie'yle olan anılarını kirletmenin âlemi yoktu.

"Resmen bütün hayatım olmuştu," diye itiraf etti. "Sergi açılmadan önceki gün bile gece yarısına kadar müzede çalıştım."

Kaşlarımı çattım. Gretchen'ın sözleri içime bir kurt düşürmüştü ama tam olarak neye takıldığımı çıkaramadan kapının kilidi döndü ve Gretchen'ın gözleri parladı. "Randy döndü! Acaba ne aldı?.."

"Ne alacaktı ki?" dedim.

"Kiracılardan biri yaptığı ek iş için ona hediye çeki vermişti," dedi Gretchen. "O da Herald Meydanı'ndaki bir alışveriş merkezine gitti. Yanına taşınmamı kutlamak için eve bir şey alacağını söylemişti. Ne kadar tatlı, değil mi?"

"Tablo gibi bir şey mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama Randy'nin harika bir zevki var, o yüzden güzel bir şey olduğundan eminim."

Randy'nin harika bir zevki mi vardı? Gretchen buraya taşındıktan sonra bile pek de değişmemiş olan sade daireye bakındım. Randy deseniz kot pantolon ve tişörtten başka bir şey giymiyordu. Gretchen onun "harika bir zevki" olduğunu neye dayanarak söylüyordu acaba? Ona âşık olduğundan adamı kusursuz sanıyordu.

Randy içeri girdiğinde kucağında en az altmış santim genişliğinde kocaman bir şey vardı. Ne olduğunu tam çıkaramadım. Sanki... içi toprak dolu bir cam kaba benziyordu. Gretchen'ın yüzündeki ifadeye bakılacak olursa o da en az benim kadar şaşkındı. Ayağa kalkıp ellerini beline koydu.

"*O* ne?"

"Karınca çiftliği!" dedi Randy gururla.

"*Ne?*"

Gretchen'ın hiç de mutlu görünmediğini söylemek hafif kalırdı. Hatta karınca çiftliğini düşürüp kırmasından korkmasa Randy'yi yumruklayacakmış gibi görünüyordu.

"Karınca çiftliği," diye tekrarladı Randy. "Şuradaki pencerenin önüne koyalım diyorum. Böylece çiftlikte olan her şeyi görebiliriz."

"Tanrım, hayır!" Gretchen, sanki karınca dolu cam kapla odaya girmesini engellemek istermiş gibi Randy'nin önüne atladı. "O şeyi dairemde istemiyorum. Hayatta olmaz."

"Neden ama?" Randy kaşlarını çattı. "Çok havalı."

"Hayır, hiç de havalı değil!" diye bağırdı Gretchen. "Ya karıncalar kaçarsa?"

"Kaçmazlar."

"*Kesinlikle* kaçarlar!" Gretchen dönüp bana baktı. "Sydney, bir şey desene."

"Karınca çiftliği iğrenç bir şey, Randy," dedim.

Randy karınca çiftliğini yere koyunca Gretchen istemsizce birkaç adım geri çekildi. "Ne yapmamı istediğini bilmiyorum, Gretchen. İade edemem. N'apayım, çöpe mi atayım?"

"Ne yaparsan yap, umurumda değil!" diye bağırdı Gretchen. "İstersen tuvalete dök!"

Randy'nin yüzü karardı. "Öyle bir şey yapmam. *Korkunç*."

Gretchen karıncalar yüzünden çıldırmak üzereydi. Gerçi hakkı vardı, ben olsam ben de evimde karınca istemezdim. Gretchen'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu, birazdan büyük bir tartışma patlak verecek gibiydi.

"Ben gideyim en iyisi, Gretchen," dedim. "Ama şey... bol şans..."

Gretchen'la Randy'nin dairesinden hızla çıkarken aklım hâlâ bir şeye takılmış durumdaydı. Gretchen'ın söylediği bir şeye. Ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

Nasılsa eninde sonunda çözerdim.

Ayışığı Kitaplığı

KIRK DÖRT

Çin yemeği söylemiştim.

Ve fazla söylemiştim. Ne zaman Çin yemeği söylesem hep yiyeceğimden fazlasını alırdım çünkü hiçbir kurye tek kişilik sebzeli tavuk getirmek için buraya gelmezdi. O yüzden üç ya da dört farklı yemek söylerdim, daha sonra yerim diye düşünürdüm ama her seferinde günlerce buzdolabında kalır, sonra da çöpü boylarlardı. Bir hafta sonra yine canım Çin yemeği çekerdi ve döngü tekrar başlardı. Buna "Çin Yemeği Döngüsü" diyordum.

Mide koruyucumu şimdi mi yoksa yemekten sonra mı alsam diye düşünerek *beef chow fun*ımı yerken Tom'a mesaj atsam mı diye düşündüm. Annesiyle tanışmama izin vermeyip telefonuyla ilgili sorularımı da geçiştirince aramız biraz gerilmişti. Gerçi ona attığım mesaj kim bilir nereye gidiyordu...

Hayır, bana gerçeği söylemek isteyip istemediğine karar verebilmesi için bu gece onu kendi hâline bırakacaktım. Hem zaten aklımı meşgul eden başka şeyler vardı.

Mesela Gretchen'la yaptığım konuşma. Birbirimize söylediklerimizi düşünürken bir şey beni rahatsız etmişti. Ama neydi?

Sergi açılmadan önceki gün bile gece yarısına kadar müzede çalıştım.

Gretchen'ın sergisinin açıldığı günü unutmam mümkün değildi. Randy'yle benim, Bonnie'yi yatak odasında parçalanmış hâlde bulduğumuz gündü. Bonnie'yle sergiyi birlikte gezmeyi planlamıştık ama tabii ki öyle olmamıştı.

Sergi açılmadan önceki gün bile gece yarısına kadar müzede çalıştım.

Jake'le olası şüpheliler hakkında konuşurken ona Randy'den bahsetmiştim. Randy'yi suçlu göstermek istemediysem de binadaki bütün dairelerin anahtarının onda olduğunu ve Bonnie'nin onu rahatsız edici bulduğunu söylemek zorunda hissetmiştim. Bunlar elbette katil olduğunun kanıtları değildi ama Jake bana onun şüpheliler arasından çıkarıldığını söylemişti.

Bay Muncy'nin sağlam bir mazereti vardı. Bütün gece sevgilisiyle birlikteymiş.

Ama Gretchen, yani sevgilisi, gece boyunca onunla *değildi.* Sergisi için gece yarısına kadar müzede çalışmıştı.

Hasiktir.

Telefonumu aldığım gibi rehberimden Gretchen'ın numarasını seçtim. Birkaç kez çaldıktan sonra açtı. "Ne oldu, Syd?"

"Gretchen," dedim. "Bonnie'nin öldürüldüğü gece gerçekte neredeydin?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Ne?"

"Bugün senin dairedeyken," dedim, "bana serginden önceki gece geç saate kadar müzede çalıştığını söyledin. Ama polislere gece boyunca Randy'yle birlikte olduğunu söylemişsin. Oysa değildin."

Yine uzun bir sessizlik oldu. "Ah. Sanırım bir karışıklık oldu. Sergiden önceki gece evdeydim. O gece değil de *ondan* önceki gece geç saate kadar çalıştım."

"Gretchen..."

"Doğruyu söylüyorum!"

Dişlerimi sıktım. "Yapma. Ne dediğini biliyorum. Serginin ne zaman açıldığını da hatırlıyorum."

"Sydney..."

"*Doğruyu söyle.*"

Gretchen'ın sesi çatallandı. "İyi. Müzedeydim. Polislere yalan söyledim. Duymak istediğin bu muydu?"

"Tanrım!" diye haykırdım. "Polislere yalan mı söyledin? Gerçekten mi?"

"Ya ne yapsaydım?" diye inledi. "Bak, Randy Bonnie'ye zarar vermedi. O öyle bir şeyi hayatta yapmaz. Ama mazereti olmasaydı polisler onu hedef alırdı! O bu apartmanın kapıcısı, elinde anahtarlar var ve bir de..."

"Bir de ne?"

Gretchen sessiz kaldı.

"Gretchen, ne var? Ne oluyor?"

"Kulağa olduğundan daha kötü gelecek," dedi usulca.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Yıllar önce yaşanmış bir şey," dedi. "Biz tanışmadan *çok* önce. Kızın teki Randy'yi onu takip etmekle suçlamış."

Ağzım açık kaldı. "*Ne?*"

"Bir de şu saldırı suçlaması var ama o *büyük* bir haksızlık," diye devam etti. "Randy bana her şeyi anlattı. Gerçekten bak, kötü bir şey yapmamış. Ama sicilinde bunlar varken onun için bir mazereti olması daha iyi olur diye düşündük."

Bir mazereti olması daha iyi olur diye düşündük. "Gretchen," dedim, "Randy senden yalan söylemeni mi *istedi?*"

"Hayır!" diye haykırdı. "Yani onun fikriydi ama *tamamen* kendi rızamla kabul ettim. Beni hiçbir şeye zorlamadı!"

İnanılmaz. "Polise gidip gerçeği söylemen gerek."

"*Olmaz.* Lütfen beni buna zorlama, Syd." Az önce ağlamıyorsa bile artık kesinlikle ağlıyordu. "Randy katil değil. *Değil.* Bonnie'ye o korkunç şeyleri onun yapmış olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum..."

"O yapmadı!" diye hıçkırdı. "Onu seviyorum, Sydney. Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle şeyler hissetmemiştim. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum."

Gretchen'ın Randy Muncy'yle evleneceğini düşünmek midemi bulandırdı. Randy'yi iki yıldır tanıyordum, biraz garip bir tipti ama Bonnie'ye o korkunç şeyleri yapacak biri olduğunu hayal etmekte zorlanıyordum. Gretchen'sa onu delicesine seviyordu belli ki. Yine de onda beni huzursuz eden bir şey vardı.

Alt dudağımı ısırarak ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Telefonumda Jake'in numarası vardı ve Bonnie'nin cinayeti hâlâ çözülmemişti. Onu arayıp Gretchen'ın yalanını anlatabilirdim. Ama diğer yandan Bonnie'yi Randy'nin öldürmediğine inanıyorsam bunu yapmak bana ne kazandıracaktı? Arkadaşımın hayatını altüst edecek, güvenini sarsacak, Randy'nin itibarını yerle bir edecek, belki de işini kaybetmesine sebep olacaktım... Hem de ne uğruna? Şayet bu, Bonnie için adaleti sağlamayacaksa ne anlamı vardı?

Öte yandan Jake bana iki suç mahallinde birbiriyle eşleşen, tanımlanamamış parmak izleri olduğunu söylemişti. Randy'nin parmak izi sistemde kayıtlıysa ona ait olamazdı.

Olabilir miydi?

"Syd?" dedi Gretchen burnunu çekerek. "Şey... birine söyleyecek misin?"

"Söylemeyeceğim."

"Ah, teşekkür ederim!" Gretchen'ın gözlerinin yaşlarla dolduğunu, küçük burnunun kızardığını hayal edebiliyordum. "Çok teşekkür ederim, Syd! Sen dünyanın en iyi arkadaşısın. Eğer bir gün Randy'yle evlenirsem nedimem sen olacaksın!"

Of. Sırf bu işten kurtulmak için bile Randy'yi ihbar edebilirdim.

Gretchen sonraki birkaç dakikayı bana ne kadar minnettar olduğundan, hayatında Randy gibi bir adam olduğu için ne ka-

dar şanslı olduğundan dem vurarak geçirdi. Onu sonuna kadar dinlediysem de kendimi korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak etmekten alamamıştım.

KIRK BEŞ

ÖNCESİ

TOM

Son iki gündür ağzıma abur cubur ve gazlı içecekten başka bir şey girmemişken bu akşam annemin yemek yapması ilaç gibi gelmişti. Öte yandan Slug her öğün abur cubur yese gıkı çıkmazdı, ki bazen öyle yaptığını düşünüyordum, cildinin o denli kötü olmasının bir nedeni de buydu.

Mutfak masasında tavuk ve pilav yerken annem, bu konulara ilgim olduğunu bildiğinden Dave enişte min geçirdiği operasyonu anlatıyordu ama şu an hiç o havada değildim. Yine de dinliyormuş gibi yapıyor, gerekli yerlerde başımla onaylıyordum. Dave enişte min eve sağ salim döndüğünü ve iyi olduğunu söylediğinde gülümsedim bile. Oysa sözleri benim için uğultudan ibaretti.

Dave enişte mle ilgili anlatacakları bittiğinde, "Daisy nasıl?" diye sordu.

"Daisy mi?"

"Şey, Alison'la çok yakındılar, değil mi?"

"Sayılır."

"Çok üzülmüş olmalı."

Bilmiyordum. Bugün Daisy'yi defalarca aramama rağmen her seferinde sesli mesaja düşmüştü. Anneme Daisy'nin babasının benimle konuşmasına izin vermediğini söylemek istemiyordum çünkü o zaman nedenini de açıklamak zorunda kalırdım.

"Baksana," dedi annem düşünceli bir ifadeyle, "merak ediyorum da..."

Annemin ne gibi korkunç bir şeyi merak ettiğini asla öğrenemedim çünkü o anda kapı çaldı. Annem başını ön kapıya doğru çevirdi. "Baban anahtarını mı unuttu acaba?"

Kapıdakinin kim olduğunu bilmiyordum ama babam olmadığı kesindi. "Olabilir..."

Annem peçeteyle ağzını sildikten sonra kapıyı açmaya gitti. Ben de masadan kalktım ve gelenin kim olduğuna bakmak üzere sessizce peşinden gittim. Polis olduğunu düşünüyordum fakat annemi orta yaşlı, göbekli ve saçını yana yatırmış bir adamla konuşurken buldum. Adam ona bir şey veriyor gibi görünüyordu, sonra bir müddet daha kısık sesle konuştular.

Kimdi *bu adam?*

Annem kapıyı kapadı, dönüp beni holde görünce şaşırdı. "Tom," dedi. "Burada olduğunu bilmiyordum."

İşte o zaman elindeki şeyi gördüm; adamın ona verdiği objeyi. Bir telefondu.

"O'Toole's'in barmeniydi," dedi. "Baban telefonunu orada unutmuş." Sonra, "İki gece önce," diye ekledi.

Ne diyeceğimi bilemedim. "Ya."

"Telefonunu kaybettiğini söylemiş miydi?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Hayır, söylemedi."

Omzunun üzerinden kapıya baktı, sonra tekrar bana döndü. "Barmen, babanın telefonu orada unuttuğundan beri bara uğramadığını söyledi. İşe de gitmemiş. Sence nerede olabilir?"

Ağzım kurudu. Gerçi annem bir şeyden şüpheleniyor olsa bile bu, *ne* olduğunu bildiği anlamına gelmezdi. Yine de bir keresinde babamı ocak demiriyle tehdit ettiğimi görmüştü.

Annem yere baktı ve kafasındaki çarkların dönmeye başladığını neredeyse görebiliyordum. Keşke o çarklar çalışmaya bu kadar hevesli olmasaydı. Rahat rahat yemeğimizi yesek ne olurdu sanki?

"Tom," dedi annem, "halıyı ne zaman çıkardın?"

Yine o lanet halı. Babamın mutfaktan çıkmasına hiç izin vermemeliydim. Boğazını hemen oracıkta kesmeliydim, böylece şimdi bu konuşmayı yapıyor olmazdık.

"İki gün önce," dedim.

"Yani salı günü."

"Evet."

Annem kaşlarını çattı. "Ama çöp toplama günü pazartesi. O hâlde çöpçüler halıyı nasıl almış olabilirler?"

Ağzımı açtıysam da tek kelime edemedim. Çok iyi bir noktaya değinmişti. Halının neden ortalıkta olmadığını nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Arabayla çöpe götürdüğümü söylemem mantıklı olmazdı. Hem zaten çöpçülerin aldığını söylemiştim. Gerçeği de söyleyemezdim, orası kesindi.

Annem başını kaldırıp bana baktı; son iki yılda onun boyunu geçmiştim ki bu bana hâlâ biraz garip geliyordu. Annem yüzümü dikkatle incelerken bakışlarım açığa çıkan şah damarına kaydı, boynunda hızlı hızlı atıyordu.

"Tom?" dedi annem usulca.

Benden bir şey söylememi bekliyordu fakat söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Neyse ki bir kez daha kapının çalmasıyla paçayı yırttım. Omuzlarım rahatlamayla çöktü. Barmenin anneme başka bir sorusu olup olmadığını bilmiyordum ancak hiç değilse ne diyeceğimi düşünebileceğim birkaç dakika kazacaktım.

Gelgelelim bu rahatlama uzun sürmedi.

Gelen, Polis Şefi Driscoll'dü.

KIRK ALTI

ÖNCESİ

TOM

Şef Driscoll kapımdaydı.

Okulda beni sorguya çekmesi bile kötüyken evime gelmesi korkunç ötesiydi. Neden gelmişti? Alison'la mı ilgiliydi?

"Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, Bayan Brewer," dedi Şef Driscoll. Üzerinde sabah giydiği beyaz gömlekle kareli kravat vardı, bu kez mavi bir ceket de giymişti. "Tom'a birkaç sorum olacaktı."

Az önce beni bizzat kendisi sorguya çeken annem Şef Driscoll'le arama girdi. "Ne hakkında?"

Şef dudaklarını birbirine bastırdı, annemin kenara çekilmemesine şaşırmıştı. "Alison Danzinger hakkında."

Annem bir süre düşündüyse de kapıdan çekilmedi. "Neden Tom'la onun hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Alison vahşice öldürüldü." Şef Driscoll'ün sesi son derece ciddiydi. "Bunu yapan canavarı bulup adalete teslim etmek umuduyla Alison'ı yakından tanıyan herkesle konuşuyorum."

Annemin onu engellemeye devam etmesini umuyordum ama kenara çekildi. Aynı anda ben de istemsizce geriye doğru bir adım attım.

"Oturma odasında konuşabilirsiniz, Jim," dedi annem.

Annemin peşinden oturma odasına giderken içimden kendimi telkin ettim. Polis şefiyle zaten konuşmuştum. Hiçbir şey bilmiyordu, bilseydi şu an bileklerime kelepçe takıyor olurdu. Sadece zarf atıyordu.

Kanepeye oturdum, annem de yanıma oturdu; bacağı neredeyse benimkine değiyordu. Şef karşımıza, babamın koltuğuna oturdu. Yüzünde, tıpkı müdürün odasında olduğu gibi ciddi bir ifade vardı fakat bu sefer çok daha haşin görünüyordu. Çünkü o zaman Alison'ı sağ salim bulabileceklerini umuyorlardı. Oysa artık başına ne geldiğini öğrenmişlerdi.

Alison için umut kalmamıştı; bundan sonra yapabilecekleri tek şey katilini adalete teslim etmekti.

"Tom," dedi yüzünü buruşturarak. "Daisy, Alison'ı nasıl bulduğumuzu sana söylediğini anlattı."

"Evet." Gerçi son yirmi dört saattir haberlerde dönüp durandan fazlasını söylememişti.

"Bazı öğrencilerden de," diye devam etti, "Alison'la pek anlaşamadığınızı duydum. Daisy'yle çıkmanı hiç istememiş."

Annem yanımda kaskatı kesilirken ben soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. "Büyütülecek bir şey değildi."

Şef boğazını temizledi. "Önceki gece evde olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?"

"Evet," dedim. "Bütün gece evdeydim."

"Baban da seninle birlikte miydi?"

"Evet."

Şef merdivene kısa bir bakış attı. "Baban şu an evde mi? Onunla konuşabilir miyim?"

"Eşim evde değil," dedi annem. "Ama gelir gelmez seni aramasını söylerim."

"Nerede?"

"Hâlâ işte," dedi annem hiç duraksamadan.

Şef başıyla onaylayarak annemin yalanını kabul etti. Annemin neden benim için yalan söylediğini anlamamıştım. Babamın işte olmadığını gayet iyi biliyordu.

"Lütfen, döner dönmez beni arasın," dedi Şef Driscoll.

"Elbette." Annem kaşlarını çattı. "Ama Jim, Tom'un bu işle bir ilgisi olduğunu nasıl düşünürsün? Oğlumu bebekliğinden beri tanıyorsun. Alison'a zarar verecek bir şey yapabileceğine inanıyor musun sahiden?"

Şef'in anneme katılmasını ve sadece işini yaptığını söylemesini umuyordum. Ama yüzündeki ciddiyet bir an olsun kaybolmadı. "Sana şunu söylemek zorundayım, Luann. Sınıftan birkaç öğrenciyle konuştuktan sonra Tom hakkında bazı endişelerim oluştu."

Ne demekti şimdi *bu?* Kimler benim hakkımda konuşmuştu? Ne söylemişlerdi? Neydi bu *endişeler?*

"Ne endişesinden bahsediyorsun?" diye çıkıştı annem.

"Sadece bazı söylentiler." Şef Driscoll dizlerini ovuşturdu. "Tom ile Alison hakkında. Bir de Tom ile Brandi hakkında."

Olamaz. Biri ona Brandi'yle beni söylemişti. Şimdi muhtemelen Alison'ı benim öldürdüğümü sanıyordu.

"Şöyle yapalım," dedi Şef anneme dönerek. "Eşin döndüğünde üçünüz birlikte karakola gelin. Bu konuları daha ayrıntılı konuşmak ve resmî bir ifade almak istiyorum."

Karakola gitmek mi? Kulağa... korkunç geliyordu.

"Kocam işten döndüğünde yorgun olacak," dedi annem sertçe.

"Öyleyse yarın sabah."

"Neden oğlumun üstünde bu kadar şüphe toplandığını anlamıyorum, Jim," dedi annem. "Tom'un iyi bir çocuk olduğunu sen de biliyorsun. Aksi takdirde kızının onunla çıkmasına izin vermezdin."

"Doğru," dedi Şef Driscoll, "vermezdim."

İşte o anda Şef Driscoll'ün beni bir daha asla Daisy'nin yanına yaklaştırmayacağını anladım. Bu mesele bir şekilde kapanıp da hapse girmesem bile Daisy'yle ilişkim bitmişti. Aynı üniversiteye gidemeyecektik. Evlenemeyecektik. *Bitmişti.*

Fakat şu an bunları düşünecek hâlde değildim. Tek isteğim, Şef Driscoll'ün bir an önce evimizden çıkıp gitmesiydi.

Koltuktan kalkıp pantolonunun üstündeki hayali tozları silkeledi. Kapıya doğru dönmüştü ki birden durdu.

"Hey," dedi, "o da ne?"

Bakışlarını takip ettim. Kanepenin kenarına bakıyordu. Neye baktığını fark ettiğimde yutkunamadım.

Kanepede kurumuş kan lekesi vardı.

Bütün kanı temizlediğimi sanıyordum ama dürüst olmak gerekirse *her yere* sıçramıştı. Evin bir yerlerinde gözden kaçırdığım başka lekeler olmasına hiç şaşırmazdım. Kanepe babamın boğazını kestiğim yere çok yakın değildi fakat atardamar fışkırması güçlü olurdu. Dahası şah damarının yanında toplardamarını da kestiğimden emindim.

Tabii Şef Driscoll o lekenin ne olduğundan emin olamazdı. Taba rengi kumaşın üzerinde kızıl-kahve bir halkaya benziyordu. Öte yandan başımı kaldırdığımda annemin yüzünün kâğıt gibi bembeyaz olduğunu gördüm.

"Resim yapıyorduk," dedi sonunda.

"Resim mi?" Şef tek kaşını kaldırdı. "Tuhaf bir boya rengi."

"Bir sanat projesini boyuyorduk." Annem bana baktı. "Tom için."

"Anladım." Şef yavaşça başıyla onayladı. "Boyadan örnek alabilir miyim?"

"Maalesef olmaz," dedi annem çenesini kaldırarak. "Tom'la yemeğe oturmuştuk, hem zaten fazlasıyla zamanımızı aldın. Kanepemize bulaşmış bir boyadan örnek almanın mantığını anlamıyorum."

"Bir saniyemi alır, Luann. Arabamın bagajında test kiti var."

Annem ona gözlerini kısarak baktı. "Böyle bir şey için *arama emri* gerekmiyor mu?"

Şef Driscoll bir anlığına duraksadı, sonra ellerini ceplerine soktu. "Eğer arama emri çıkarttırmamı istiyorsan çıkarttırırım," dedi.

Annem adamı neredeyse kapı dışarı etti ve kilidi çevirene kadar rahat nefes alamadım. Sürgü yerine oturduğu an annem kapıya yaslandı, omuzları hafifçe kalkıp iniyordu, bakışlarını yere dikmişti.

"Anne?" dedim.

Eskiden halının olduğu yere bakıyordu. "Odana git, Tom."

"Ama..."

"Git. Lütfen. Ben..." Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Yalnız kalmam lazım."

Annemin dediğini yaptım. Merdiveni çıkıp odama girdim ve kapıyı kapadım. Yaklaşık yarım saat sonra tuvalete gitmek için odadan çıktığımda, annem oturma odasında yere çökmüş, kanepenin kenarını ovalıyordu.

KIRK YEDİ

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Ertesi sabah yeni bir müşteriyle Zoom görüşmesi yapacaktım.

Benim için hâlâ sezon dışı sayılırdı ama yıl bitmeden mali durumunu düzene sokmak isteyen birçok insan vardı. Görüşeceğim adamın adı Orson Finley'ydi ve toplantıya birkaç dakika kalmıştı. Ama ben bu görüşmeden delicesine korkuyordum. Dün gece neredeyse hiç uyuyamamıştım; gözlerimin altındaki mor halkaları âdeta hissedebiliyordum ve sol şakağım zonkluyordu. Şu an yapmak istediğim son şey yeni bir müşteriyle tanışmaktı fakat görüşmeyi iptal etmek hiç profesyonelce olmazdı.

Randy'nin aslında mazereti olmadığını polise söylemeyerek doğru olanı yapıp yapmadığımdan hâlâ emin değildim. Onun cinayet işleyebilecek biri olduğunu düşünüyor muydum? Hayır, düşünmüyordum. Gerçekten düşünmüyordum.

Öte yandan dünyanın en şok edici şeyi olmazdı. Yani, ne bileyim, annemin seri katil olduğunu öğrenmek gibi bir etki yaratmazdı.

Esasen polise ya da Jake'e gitmememin asıl sebebi Gretchen'dı; ona bunu yapamazdım. Randy'nin sabıkası varsa üzerine en ufak bir şüphe düşürmek hayatını mahvedebilirdi. Bina sahibi, Bonnie'nin katili olabileceğine dair en ufak bir ihtimal olduğunu düşünürse onu ânında işten çıkarırdı. Dahası bu, gerçek katili bulmaya ayrılan zamanın ve kaynağın boşa harcanmasına neden olurdu.

Telefonum görüşme vaktinin geldiğini haber veren bir bildirimle öttü. Bilgisayarın başına oturdum ve görüşmeye bağlanmadan önce kamerada kendime son bir kez baktım. Göz altı morluklarımı kapatıcıyla gizlemiş, yüzümü renklendirmek için de ruj sürmüştüm. Saçım bu sabah bir türlü hizaya gelmek istemeyince sarı ışıltılı tutamlarımı atkuyruğu yapmıştım. Hatta Gretchen'ın Bonnie'nin anısına verdiği tokayı takmıştım. Bonnie'nin saçından kesilen tutamı aklıma getirmemeye çalıştım.

Zoom görüşmesine bağlandığımda ekranda bir yüz belirdi. Adamın zayıf yüz hatları ve dağınık atkuyruğu netleştiğinde onu hemen tanıdım, tanımamla da yüzüm düştü.

"Kevin," dedim soluğum kesilerek. "Bu da ne şimdi?"

Ekrandaki adam Kevin'dı. Yani Hakiki Kevin. Yani Orson Finley. Gerçek adının ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim, *bir sürü* vaktimi boşa harcadığıydı.

"Bunu yapmak zorunda kaldığım için gerçekten üzgünüm, Sydney." Kelimeleri birbirine karışıyordu. "Ama ne zaman seni bulmayı başarsam benimle konuşmaktan kaçıyorsun."

"Aynen. Başkası olsa şimdiye bin kere anlamıştı." Görüşmeyi sonlandırmak üzere fareme uzandım. "Hoşça kal, Kevin. Ya da Orson. Artık adın her neyse."

"Lütfen kapama!" Ekrana yaklaştığında göz altlarındaki mor halkaları gördüm. "Lütfen, Sydney! Seninle çıktığımız randevu hayatımın en güzel randevularından biriydi. Çıktığım her kızı annemle tanıştırdığımı mı sanıyorsun?"

Tanrım, umarım öyle bir salaklık yapmıyordu. "Kevin..."

"Bana bir şans daha vermek zorundasın," diye yalvardı. "Lütfen, sadece beni bir dinle. Altmış saniye istiyorum."

"Kevin..."

"Altmış saniye. *Lütfen.*"

Yanlış olduğunu bile bile kabul ettim. İçini dökmesi için ona altmış saniye verecektim, sonra belki peşimi bırakırdı.

"Şunu bil ki," dedi, "o geceki davranışımdan ötürü çok utanıyorum. Ben saldırgan biri değilim. Senin de benimle aynı şekilde hissettiğini sandım ve biraz ileri gittim. Kendimden utanıyorum, canım annem bilseydi o da benden utanırdı. Hatamı kabul ediyorum ve senden çok özür diliyorum, Sydney."

Bu adamdan –ya da herhangi bir adamdan– beklediğim son şey bir özürdü. Her şeye rağmen etkilenmiştim. "Teşekkür ederim."

"Peki, ne diyorsun?" diye üsteledi. "Bana bir şans daha verme ihtimalin var mı?"

Özür dilemesini takdir etsem de şu an başka biriyle görüşüyordum. Öyle olmasaydı bile bana saldırmış bir adamla tekrar randevuya çıkmam mümkün değildi. Çıkacağımı nasıl düşünürdü? "Sanmıyorum, Kevin."

Kahverengi gözleri irileşti. "Lütfen, Sydney. Sana yalvarıyorum. Seni çok mutlu ederim."

"Üzgünüm," dedim yumuşak ama kararlı bir sesle, "cevabım yine de hayır."

"Tek istediğim seninle yüz yüze konuşmak," diye yalvardı. "Seni sadece pencereden görebilmem hiç adil değil."

Bir dakika, *ne?* "Ne dedin sen?"

"Seninle yüz yüze konuşmak istiyorum dedim."

"Hayır," dedim dişlerimi sıkarak. "*Pencereyle* ilgili ne dedin?"

Kevin far görmüş tavşan gibiydi. "Pencere mi?"

Siktir.

Kevin tek kelime daha edemeden görüşmeyi sonlandırdım. Ekran kararır kararmaz ergonomik sandalyemden kalkıp odanın öbür ucundaki pencereye koştum. *Seni sadece pencereden görebilmem hiç adil değil.* O sapık beni mi izliyordu?

Dehşet içinde aşağıdaki insanlara ve arabalara baktım. Bulunduğum yükseklikten insanlar karınca, arabalarsa oyuncak gibi görünüyordu. Bu yükseklikten kimse beni göremezdi... öyle değil mi?

Gözlerimi etraftaki binalara çevirdim. Doğrudan benimkini gören iki bina vardı. Ve o binalarda yüzlerce pencere bulunuyordu. Birinin beni izlemesi için yüzlerce fırsat.

İçim ürperdi.

Belki de Jake'i aramalıydım. Ama o, ünvanını kuralları esnetmek ya da beni rahatsız eden birini tehdit etmek için kullanacak polislerden değildi. Bana uzaklaştırma kararı çıkarttırmam gerektiğini söyleyecekti fakat ben şu an bir de bununla uğraşacak hâlde değildim.

Ayrıca Jake'i ararsam Randy'nin aslında mazereti olmadığını da ağzımdan kaçırmadan duramazdım.

Stor perdenin ipini çekerek dış dünyayla bağımı kesip başkalarının da beni görmesini engelleyince derin bir oh çektim. İşte sorun çözülmüştü.

Tam bundan sonra ne yapacağımı düşünürken kapının zili çaldı. Kalbim ağzımda atar vaziyette camdan hızla uzaklaştım. Sabahın dokuzunda gelen kimdi? Herhangi bir kargocuya apartman kapısını açmamıştım.

Tekrar bilgisayara baktım. Zoom görüşmesi sona ermişti ama ya Kevin o sırada evinde değildiyse? Arka planı flu olduğundan her yerde olabilirdi.

Ya kapımın önündeyse?

Masadan telefonumu aldım. Tamam, panik yapmaya gerek yoktu. Kevin gerçekten kapının önündeyse polisi arardım. Hem bu binanın kapıları gayet sağlamdı, içeri zorla giremezdi. Hele ki sürgü kapalıyken.

Sürgüyü kapamıştım, değil mi?

Zil tekrar çaldı ve bu kez sanki biri parmağını düğmeye basılı unutmuş gibi susmak bilmedi. Gelen her kimse içeri girmeye kararlıydı.

Kalbim deli gibi atarken kapıya koştum. Perdeler kapalı olmasına rağmen izleniyormuşum gibi hissediyordum. Kapıya varır

varmaz sürgüyü kapamadığımı fark ettim. Aman Tanrım, nasıl bu kadar *aptal* olabilmiştim?

Tamam. Sorun değildi. Polisi arayacaktım. Sonra da Gretchen'la Randy'yi. Aslında böylesi iyi olmuştu. Kevin hakkında elimde bir bilgi olmadığından onu ihbar edecek bir yol bulmakta zorlanıyordum fakat polisler onu burada yakalarsa uzaklaştırma kararı çıkarttırmak çok daha kolay olurdu.

Kapının deliğinden baktım ve...

Ah. Randy'ydi.

Kilidi çevirip kapıyı ardına kadar açtım. Randy, tişörtü ve kot pantolonu içinde koridorda durmuş, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Jake'ten pek uzun sayılmazdı ama her nasılsa devasa bir ağaç misali bana tepeden bakıyordu.

"Selam, Syd," dedi. "Konuşabilir miyiz?"

Tereddüt ettim. Bonnie'nin öldürüldüğü gece Randy'nin bir mazereti olmadığı aklımdan çıkmıyordu. Bonnie'nin evine zorla girildiğine dair iz bulunmamıştı ve Randy'de evin anahtarı vardı. Öte yandan sabahın dokuzunda beni öldürmeye geldiğini hayal etmekte zorlanıyordum. Öyle olsaydı bile –dediğim gibi– anahtarı vardı, yani kapıyı çalmasına gerek olmazdı.

"Olur," dedim. "İçeri gel."

Evime girebilmesi için kenara çekildim. Son derece gergin görünüyordu, bu da beni geriyordu. Neden bu kadar gergindi?

"Bak," dedi, "sana bir şey göstermem lazım. Ama... kimseye söyleyemezsin. Tamam mı?"

"Tamam..."

Randy elini kot pantolonunun cebine soktu. Şayet cebinden Bonnie'nin saçını çıkarırsa olduğum yere yığılırdım. Cepleri derindi, birkaç saniye kurcaladıktan sonra bana göstermek istediği şeyi çıkardı ve o an sanki ciğerlerimdeki bütün hava boşalmış gibi hissettim.

Ah, hayır. *Olamaz.*

KIRK SEKİZ

Randy'nin avucundaki nesneyi gördüğümde kusacak gibi oldum. *İğrenç.*

"Dün aldım," dedi Randy gözleri ışıldayarak. "Karınca çiftliğini almadan hemen önce."

Bunu söyledikten hemen sonra elindeki mavi kadife kutuyu açtı. İçindeki yüzük beyaz altındandı ve üzerindeki minicik pırlanta ışıkta parıldıyordu.

İğrenç.

"Gerekirse iade edebilirim," dedi aceleyle. "Gretchen'ın beğenmeyeceğini düşünüyorsan başka bir tane alabilirim..."

Yüzüğü iade et ama yerine yenisini *alma*. Hatta en iyisi, en yakın arkadaşıma evlilik teklifi *etme*. "Şey..."

Yüzü düştü. "Pırlanta çok mu küçük?"

Pırlanta gerçekten küçük olsa da Gretchen'ın beğeneceğinden emindim. Sorun yüzük değildi. Sorun, o yüzüğü veren kişiydi. Randy'nin katil olduğuna inanmasam da Gretchen'a layık olduğunu düşünmüyordum. Gretchen çok daha iyisini hak ediyordu fakat Randy'ye takılıp kalmıştı, başka alternatiflere bakmıyordu bile. "Biraz küçük..."

Minik taşa eleştirel bir gözle baktı. "Biliyorum. İnan bana, ona kocaman bir pırlanta almak istedim çünkü hak ediyor. Ama üç aylık maaşım derler ya, bu yüzük altı aylık maaşıma denk geldi. Bundan büyüğünü alamam..."

"Para sıkıntın varsa belki şimdi evlenme teklifi etmek için doğru zaman değildir. Birkaç yıl bekleyebilirsin."

Ensesini ovuşturdu. "Ama onu *seviyorum*. Gretchen tanıdığım en iyi insan. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum. Onu mutlu etmek istiyorum."

Küçük gözleri şimdi kocaman açılmıştı, son derece samimi görünüyordu. Randy'ye bayılmıyor olabilirdim ama Gretchen'ı seviyordu. Gretchen da ona delicesine âşıktı. Onları ayırmaya çalışmak doğru olmazdı.

Değil mi?

"Bence yüzüğe bayılacak," dedim gönülsüzce.

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Sağ ol, Syd." Mavi kadife kutuyu kapayıp cebine geri koydu. "Ona nasıl soracağımı düşünüyorum. Diz çökmeliyim, değil mi?"

İstemsizce gülümsedim. "Evet, kesinlikle öyle yapmalısın."

"Ne söyleyeceğimi kartlara yazsam aptalca olur mu sence?" diye sordu. "Her şeyin kusursuz olmasını istiyorum."

"Bence nasıl olursa olsun Gretchen evet diyecek."

Randy sırıttı. Daha önce onu bu kadar kocaman gülümserken görmemiştim. Gretchen evlenme teklifini kabul ettiğinde nasıl görüneceğini hayal bile edemiyordum. Gretchen'ın ondan çok daha iyisini hak ettiğine inansam da Randy'nin onu gerçekten sevdiğini inkâr edemezdim. Gretchen kalp kırıklıklarından payını almıştı ve mutlu sonu hak ediyordu.

İşte o anda, Bonnie'nin öldürüldüğü gece Randy'nin bir mazereti olmadığını kimseye söylememeye karar verdim.

KIRK DOKUZ

Son zamanlarda Tom'la aramız biraz limoniydi.

Annesi için beni ektiği günün ertesinde birkaç mesaj atmıştı ama cevap vermemiştim. Biraz sürünmesini istiyordum. Dahası Hakiki Kevin meselesi de hâlâ canımı sıkıyordu.

Ama sonra beni kendi dairesine, mum ışığında ev yemeği yemeye davet eden bir mesaj atmıştı, ben de yeterince süründüğüne karar vermiştim.

Tom'un benden katbekat fazla kazandığına emin olmama rağmen yaşadığı bina benimkinden daha iyi değildi. Benimkinin aksine kapıcısı yoktu. Daha da kötüsü asansör de yoktu. Beşinci katta oturuyordu ve oraya vardığımda nefes nefese kalmıştım. Ne diyebilirim ki, yoga aerobik değildi. Terlemediğimden emin olmak için koltuk altlarımı kontrol ettim.

Tom kapıyı açtığında beni gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. Beni tutup kendine çektiği gibi altmış saniye boyunca öptü ki bu, uzun bir öpüşme süresiydi.

"Seni özledim," diye fısıldadı kulağıma.

"Eh," dedim, "Beş kat merdiven çıkmak zorunda kalmasaydım belki daha sık gelirdim." Elimi göğsüme koydum. "Kalbim hâlâ küt küt atıyor. Kalp krizi geçiriyor olabilirim."

"Egzersiz yaparken," dedi hevesle, ne zaman insan vücudu hakkında rastgele bilgi verecek olsa sesi böyle heyecanlı bir hâl alırdı, "kaslara daha fazla kan gitmesi için kan damarları genişler, bu da kalbin daha hızlı kan pompalamasına sebep olur. Kalbin, tansiyonunu dengelemek için daha çok çalışıyor."

"Vay canına, çok ilginç, Dr. Brewer."

Güldü. "Neyse, taşınmak istersem mobilyaları aşağı indirmem imkânsız olur. O yüzden buraya mahkûmum diyebiliriz."

Bir gün birlikte yaşamaya karar verirsek Tom benim binama taşınabilirdi. Ya da sıfırdan başlamak için yeni bir yer bulurduk.

Ama bunu düşünürken bile içten içe Tom'un bana asla birlikte yaşamayı teklif etmeyeceğini biliyordum.

"İçeri gel." Elimden tutup beni oturma odasına götürdü. Masada gerçekten de mum yanıyordu. İki kişilik bir masa hazırlamıştı ve musluğundan akan su biraz kahverengimsi olduğundan iki şişe su da vardı, şişelerin arasında da kâğıt torba duruyordu. "Hadi, soğumadan yiyelim," dedi.

"Hımm. Bana *ev yemeği* vadedilmişti diye hatırlıyorum."

Ciddi bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı. "Evet, farkındayım. Aslında makarna yapmaya başlamıştım ama sonra birden berbat bir aşçı olduğumu hatırladım. Öte yandan Luigi's'i arayıp iki kişilik nefis bir akşam yemeği sipariş etmekte ustayım."

Makuldü. "Tamam, ben gidip çatal bıçak getireyim."

Tom'un mutfağına girdim ve çekmeceden çatal bıçak almaya giderken buzdolabıyla dolap arasındaki boşlukta bir hareket gözüme ilişti. Daha yakından bakmak için eğildiğimde...

"Tom!" diye çığlık attım. "Aman Tanrım, hemen buraya gel!"

Tom koşarak mutfağa geldiğinde beni lavabonun yanına sinmiş vaziyette buldu. Buzdolabının yanındaki boşlukta sıkışıp kalmış gri, küçük fareye bakıyordum. *Fare.*

"Ah!" dedi. "Bu fare bir aydır canıma okuyordu. Anlaşılan tutkallı tuzak işe yaramış."

Elimle gözlerimi kapadım. "Bakamam! Çok iğrenç."

"Alt tarafı fare." Parmaklarımı araladığımda bana sırıttığını gördüm. "Sen odaya geç. Ben hallederim."

Memnuniyetle kabul ettim ve yerde kıpırdanıp duran yaratığı düşünmemeye çalışarak kendimi oturma odasına attım.

Masanın yanında nefesimi tutmuş bekliyordum. Mutfaktan paldır küldür sesler gelirken Tom'un o fareyle çıplak elle uğraştığını düşünmemeye çalıştım. Derken bir güm sesi geldi. Sonra bir tane daha. Birkaç dakika sonra Tom mutfaktan elinde çatal bıçaklarla döndü. (Umarım ellerini yıkamıştır.)

"Her şey tamam," dedi gayet sakin bir tavırla.

Duyduğum sesin ne olduğunu merak ederek kaşlarımı çattım. "Fareye ne yaptın?"

"Bir torbaya koyup çekiçle ezdim."

Nefesim kesildi. *Çekiçle* mi ezmişti? "Gerçekten mi?"

"Şey, evet."

"Bunu nasıl yapabildin? O canlıydı."

Ağzı bir karış açıldı. "Ciddi misin? Bağırıyordun, hayvana bakamıyordun bile! Sana ondan kurtulacağımı söyledim ve kurtuldum. Rehabilite edip evcil hayvanım yapacağım demedim."

"Yine de... *Öyle* yapmak zorunda değildin. Bu... korkunç bir şey."

"Peki, ne yapmamı isterdin?"

"Doğaya salabilirdin!"

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Tutkallı tuzağa yapışmıştı. Üstelik beşinci kattayız. Bunu nasıl yapmamı bekliyordun?"

Ellerimi ovuşturdum. Yaptığı şey yeterince kötüydü ama beni asıl rahatsız eden, canlı bir yaratığı çekiçle öldürmekten neredeyse hiç rahatsız olmamasıydı. "Bilmem..."

"Şöyle yapalım. Bir daha fare yakalarsam *sen* doğaya salarsın." Kaşlarını kaldırdı. "Şimdi şu enfes yemeği yiyebilir miyiz?"

Pekâlâ, haklı sayılırdı. Yine de tutkallı tuzakların zalimlik olduğunu herkes bilirdi. Onu öldürmesini gerektirmeyecek başka

bir tuzak seçebilirdi. Belki de ona daha insaflı tuzaklardan almalıydım.

Kâğıt torbanın içine uzanıp yemekleri çıkardım. Bana *chicken parmigiana*, kendisine de *chicken piccata* söylemişti. Bir de bolca çıtır ekmek. Karşısındaki sandalyeye oturduğumda çatal bıçaklar ışıkta parıldıyordu. Tom'un tabağımın yanına koyduğu bıçağın normal biftek bıçaklarından daha büyük olduğunu fark ettim.

"Tanrım, ne keseceğimi sandın?" dedim bıçağı elime alırken.

"Tavuk sonuçta. Bıçağa ihtiyacın var, değil mi?"

"Evet ama..." Bıçağı yan çevirdim. "Amma da keskinmiş. Benim bıçaklarımın çoğu *ekmeği* bile zor kesiyor. Bunları bileyiletiyor musun?"

"Hayır." Kendi bıçağını alıp tavuğunu kesmeye başladı. "Çok sık kullanmıyorum, o yüzden keskin kalıyorlar."

Bu bıçak beni gerçekten tedirgin etmişti. Kanama sorunumu düşünürsek kendimi bununla kesersem yarım litreye yakın kan kaybedebilirdim. Normalden daha dikkatli olmam gerekiyordu.

Yemeklerimizi yerken Tom'a Kevin'la yaşadığım Zoom hadisesini anlattım. Çok önemli bir şey değilmiş gibi göstermeye çalıştıysam da bitirdiğimde Tom'un yüzü kıpkırmızı kesilmişti, hatta neredeyse morarmıştı. Sinirden patlayacak gibi görünüyordu.

"Şerefsiz herifteki cürete bak!" diye söylendi. "O ilk olayda polisi aramalıydım. Baş belası olduğunu *biliyordum*." Yumruğunu sıktı; Kevin karşımızda olsaydı Tom'un onu bir güzel benzeteceğinden emindim. "Bunun yanına kâr kalmasına izin veremezsin, Sydney."

"Maalesef," dedim, "hakkında pek bir şey bilmiyorum. Cynch uygulamasında yalnızca adı ve sahte bir fotoğrafı var."

"Ne olmuş yani? Birini bulmanın başka yolları da var. Sanki bu adam büyük bir suç dehasıymış gibi davranma."

"Mesela ne?"

"Özel dedektif tut. Hatta bahse varım, bilgisayarlardan anlayan liseli bir çocuk bile Zoom görüşmene dayanarak onun nerede yaşadığını bulabilir."

"Olabilir..." Kevin'ı bulmanın bu kadar kolay olacağına inanmıyordum. Her hâlükârda şu an bunu düşünmek istemiyordum. Özellikle de bu konu Tom'u bu kadar sinirlendirirken. "Hey, geçen gün ilginç bir şey öğrendim."

"Ne?"

Parmağımı koparmamaya dikkat ederek tavuğumdan bir parça kestim. "Gretchen'ın erkek arkadaşı daireme gelip ona aldığı yüzüğü gösterdi. Gretchen'a evlenme teklifi etmeyi planlıyor."

"Ya." Tom hiç heyecanlanmamıştı. Gerçi neden heyecanlansındı ki? Gretchen ve Randy'yle tanışmayı reddetmişti, evlenecek olmaları neden umurunda olsundu? "Harika."

Tabağımda kıvrılmış hâlde duran spagettiyle oynamaya başladım. "Sanırım düğüne benimle gelmezsin."

"Düğün mü?" Kaşlarını kaldırdı. "Syd, adam daha teklif bile etmedi. Nişanlar yıllarca sürer. Bahse girerim en az iki yıl evlenmezler. İki yıl sonrası için şimdiden plan mı yapalım yani?"

Tepkisi tam da beklediğim gibi olsa bile yine de canımı sıkmıştı.

"Sana illa gel demedim," dedim dişlerimi sıkarak. "Ama benimle resmî bir yere gitme ya da arkadaşlarımla tanışma fikri seni bu kadar panikletmeseydi güzel olurdu."

"Panikleme–"

"Evet, panikledin. Lütfen yalan söyleyip durumu daha da kötüleştirme."

Tom kahverengi gözlerini yemeğine indirdi. "Bak, sana haksızsın demiyorum, tamam mı?"

"Tamam..."

"Ama benimle ilgili anlamadığın şeyler var. *Asla* anlayamayacağın şeyler."

"Önce bir anlatmayı deneseydin."

Çatalını tabağına sürttü. Omuzları kalkıp inerken neredeyse kendi kendine mırıldanıyormuş gibi görünüyordu. Ancak ne söylediğinden emin olamadım.

"Senden hoşlanıyorum, Sydney," dedi sonra. "Hem de *çok*. Gerçekten çok hoşlanıyorum."

"Ama?.."

Dairenin içi o kadar sessizdi ki komşusunun kedisinin mama için yalvardığını bile duyabiliyordum. Tom titreyen elini siyah saçlarının arasından elini geçirdi.

"Tamam," dedi sonunda.

"Tamam mı?"

Başını kaldırdı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Tamam. Düğün ne zaman olursa olsun seninle geleceğim."

Haklıydı, düğün muhtemelen epey uzak bir tarihte olacaktı. Ama yine de bana eşlik etmeye istekli olduğunu bilmek güzeldi. Belki bizim için sahiden bir gelecek olabilirdi. Belki bir gün birlikte bir daire tutardık. Belki ilişkimiz daha ileri giderdi. Belki de Tom hayatımın aşkıydı.

Masanın üzerinden göz göze geldik. Tanrım, gerçekten *çok* seksiydi.

Üstelik şimdi bana doğru düzgün düşünmemi imkânsız kılan bir ifadeyle bakıyordu. Artık yemeğe hevesi kalmamıştı. Benim de öyle.

ELLİ

ÖNCESİ

TOM

Bir noktada annem merdivenden yukarı çıktı ve ardından yatak odasının kapısı sertçe kapandı.

Şu an hakkımda ne düşündüğünü hayal bile edemiyordum. Kanepedeki lekenin kan olduğunu biliyordu. Halının nereye gittiğini bir daha sormamıştı. Ayrıca babamın bu gece eve dönmeyeceğini de artık anlamıştı.

Dahası yukarı çıkmadan önce bana attığı bakışı aklımdan çıkaramıyordum.

Babama bir şey yaptığımdan şüpheleniyor olmalıydı. Alison'ın başına gelenlerden de benim sorumlu olduğumu mu düşünüyordu? Brandi'nin?

Öyle düşünüyorsa neden arkamda bıraktığım kanı temizlemişti? Beni kendi elleriyle karakola götürmesi gerekirdi.

Saat on civarı sessizce karanlık oturma odasına indim. Işıklardan birini açtım, sonra kanepenin etrafından dolaşıp annemin ovduğu yerin nasıl göründüğüne baktım. Kan lekesi önceki kadar koyu değildi ama hâlâ oradaydı. Anlaşılan o ki tamamen çıkaramamıştı. Lifleri analiz ederek bunun boya olmadığını anlayabilecekleri kadar kalmıştı. Kan olduğunu anlayabileceklerinden şüphem yoktu.

Ama en azından Alison'ın kanı değildi.

Karnım gürültüyle guruldadı. Akşam yemeğimin yalnızca yarısını yemiştim ama bedenim ihtiyaç duysa da hiç yiyesim yoktu. İştahımı tamamen kaybetmiş gibiydim.

Tek düşünebildiğim Daisy'ydi.

Telefonda bana artık benimle konuşmasına izin verilmediğini söylemişti ve babasının telefonunu kontrol ettiğinden emindim. Polis şefinin hakkımda ne düşündüğü apaçık ortadaydı. Ama ben Daisy'yi bırakmaya hiç hazır değildim. Kendimi bildim bileli Daisy Driscoll'e âşıktım ve şimdi tam da onu kazandığım anda elimden alınmıştı. Bu hiç adil değildi.

Onu görmem gerekiyordu. Babasının izni olmasa bile.

Annemin yatak odasının olduğu yöne doğru baktım. Bu saatte çoktan yatmış olmalıydı. Sessizce çıkarsam hiçbir şey anlamazdı.

Daha fazla düşünmeden dolaptan bir kapüşonlu alıp üstüme geçirdim. Anahtarlarımı ve telefonumu cebime attım, sonra arka kapıdan dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan kilitlemedim.

Daisy'nin evi benimkinden sadece birkaç sokak ötedeydi. Kapüşonumu başıma geçirip oraya doğru koşmaya başladım. Bu pek de etkili bir saklanma yöntemi olmasa bile hiç yoktan iyiydi. Şansım yaver giderse babası devriyede ya da karakolda olurdu.

Daisy'nin odası evin arka tarafına bakıyordu. Kameraları ya da güvenlik sistemleri yoktu çünkü burası tekinsiz bir mahalle değildi, hem kim bir polis memurunun evine girmeye kalkardı ki? Böylece arka tarafa rahatça dolandım. Boynumu uzatıp ikinci kattaki pencerelere baktım ve üzerinde rengârenk baloncuk harflerle "DAISY" yazan tanıdık pencereyi hemen buldum. Işığı hâlâ açıktı.

Şimdi bir şekilde dikkatini çekmem gerekiyordu.

Yerden birkaç küçük çakıl taşı aldım. Camı kırmamak için dikkatli olmam gerekiyordu ama dikkatini çekecek kadar da sert atmalıydım. Üçe kadar saydım, sonra taşlardan birini pencereye fırlattım. Tam isabet!

Bir an bekledim ama pencerede herhangi bir hareket göremedim.

İkinci taşı alıp onu da attım. Yine tam isabet. Sonunda camın arkasında bir gölge kıpırdadı. Daisy'nin solgun yüzü camda belirdiğinde nefesim kesildi.

"Daisy!" dedim fısıldayarak. "Seninle konuşmam lazım!"

Başını iki yana salladı.

Ellerimi birleştirerek ona yalvardım. *Hadi ama, Daisy. Lütfen.*

Sonunda omuzları düştü. Arka kapıyı işaret etti; oradan kimseye görünmeden dışarı çıkabilirdi. Bir anlığına içeri gidip anne babasına aşağıda onu beklediğimi söyleyeceğini düşündüm ama sonra arka kapı aralandı ve Daisy dışarı çıktı. Sarı saçları ay ışığında parlıyordu, incecik bedenine bir hırka sarmıştı.

"Daisy," dedim nefesim kesilerek.

Kendimi tutamadım; koşarak yanına gidip onu kollarımın arasına aldım. Fakat Daisy'nin sarılmak istemediği hemen belli oldu. Vücudu kaskatı kesilmişti. Kaşlarımı çatarak geri çekildim.

"Daisy..."

Başını kaldırıp bana baktığında gözleri yaşlarla parlıyordu. "Artık seninle konuşamayacağımı söylemiştim, Tom."

"Biliyorum ama..."

"Babam Alison'ı senin öldürdüğünü düşünüyor." Gözlerini kırpıştırırken sağ gözünden bir damla yaş süzüldü. "Brandi'yi de senin öldürdüğüne inanıyor. Slug'la birlikte yaptığınızı düşünüyor."

Güçlükle yutkundum. Şef Driscoll'ün Brandi'nin gizli erkek arkadaşı olduğumdan şüphelendiğini biliyordum ve baş şüpheli hâline geldiğimi de tahmin etmiştim. Ama bunları Daisy'yle paylaştığını duymak yıkıcıydı.

"Slug, Brandi'yi penceresinden gözetliyormuş," diye ekledi. "Brandi onu yakalamış. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır..."

"Üstelik gözetlediği tek kız Brandi değilmiş. Başka kızlar da konuşmuş."

Bunların hiçbirinden haberim yoktu ama Şef'in Slug'ı neden ikinci kez sorguladığını açıklıyordu. Tanrım, Slug'ın böyle bir şey yaptığına inanamıyordum. Bilseydim geçen gece onu aramazdım.

Gerçekten de Pandora'nın kutusunu açmıştım. Slug'ın tuhaf biri olduğunun farkındaydım lakin gerçekte nasıl biri olduğundan hiç haberim yoktu. Tehlikeli olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Daisy," diye fısıldadım, "benim böyle bir şey yapmış olabileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum!" Elinin tersiyle gözlerini sildi. Elini bir daha hiç tutamayabileceğimi düşününce yüreğim ezildi. "Üstelik hepsi bu kadar da değil..."

Değil miydi? Daha ne olabilirdi ki? Polis babasının katil olduğumu düşünmesinden daha kötü ne olabilirdi? "Ne? Söyle bana."

Sesini alçalttı. "Alison kaybolduğu gece... Beni aramıştı."

Hayır.

"Slug'la seni görmüş," diye devam etti. "Arabanın bagajına bir şey tıkıştırıyormuşsunuz, çok şüpheli görünüyormuş. Alison panik içinde senden ayrılmam gerektiğini söylemişti."

Hayır.

"Bak," dedim, "Slug benden spor malzemeleri ödünç almıştı, onları arabasına koyuyorduk. Büyütülecek bir şey değildi."

"Ellerinde kan varmış."

Birdenbire Alison'ın artık hayatta olmamasına sevindim. Slug haklıydı, o gerçekten bir *sorundu.*

"Daisy." Derin bir nefes aldım. "Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz ve sana hayatta yalan söylemem. Seni seviyorum. Alison'a *asla* zarar vermezdim. Hayatım üzerine yemin ederim."

Yüzüne dikkatle bakarak bana inanıp inanmadığını anlamaya çalıştım. İnanmak istiyordu. Bana inanmayı çok istiyordu.

"Daisy?" dedim.

Gözünden bir damla yaş daha düştü. "Benim inanıp inanmamamın önemi yok. Babam hâlâ senin yaptığını düşünüyor. Başının ne kadar büyük bir belada olduğundan haberin var mı?"

"Daisy–"

Evlerinin üst katında bir ışık yandı ve Daisy'nin vücudu bir anda kaskatı kesildi. "Eve dönmem gerek. Seninle yakalanırsam beni gebertirler."

Hayır. Bu Daisy'yi son görüşüm olamazdı. *Olamazdı.* Aklımı kaçırırdım. "Gece yarısı buluşalım mı?" diye sordum çaresizce. Başını sallayarak beni reddetmeye hazırlanıyordu ki "Lütfen, Daisy?" diye ekledim.

Duraksadı. "Tamam. Annem yattıktan sonra gizlice çıkabilirim. Saat birde Maple Caddesi'ndeki Dairy Queen'in arkasında buluşalım. Oralar hep tenha olur."

Benimle buluşmaya razıydı. Demek ki beni bir katil olarak görmüyordu.

İçgüdüsel bir hareketle onu kollarımın arasına alıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Önce direndi ama sonra her zamanki gibi kendini bana bıraktı. Hayatta Daisy Driscoll'ü öpmekten daha güzel bir şey yoktu.

Sonra çenesinin altındaki şah damarının atışını hissettim. Parmağımı nazikçe üstüne koydum, atışları büyüleyiciydi. Babamın kanının boğazındaki delikten nasıl fışkırdığını hatırladım.

Acaba Daisy'nin kanı boğazından akarken nasıl görünürdü?

Dudaklarımız ayrılırken kafamın içinde bir ses bana onunla tenha bir otoparkta buluşmanın iyi bir fikir olmayabileceğini fısıldadı. Belki de onunlayken kendime güvenmemeliydim. Belki de Alison haklıydı ve Daisy'yi gerçekten seviyorsam onu bırakmalıydım.

Ama artık çok geçti.

Daisy hızla içeri girdi ve ben kapının kapanışını izledim. Buradan hemen uzaklaşmam gerektiğini bilsem de Daisy'yi öp-

mek her zamanki gibi dizlerimin bağını çözmüştü. Bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Sonunda sessizce ve hızlıca hareket ederek arka bahçeden çıktım. Deminden beri bütün dikkatim Daisy'de olduğundan birinin beni izlediğini fark etmemiştim.

Ta ki Slug'la burun buruna gelene kadar.

ELLİ BİR

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Tom'la bu gece bilhassa terli bir seans geçirmiştik ve bu standart rutini olmasa da işimiz biter bitmez duş alacağını söyledi. "Beni bayağı terlettin," deyince güldüm. "Duşta bana katılmak ister misin?"

"Hayır, hâlâ toparlanmaya çalışıyorum," diye takıldım. Bu da *onu* güldürdü.

Ben Tom'un çift kişilik yatağında uzanırken o duşta klasik müzik mırıldanıyordu. Beethoven olabilirdi ama doğrusu hiçbir fikrim yoktu. Vücudum hâlâ bana yaptıklarıyla zonkluyordu. Hayatımız boyunca benimle hiçbir düğüne gelmese bile ondan asla ayrılamazdım. Böylesi bir seks hayatını gözden çıkaramazdım.

Komodinin üstünde duran telefonum çalmaya başladı. Ekrana baktığımda annemin aradığını gördüm. Biriyle görüştüğümü öğrendiğinden beri biraz sakinlemişti. Yine de ona, Tom'la sonumun olmayabileceğini nazikçe anlatmaya çalışmıştım. Pek hoşuna *gitmemişti*. Eğer kırkıma kadar evlenemezsem birinin ona ötenazi yapması gerekebilirdi.

Aramanın telesekretere düşmesine izin vermeyi düşündüm fakat sonra kendimi hazırlayıp açtım. "Selam," dedim. "Şu an biraz meşgulüm."

"Ah." Annem ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. "Tom'la mısın?"

"Evet."

"Nasıl gidiyor?"

"Şey... iyi gidiyor."

Sesimdeki gerginliği duyabildiğinden emindim. Harika gitmiyordu. Belki Tom'la ayrılmayacaktık ama yakın zamanda evlenecek de değildik. Düğün tarihi alırsak öpüp başıma koyardım.

"Biliyor musun," dedi annem, "Geçen gün Kitab-ı Mukaddes dersinde çok ilginç bir hikâye anlatıldı. Sâre ve İbrahim'in İshak'ı Sâre doksan yaşındayken dünyaya getirdiklerini biliyor muydun?"

Telefona bakakaldım. "Bunu neden anlatıyorsun?"

"Her zaman umut var demek istiyorum."

Bu konuşmayı yapacak havada *değildim*. "Kapamam gerek."

"Beraber yaşadığın şu uzun boylu, yakışıklı polise ne oldu. Jake miydi?"

Yüzümü buruşturdum. "Neden soruyorsun? Onunla yıllar önce ayrıldık."

"Düşünüyordum da Jake gerçekten iyi biriydi. Hem seni de çok severdi, Sydney."

"Görüşürüz, anne."

Telefonu annemin suratına kapadım. O kadar sinirlenmiştim ki telefonu komodinin üstüne doğru düzgün koyamadım bile; yatakla komodinin arasındaki boşluğa düştü.

Harika.

Yataktan kalkıp komodinin yanına çömeldim. Elimi o dar boşluğa sokup etrafı yokladım. Telefonu ararken parmaklarım soğuk, pürüzsüz bir yüzeye –muhtemelen telefonun ekranına– değdi. Ama orada başka bir şey daha vardı. Kadife kumaş gibi bir şey.

Hımm. Bu da neydi?

İkisini birden çıkardım. İlki gerçekten telefonumdu. Ama ikincisini görmemle yüreğim ağzıma geldi.

Siyah bir lastik tokaydı.

Tom'un yatak odasında lastik tokanın ne işi vardı?

Buraya başka bir kadının geldiğine dair doğrudan bir kanıt bulmuş sayılmazdım. Öyle olsa bile sorun olmazdı. Sonuçta Tom keşiş değildi ve kimse yalnız yatarak bu kadar deneyim kazanamazdı. Ama bunun kumaş kaplı bir lastik toka olması? Bu devirde kim kumaş kaplı lastik toka takardı?

Ya da şöyle sorayım, *Bonnie* dışında kim takardı?

Tom'un Bonnie'nin gizemli erkek arkadaşı olmasının fazla büyük bir tesadüf olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi tokaya bakarken Tom'u hafife aldığımı fark ettim. Tüm parçalar yerine oturuyordu.

Sonuçta gerçekten tesadüf *müydü?* Onunla bizim apartmandan üç blok ötede tanışmıştım, Bonnie erkek arkadaşı tarafından eve bırakıldıktan hemen sonra. Doktordu. Ona Bonnie'nin cinayetini anlattığımda tepkisi çok tuhaf olmuştu. Üstelik ilk tanıştığımızda bana sahte isim vermiş olma ihtimali de cabasıydı.

Gerçek en başından beri karşımda mıydı? Tom'un yakışıklılığı ve benim doksan yaşından önce evlenip çocuk yapma acelem gözümü kör mü etmişti?

Ama hayır... Bu imkânsızdı. Tom katil olamazdı. Randy'nin katil olmadığından ne kadar eminsem Tom'un katil olmadığından da bir o kadar, hatta daha fazla emindim. Tom *iyi biriydi.* Tanıdığım en iyi insandı.

Değil mi?

Yatak odasının ortasında durmuş, elimdeki telefona bakıyordum. Favoriler listemi açtığımda Tom tam ortadaydı. Nedenini bilmesem de kendime engel olamadan ismine dokundum.

Karşılığında bir telefon çalmaya başladı. Ama ses komodinin üzerinde duran telefondan gelmiyordu. Boğuk bir sesti bu, sanki telefon çekmecelerden birindeydi.

Çalmaya devam etmesine izin verdim. Tom duşta Mozart mırıldanmayı sürdürürken komodine gidip çekmecelerini açmaya başladım. İlkinde katlanmış tişörtler vardı. İkincisi pantolon do-

luydu. Üçüncüsünde baksırları var gibi görünüyordu ama tamamen açtığımda telefonun sesi daha net gelmeye başladı.

Bingo.

Çekmeceyi kurcalamaya başladım. Baksırların altına gizlenmiş telefonu bulmam sadece on saniyemi aldı, ekranında yalnızda "S" yazıyordu.

Bir an sonra telefon sustu. Daha yakından incelemek için çekmeceden çıkardım. Bu, Tom'un arkadaşları ya da ailesiyle konuşmak için kullandığı kişisel telefonu *değildi*. Bu bir kullan at telefondu.

Tom benimle kullan at telefonla iletişim kuruyordu.

Telefonu açıp çağrı ve mesaj geçmişine baktım. Bu telefondaki her arama ve mesaj bendendi. Bunu sadece benimle iletişim kurmak için kullanılıyordu.

Bu da ne demek oluyordu şimdi?

Gözüm banyoya kaydı. Su hâlâ açıktı. Tom genelde uzun duşlar alırdı. En az beş dakikam vardı, dişlerini fırçalamaya karar verirse belki daha fazla. Bu sürenin her saniyesine ihtiyacım olacaktı.

Kullan at telefonu yerine geri koyup çekmeceyi kapadım. Üzerimde Tom'un bana gece burada kaldığım zamanlarda giymem için verdiği büyük tişörtlerinden biriyle oturma odasına koştum. Yemek masası olduğu gibi dursa da yatak odasına geçmeden önce Tom mumu söndürmüştü. Masadaki çatal bıçaklara bakıp onlardan düzgün bir parmak izi alınıp alınamayacağını merak ettim. Emin değildim.

Sonra gözüm Tom'un su şişesine takıldı.

Mükemmel.

Şişeyi başparmağımla işaret parmağımın arasında tutarak kaldırdım, Tom'un bıraktığı parmak izlerini bozmamaya çalışıyordum. Çantamı sehpanın üstünde bırakmıştım, hemen oraya koşup su şişesini dikkatlice içine koydum. Tam fermuarını kapamıştım ki arkamdan bir ses geldi.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Sydney?"

ELLİ İKİ

Korkunç bir hata yapmıştım.

O su şişesini almaya çalışmamalıydım. Üzerimde yalnızca tişört ve külot olmasına rağmen çantamı aldığım gibi buradan kaçıp gitmeliydim. Bir kadının yapabileceği en aptalca hatayı yapmıştım. Şansım varken kaçmamıştım.

Şimdi Tom birkaç adım ötede durmuş bana bakıyordu, üzerinde atlet ve baksır vardı, siyah saçları hâlâ ıslaktı, parlıyordu. Bakışları karanlık ve ifadesizdi.

"Ne?" diye sordum.

"Ne yapıyorsun dedim."

"Ah." Kendimi gülümsemeye zorlayıp çantama baktım. "Telefonumu almaya gelmiştim."

"Telefonun yatak odasında."

Doğru diyordu. Telefonumu komodinin üstünde bırakmıştım. Keşke öyle yapmasaydım. Telefonumu orada bırakmasaydım şimdi 911'i arıyor olurdum.

Zoraki bir kahkaha attım. Sesim âdeta boğuluyormuşum gibi çıkmıştı.

"Görmedim herhâlde," dedim. "Gidip alayım bari."

Tom gözlerini kıstı. "İyi misin?"

Ondan şüphelendiğimi belli *edemezdim*. Çünkü anladığımı fark ederse... Eh, Bonnie'nin başına gelenleri hepimiz biliyorduk. Belki onu da bu yüzden öldürmüştü. "Tabii ki iyiyim. Neden iyi olmayayım?"

Cevap vermedi. Sadece yüzüme bakmaya devam etti.

"Aslında," dedim, "pek iyi hissetmiyorum."

"Ne oldu?"

Çoğu erkeğin beni hemen başından savmasını sağlayan bahaneye sarıldım. "Regl oldum."

Ama Tom bu açıklamadan zerre kadar etkilenmemişti. Gerçi şaşırmamalıydım. "İstersen banyodaki dolapta ibuprofen var."

"Şey..." Rahmimin bulunduğu bölgeyi ovuşturarak, "Gitsem daha iyi," dedim. "Kendi alanımda olmak istiyorum."

Tom sessizliğe gömüldü. Bir filmde olsaydık bu, kötü adamın gerçeği fark ettiğimi ve artık gitmeme izin veremeyeceğini anladığı an olurdu. En azından sağ olarak. Tom'un kafasında çarkların döndüğünü görebiliyordum. Son derece zeki bir adamdı, durumu çözecekti.

Sonra aklıma başka bir korkunç düşünce geldi:

Tokayı nereye bırakmıştım?

Şayet telefonumun yanına bıraktıysam oyun biterdi. Tom, ölü bir kadına ait bir saç aksesuarı bulduğumu anlardı. O zaman bu daireden asla çıkamazdım.

Kahretsin, o tokayı nereye koymuştum?

"Bence kal," dedi. "Geç oldu. Gecenin bu saatinde eve dönmek istemezsin, değil mi?"

Yeniden karnımı ovuşturdum. "Kendi yatağımda daha rahat ederim."

"İstersen tek yatabilirsin. Ben kanepede yatarım."

"Hayır, ben... şey..." Boğazımı temizledim. "Gerçekten eve gitmek istiyorum."

Bakışları çantama kaydı. İçine bakarsa biterdim. Ona neden çantama boş bir su şişesi tıkıştırdığımı açıklayamazdım. Gerçi uyduruk bir bahane bulabileceğimden emindim.

Asıl önemli olan tokaydı. Gördüyse öldüm demekti. Görmediyse belki bu işten sağ kurtulabilirdim.

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki duymamasına şaşırdım. Neyse ki birkaç saniyelik tereddüdün ardından kenara çekildi.

"Peki," dedi sakince, "ama en azından sana Uber çağırmama izin ver."

İnanamıyordum. Gitmeme gerçekten izin veriyordu.

Peşimde Tom'la yatak odasına döndüm. Tokayı yatağın ortasında bulacağıma ve Tom'a döndüğümde elinde bir kasap bıçağı tuttuğunu göreceğime, o bıçakla beni öldüreceğine neredeyse emindim. Ama toka yatağın üstünde değildi.

Neredeydi peki?

Bir an sonra gördüm; komodinin dibinde, halının üstünde duruyordu. Ama halı koyu renk olduğu için siyah toka kolay seçilmiyordu. Öte yandan tamamen görünmez de değildi. Tom'un bakışlarının o siyah kumaşa takıldığını, kaşlarını çatarak ne olduğunu anlamaya çalıştığını hayal ettim. Ne olduğunu fark ettiği ânı.

Buradan bir an evvel çıkmalıydım...

Ben üstümü giyinirken Tom yatağın ucuna oturdu. Tokayı her an fark edeceğinden emindim ve kalbim öyle bir çarpıyordu ki göğsüm acıyordu. Ama sonra, ben ayakkabılarımı giyerken, Tom banyoya gitti. Fırsattan istifade lastik tokayı komodinin altına geri attım.

Tamam. Artık gerçeği öğrendiğimi asla bilemeyecekti.

Tom avucunda birkaç ilaçla yatak odasına geri döndü. İlaçları bana uzattığında onlara güçlükle bastırdığım bir şüpheyle baktım.

"Bunlar ne?" diye sordum.

"Ibuprofen."

Bu adamın bana verdiği rastgele hapları alacak hâlim *yoktu*. *O kadar* da salak değildim. "Teşekkür ederim ama gerek yok."

"Emin misin? Bayağı rahatsız görünüyorsun."

Elimden geldiğince inandırıcı bir gülümsemeyle, "Dediğim gibi, sadece eve gitmek istiyorum," dedim.

Tom beni kapıya kadar geçirirken kalbim delice çarpmaya devam ediyordu. Vedalaşmak üzere beni durdurup öptüğünde tüylerim diken diken oldu. İlk geldiğimdeki öpücükten bir hayli farklıydı.

"Pekâlâ," dedim, "hoşça kal!"

"Sonra görüşürüz." Bakışları beni rahatsız edecek kadar uzun süre yüzümde dolandı. "Sen kendini daha iyi hissettiğinde."

Ya, tabii. Kapıdan çıkmama izin verirse bu eve bir daha asla ayak basmayacaktım.

"Aşağı kadar gelmemi ister misin?" diye sordu. Hâlâ kapının önünde duruyordu ve benim tek istediğim oradan *çekilmesiydi*, böylece buradan defolup gidebilirdim.

"Hayır. *Hayır*." Güldüm ama bu, hayatımda attığım en sahte kahkahaydı. "Beş kat merdiven inip çıkmana gerek yok. Ben iyiyim. Saat çok geç değil. Kendi Uber'imi çağırırım."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Çünkü benim için sorun değil."

Tanrım, beni bırakacak mıydı? "Gerçekten, sadece yalnız kalmak istiyorum."

Nihayet –*nihayet!*– kapıyı açtı ve ben de dışarı çıktım. Her an beni tekrar içeri çekip ellerini boğazıma dolayacağından emindim. Ya da fareye yaptığı gibi kafamı çekiçle ezeceğinden. Ama bunların hiçbirini yapmadı. Kapıyı arkamdan kapayıp kilitledi ve hepsi bu kadardı.

Merdivene kadar yürüdüm, sonra koşmaya başladım.

ELLİ ÜÇ

Tom'un dairesinden dönerken yol boyunca tek düşünebildiğim eve vardığımda apartmanın önünde beni bekliyor olacağıydı. Ceketinin altına sakladığı kasap bıçağıyla üzerime atlayıp boğazımı kesecekti. Ama orada değildi.

Basamakları olabildiğince hızlı çıktım, sonra dairemin kapısını kilitleyip sürgüyü çektim. Ardından bir sandalye kapıp kapı kolunun altına dayadım. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama en azından kendimi daha güvende hissetmemi sağlamıştı. Hakiki Kevin sağ olsun, bütün perdeleri kapamıştım zaten. Ardından odama geçtim ve saatlerce yatakta dönüp durdum.

Sabah altı buçuğa kadar zor dayandıktan sonra Jake'e mesaj attım. O hep erken kalkardı, böylece mesajı görmesini ve aklımı yitirmeden onunla konuşabilmeyi umuyordum.

En kısa sürede yüz yüze konuşmamız lazım. Nereye istersen gelirim.

Jake'ten hemen cevap geldi:

Yarım saate sende olurum.

Yirmi dakika sonra kapının zili çalınca yerimden sıçradım. Gelenin Jake olduğundan emin olsam da mutfağa gidip bir bıçak aldım. Kapının deliğinden baktığımda gelenin sahiden de Jake olduğunu gördüm; kırışık beyaz gömleği ve trençkotu içinde, tanıdık kirli sakalıyla kapının öbür ucunda duruyordu.

Kapıyı açtığımda uzun, iri bedeni girişi tamamen doldurdu. Sağ elimdeki bıçağı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Syd? Neler oluyor?"

Onu kolundan tutup içeri çektim ve arkasından kapıyı kilitledim. Sonra içeri koşup sehpanın üzerindeki buzdolabı poşetini aldım. İçinde Tom'un dairesinden aldığım su şişesi vardı.

"Bunda parmak izi olup olmadığına bakmanı istiyorum," dedim.

"Tamam da... Neden?"

Derin bir nefes aldım. "Bonnie'nin dairesinde bulunan parmak izleriyle eşleşip eşleşmediğini görmek istiyorum."

Jake buzdolabı poşetini elimden aldı. İçindeki su şişesine baktı. "Bunu nereden buldun?"

Ona her şeyi anlatmam gerekiyordu ama hiç istemiyordum. Bir süredir çıktığım adamın bir seri katil olabileceğini itiraf etmek çok utanç vericiydi. Jake yargılayıcı biri olmasa da bu konuda beni yargılardı. Onu suçlayamazdım.

Bu yüzden eğer doğru değilse hiç karıştırmak istemiyordum.

"Sadece..." Yumruklarımı sıktım. "Sadece parmak izlerine bakar mısın lütfen?"

"*Hayır.*" Bana dik dik bakıyordu. "Sydney, sana yardım etmek istiyorum. Ama hiçbir açıklama yapmadan bana bir su şişesi verip üzerindeki parmak izlerini araştırmamı beklemen mantıklı değil." Kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen bana neler olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Bunu istemekte haksız sayılmazdı. Doğrusu sormadan dediğimi yapsaydı şaşırırdım. Ama şimdi ona her şeyi anlatmak zorundaydım.

"Parmak izleri Thomas Brewer adında birine ait," dedim.

"Peki, Thomas Brewer'ın Bonnie'yi öldürdüğünü düşünmene sebep olan ne?"

Anlatmak zorundaydım. Başka çarem yoktu. "Çünkü bir süredir onunla çıkıyorum ve evinde Bonnie'ye ait bir eşya buldum."

Jake'in rengi attı. "Ciddi misin?"

Başımla onayladım.

"Yani seri katil olduğunu düşündüğün bir adamla mı çıkıyorsun? Bana söylemeye çalıştığın bu mu?"

Yüzümü ateş bastı. "Düzgün birine benziyordu. Doktor." Yani hayatını idame ettirmek için ölüleri kesip biçen bir patolog.

"Thomas Brewer..." Kaşlarını çattı. "Dur bir dakika, adli tabip olan Dr. Brewer mı?"

Başımla onayladım.

"Hasiktir..." Başını iki yana salladı. "Onunla *tanıştım*. Son derece zeki bir adam, çok iyi bir adli tıp uzmanı. Hiç sapık gibi durmuyordu. Bunu yapmış olabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Evet... İnanıyorum." Alt dudağımı ısırdım. "Dün gece dairesinden zor kurtuldum."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Gerçekten korktum... Şeyden..."

Jake serseme dönmüş hâlde yanımdan geçip kanepeye oturdu. İçinde şişenin olduğu buzdolabı poşeti hâlâ elindeydi, dalgın gözlerle şişeye bakıyordu. "Yani Bonnie'nin başına gelenler senin de başına gelebilirdi..."

"Eh..." Yanına oturdum. "Gelmedi ama. Kaçmayı başardım."

"Hemen o an beni aramalıydın."

"İyiydim. Oradan çıkmıştım. Gecenin bir vakti seni rahatsız etmek istemedim."

"Şaka mı yapıyorsun?" Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sydney, lütfen gecenin bir vakti beni rahatsız et, tamam mı?"

"Tamam, sadece..."

"Kendini böyle bir tehlikeye nasıl atarsın? Tanrım, seni öldürebilirdi!"

Bu öfke patlaması karşısında bir an için konuşamadım. Jake fazla bağırmazdı ama bağırdığında sesi tüm odayı inletirdi.

Buzdolabı poşetini sehpasının üzerine bırakıp yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Tanrım, Syd..."

"Jake..."

"Sana zarar verseydi," dedi yüzünü ellerinden kaldırarak, "o herifin boğazını keserdim."

Soluğum kesildi. Jake'i hiç böyle görmemiştim; yüzü kıpkırmızı olmuştu, şakağında bir damar atıyordu. O, kurallara harfiyen uyan bir polisti; eski sevgilisine saldıran adamın cezasını kendi bildiği şekilde, kendi elleriyle verecek biri değildi.

Belki de değişmişti.

Jake derin derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Bir müddet sonra yüzü normale döndü, omuzları gevşedi.

"Tamam," dedi. "Şişenin üzerindeki parmak izlerine baktıracağım. Bu sırada binanın önüne bir devriye arabası olacak."

"Buna gerek yok..."

"Sakın karşı çıkmaya kalkma." Gözlerinin arasındaki çizgi derinleşti. "Syd, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. O psikopat sana elini sürerse... Kendimi asla affetmem. Özellikle de..." Gözlerini yere indirdi. "Özellikle de ben salaklık etmeyip sana hak ettiğin gibi davransaydım şu an bu durumda olmayacağını bilirken."

Bir süre öylece birbirimize baktık. Haksız olduğunu söyleyemezdim. "Olan oldu. Geçmişi değiştiremeyiz."

"Bazen telafi edebilirsin ama."

Bununla ne demek istediğinden emin olmasam da devamını getirmedi. Sehpanın üzerindeki buzdolabı poşetini aldı ve sonuçlar çıkar çıkmaz bana haber vereceğine söz verdi. Parmak izi sonuçlarının ne kadar sürede çıktığını bilmesem de uzun süreceğini sanmıyordum.

ELLİ DÖRT

ÖNCESİ

TOM

Slug beni izliyordu.

Ne zamandır orada olduğunu bilmiyordum ama Daisy'yle konuşmamın en azından bir kısmını duymuştu. Ve hiç mutlu görünmüyordu.

"Daisy'yi seninle buluşmaya ikna ettiğine inanamıyorum," dedi. "Sana harbiden yanık olmalı."

Slug'a bakmak için boynumu uzatmam gerekiyordu. Küçükken aynı boydaydık ama son birkaç yılda öyle bir boy atmıştı ki artık benden çok daha uzundu. Bununla beraber kavgada onu alt edebilirdim. O kadar zayıftı ki sert bir rüzgâr esse uçabilirdi.

Tabii elinde bir silah varsa işler değişirdi.

Ama onunla kavga etmek istemiyordum. Her şeye rağmen o benim en yakın arkadaşımdı. İlkokuldayken kimse bizimle takılmak istemezdi. Slug benden çok daha tuhaf, ürkütücüydü ama ben de arkadaş edinmekte hep zorluk çekmiştim. Nedense diğer çocuklarla anlaşamıyordum. Onlarla konuştuğumda kendimi hep garip hissediyordum.

Ama Slug'ın yanında öyle değildim. Biz *birlikte* dışlanmıştık. O, alkolik babam yüzünden hiçbir zaman beni yargılamamıştı, ben de böcek yemesiyle ya da anne babasının çoğu insanın büyü-

kannesiyle dedesi yaşında olmasıyla dalga geçmemiştim. Doğum günü partilerimizde sadece ikimiz olurduk. Bütün sınıfı davet etsek bile kimse gelmezdi.

Acaba bir sonraki doğum günlerimizi birlikte kutlayabilecek miydik?

Nedense hiç sanmıyordum.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye sordum.

"Takip ediyorsam ne olmuş?" diye homurdandı.

"Bu yaptığın hiç hoş değil."

Yanından geçip Driscolllerin arka bahçesinden çıktım. Her ne olursa olsun burada yakalanamazdım. Bu, ikimiz için de hiç iyi olmazdı. Slug beni durdurmaya çalışmadı, aksine yanımda yürümeye başladı.

"Alison, Daisy'yle konuşmuş," dedi.

Kahretsin. Bizi duymuştu. Duymamış olmasını umuyordum. "Sorun yok. Ona her şeyi anlattım."

"Ve sana inandı mı?"

"Evet."

"Alison'a bagajda hamburger eti olduğunu söylediğimizde inandığı gibi mi?"

Buna verecek bir cevabım yoktu.

"Daisy sorun teşkil ediyor," dedi.

İrkildim. Alison için de böyle söylemişti. Onu öldürmeden sadece birkaç saat önce.

"Daisy sorun filan teşkil etmiyor," dedim. "Bu işi ben halledeceğim."

"Alison'ı hallettiğin gibi, değil mi?"

Alaycılığı hiç hoşuma gitmemişti. Alison'ın bizi gerçekten ihbar edeceğini kesin olarak bilmiyordu ve onun meseleyi *halledi*ş şekli her şeyi daha beter etmişti. "Bak, onunla konuşacağım. Her şey yoluna girecek."

Slug'ın köşeli yüzü ay ışığında neredeyse iskelet gibi görünüyordu. "Peki. Sen öyle diyorsan."

"Slug," dedim ciddiyetle, "Daisy'den uzak durmanı istiyorum, tamam mı? Bunu yapar mısın?"

Çenesi kasıldı. "Sen benim en yakın arkadaşımsın, Tom. Ama sen yapman gerekeni yapamıyorsun diye hapse girecek değilim."

Bu sözlerin ardından beni sokakta tek başıma bırakıp gitti.

ELLİ BEŞ

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Jake gittikten sonra hızlıca duş aldım ama zihnimi toparlayamıyordum. Aslında çalışmam gerekiyordu fakat imkânsızdı. Oturma odasında volta atmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum.

Jake'in gidişinden birkaç saat sonra telefonum çaldı. Ekranda onun adını görünce hemen açtım.

"Ne çıktı?" dedim.

"Eşleşti."

Bir an için duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissettim. Dizlerimin bağı çözülmeden önce kendimi kanepeye zor attım. "Neyle eşleşti?"

"Bonnie'nin dairesinde bulduğumuz izlerin yanı sıra ondan önce öldürülen diğer kızın evindeki izlerle. Kesinlikle ikisin evinde de bulunmuş."

"İnanamıyorum..."

"İnanamıyor musun? Su şişesini bana veren sendin."

Doğru diyordu. Tom'dan şüphelenen bendim. Ama içten içe bunun paranoyadan ibaret olduğunu düşünüyordum. Sonuçta erkek arkadaşım o kızları nasıl öldürmüş olabilirdi ki?

O tokayı bulmasaydım sıradaki kurban ben mi olacaktım?

"Peki şimdi ne olacak?" dedim. "Onu tutuklayacak mısın?"

Jake burnundan güldü. "Senin verdiğin bir su şişesine dayanarak mı? Sanmıyorum. Ama ifade vermesi için onu karakola ge-

tirmeye çalışacağız. Umarım iş birliği yapar. Resmî olarak parmak izini alıp eşleştirmeyi başarabilirsek işte o zaman bir adım atmış oluruz. Yine de tutuklama emri çıkarttırmak zor olabilir. Göreceğiz."

Elbette Jake'in onu hemen yakalayıp hapse tıkacaklarını söylemesini umuyordum ama belli ki işler öyle yürümüyordu. Tom'un sorgulanıp serbest bırakılacağını düşünmek beni dehşete düşürüyordu. Yeterli delil olursa onu bırakmayacaklarına inanmak zorundaydım.

Ama ya yeterli delil yoksa? Ya gerçekten serbest kalırsa? O zaman ne olacaktı? Onu ihbar edenin ben olduğumu anlar mıydı? İntikam almak ister miydi?

"Apartmanımın önünde polis arabası var mı?" diye sordum.

"Evet, var," diye onayladı. "Eğer karakol artık müsaade etmezse arabamla gelip kendim nöbet tutarım. Merak etme, sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim."

"Peki..."

"Syd? İyi misin?"

"Sadece..." Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Onun harika biri olduğunu sanmıştım. Tamam, kusursuz değildi ama... Hiç anlamadım..."

"Lütfen kendini hırpalama," dedi Jake. "Söyledim ya, ben de Brewer'la tanıştım. Dürüst olmak gerekirse ben de şoktayım. Adamı sevmiştim. Ama işte, hiçbir zaman bilemezsin. Böyle karizmatik, zeki, yakışıklı adamlar herkesi kandırabiliyor."

"Yine de kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Sayende Bonnie'nin katilini hapse tıkabileceğimizi söylersem için biraz olsun rahatlar mı?"

Haklıydı. Tom'la çıkmamış olsaydım bu işten sıyrılmış olacaktı. Ama şimdi, benim sayemde, Bonnie'nin kanı yerde kalmayacaktı.

"Bir gelişme olursa beni ara," dedim.

"Ararım."

Artık geriye sadece beklemek kalmıştı.

ELLİ ALTI

Evde Jake'ten haber beklerken aklımı kaçırmak üzereydim, bu yüzden yoga stüdyosuna gitmeye karar verdim. Saat altıda ders vardı, akşam yemeğine kadar oyalanmamı sağlar diye düşündüm. Gerçi iştahım yoktu. Öğle yemeğinde sandviç yemeye çalışmış, çeyreğini zor bitirmiştim.

Gretchen'ı arayıp bana katılmak ister mi diye sormuştum ama Randy'yle meşguldü. Bu yüzden şimdi yoga stüdyosuna tek başıma yürüyordum. Neyse ki Tom karakoldaydı, muhtemelen parmaklıklar ardındaydı, o yüzden kendimi güvende hissediyordum. En azından güvende *sayılırdım.*

Bugün derste yalnızca beş altı kadın vardı. Bir köşeye matımı serdim, yanıma da birkaç yoga bloku aldım. Derken Arlene sınıfa girdi, atkuyruğu arkasında sallanıyordu. Bana kocaman gülümseyerek selam verdi.

"Bugün sadece sen mi geldin?" diye sordu.

"Sadece ben."

"Bu arada," dedi, "Geçen hafta seni genç bir adamla yolda yürürken gördüm. Siyah saçlı, çok yakışıklı bir adamdı."

"Şey, teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı. "Haddimi aşıyorsam affet ama adamdan çok karanlık bir enerji yayılıyordu. Beni inanılmaz huzursuz etti."

Eh, birkaç kadını öldürdüğünden olabilirdi. "Öyle mi?"

"Ben bu tür şeylerde sezgilerime güvenirim," dedi. "Sadece onun yanında dikkatli olmanı istiyorum."

Birkaç gün önce neredeydin, Arlene? "Merak etme. Artık onunla görüşmüyorum."

"Ah, şükürler olsun!" dedi ince göğsünü tutarak. "Sana gerçeği söylemem lazım, Sydney. O adamı gördüğümde yanına gelip sana kaçmanı söylemek istedim."

Harika. Arlene bile erkek arkadaşımın pisliğin teki olduğunu anlamıştı.

Yoga dersi bir saatten biraz uzun sürdü. Normalde esneme hareketlerini çok rahatlatıcı bulurdum fakat bugün vücudum iş birliği yapmak istemiyordu. Tef gibi gergindim ve ders sonu yaptığımız meditasyonda bile zihnim susmak bilmedi.

Polisler artık Tom'un peşinde olduğuna göre ona ne olacaktı? Bugün tutuklanacak mıydı? Şu anda hapiste miydi? Dairesini arayıp öldürdüğü kızlara dair başka kanıtlar mı bulacaklardı? Belki de kızlardan kestiği saçları bulurlardı.

Ders bittiğinde çantamı alıp içinden telefonumu çıkardım. Jake'ten bir cevapsız çağrı olduğunu görünce karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. Hayır, *iki* cevapsız çağrı vardı.

Bu iyiye işaret değildi.

Adının üstüne tıklayarak onu geri aradığımda neredeyse ânında açtı.

"Sydney," dedi.

"Onu ifade vermeye çağırdınız mı?"

"Evet ama–"

"Hapiste mi?"

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. "Hayır. Serbest bırakmak zorunda kaldık."

"Ne?" diye haykırdım. "Ama doğruladın, değil mi? Parmak izini aldın ve eşleşti, değil mi?"

"Evet, eşleşti," dedi. "Yine de bu, suç işlediğine dair kanıt sayılmaz. Sadece bir noktada o dairelerde bulunduğunu kanıtlar."

"Ama bu çok şüpheli! Yani hiç mi?.."

"Mazereti var, Syd."

Kaşlarımı çattım. "Mazeret mi?"

"Bonnie'nin öldürüldüğü gece için. Bütün gece için sağlam bir mazereti var."

Ne? "Emin misin? Belki de onun için şahitlik yapan kişi yalan söylemiştir."

"Bütün gece hastanedeymiş," dedi Jake. "Birçok kişi onu orada görmüş. Güvenlik kameraları da var. Mazereti çok sağlam. Bonnie'yi öldürmüş olması mümkün değil."

Şok olmuştum. Katilin Tom olduğundan *emindim*. Kızların evinde parmak izleri vardı. *Arlene* bile adamın uğursuz bir aurası olduğunu söylemişti!

Bir katille çıkmadığımı öğrenmek güzeldi ama diğer yandan aklım iyice karışmıştı. Kızları Tom öldürmediyse kim öldürmüştü? Bonnie'yle ilişkisini neden saklamıştı? Beni neden kullan at telefondan arıyordu?

Ne kadar sağlam bir mazereti olursa olsun, Tom'un masum olduğuna inanmıyordum.

"İyi misin, Syd?" diye sordu Jake.

"Hı hı." Boğazıma oturan yumruyu yutkundum. "Sadece... Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Sence o kızları öldüren gerçekten Tom değil mi?"

"Dediğim gibi, o yapmış olamaz. Söylediğine göre birçok kadınla görüşüyormuş ve tesadüf eseri o iki kızla da çıkmış."

"Buna inanıyor musun?"

"Evet, Syd."

"Peki..." Saçımın bir tutamıyla oynadım. "Sana onunla tekrar çıkacağımı söylesem kızmaz mıydın?"

Jake birkaç saniye sessiz kaldı. "Kızardım," dedi sonunda. "Ama onun katil olduğunu düşündüğüm için değil."

Karşılık veremedim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Bak," dedi Jake sessizliği bozarak, "Brewer sana zarar vermeyecek. Daha önce de söylediğim gibi sağlam biri. Ona güveniyorum. Ama yine de binanı gözlem altında tutacağım, tamam mı?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, zorundayım."

Jake'ten bana yoga stüdyosundan evime kadar eşlik etmesini istemeyi düşündüm. Ama bu saçma olurdu. Hava kararmışsa da saat geç değildi. Dışarıda hâlâ insanlar vardı. Eve yürüyerek dönmek benim için tamamen güvenliydi. Özellikle de artık erkek arkadaşımın bir seri katil olmadığını öğrenmişken.

Gerçi dışarıda bir yerlerde hâlâ bir katil vardı.

Montumu aldım, Arlene'e veda ettim ve soğuk, karanlık geceye çıktım. Son birkaç haftada sıcaklık birdenbire düşmüş, kış şehre yerleşmeye başlamıştı. Belki de Noel'de kar yağardı.

Apartmana vardığımda ön basamaklarda birinin oturduğunu gördüm. Erkekti ve başında bere, üstünde kaban olmasına rağmen tanıdık görünüyordu. Ben yaklaşınca ayağa kalktı ve sokak lambalarının ışığında yüzünü net olarak görebildim.

Tom'du.

ELLİ YEDİ

ÖNCESİ

TOM

Saat bire yaklaşırken yatağımda tavanı izleyerek korkunç bir hata yapıp yapmadığımı düşünüyordum.

Daisy'yi seviyordum ve onu görmeyi her şeyden çok istiyordum. Ona asla zarar vermeyeceğimi, babası hakkımda ne düşünürse düşünsün onunla olmak istediğimi söylemek istiyordum. Onu iyi biri olduğuma ikna etmeye çalışmak istiyordum. Gerçi bu doğru olmayabilirdi.

Ama düşündükçe huzursuzluğum artıyordu.

Çünkü aslında iyi biri değildim. Birini öldürmüştüm. Üstelik Daisy'ye her baktığımda aklıma karanlık düşünceler geliyordu. Evet, onu öpmek istiyordum ama aynı zamanda ona başka şeyler de yapmak istiyordum. Kötü şeyler.

Bu işin sonu ikimiz için de iyi bitmeyecekti.

Ama aklımı kurcalayan başka bir düşünce daha vardı.

Slug, Daisy'yle konuştuklarımızı duymuştu. Yani ne zaman ve nerede buluşacağımızı biliyordu. Daisy meselesini çözeceğime inanmıyorsa kendisi halletmeye kalkabilirdi.

Ya Daisy tehlikedeyse?

Yatakta doğruldum. Her dakika kaygım daha da artıyordu. Slug hâlihazırda korkunç şeyler yapmıştı ve özgürlüğümüz için tamamlaması gereken son görev "Daisy meselesini" çözmekti.

Keşke Daisy'ye mesaj atabilseydim ama gönderdiğim mesajlardan hiçbirini okunmamıştı. Babası telefonuna el koymuş olmalıydı. Ya da beni engellemişti. Ona buluşmamız hakkında mesaj atma riskini alamazdım.

Saatime baktım. On iki buçuktu. Dairy Queen'e gitmem yürüyerek yirmi dakikamı alırdı, koşarsam on beş. Chevy'yi alabilirdim ama garaj kapısının açılma sesi annemi uyandırır diye korkuyordum, uyanırsa gitmeme izin vermezdi. Daha da kötüsü polisi arayabilirdi. Bisikletiminse lastiği patlamıştı ve hâlâ tamir ettirmemiştim.

Hayır, yürümek daha iyiydi. Şimdi çıkarsam oraya Daisy'den önce varabilirdim. Slug oradaysa ondan kurtulabilirdim. Ya da en azından saçma bir şey yapmasına engel olurdum.

Kapüşonlumu tekrar giyip spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Hızlı hareket etmeme rağmen birkaç dakikayı daha boşa harcamıştım ve şimdi oraya Daisy'den evvel varmak için acele etmem gerekecekti.

Ama önce Daisy'nin evine baksam daha iyi olurdu. Henüz çıkmamışsa onu yolda yakalayabilirdim. Birçok şey buna bağlıydı.

Belki hayatı bile.

Zaman dakika kazanmak için komşunun bahçesinden geçerek Daisy'nin evine doğru son sürat koştum. Oraya vardığımda nefes nefeseydim ama hiç vakit kaybetmeden evin arka tarafına dolandım.

Driscolllerin evi sessizdi. Daisy'nin anne babası ya uyuyordu ya da babası karakoldaydı. Ama asıl önemlisi, Daisy'nin odasının ışığı yanmıyordu.

Kahretsin. Onu kaçırmıştım. İşte bu kötü olmuştu.

Daha da kötüsü, Daisy'nin evine uğrayarak en az beş dakikayı boşa harcamıştım. Boşa harcamamam gereken beş dakikayı. O beş dakikada korkunç bir şey olmuş olabilirdi.

Koşmalıydım.

Dairy Queen'e kadar olabildiğince hızlı koştum. Yolun yarısına geldiğimde annemin Chevy'sini almadığım için kendime kızdım. Öyle terlemiştim ki kapüşonlumu çıkarıp belime bağladım. En kötüsü de saat bire kadar oraya varamayacak gibi hissediyordum.

Daisy, lütfen dayan...

Tamam, panik yapmamalıydım. Belki de abartıyordum. Belki de Slug'ın bir şey planladığı filan yoktu. Belki de Daisy gerçekten güvendeydi.

Dairy Queen'e vardığımda Daisy'nin annesinin Lincoln Continental'ı otoparktaydı. Görünüşe göre benden daha akıllı davranıp arabayla gelmişti. Ama sonra onun hemen yanındaki arabayı gördüm ve yüreğim ağzıma geldi.

Slug'ın Oldsmobile'ıydı.

Daisy de buradaydı Slug da. Ama ikisini de göremiyordum.

Tişörtüm terden sırılsıklam olmuştu. Koşmaktan nefesim kesilmişti fakat duracak vakit yoktu, bir saniyeliğine bile duramazdım. Daisy'nin iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Dairy Queen'in arka otoparkına doğru koşmaya başladım. Kalbim küt küt atsa da tek sebebi on beş dakikadır koşuyor olmam değildi. Geç kalmıştım fakat sadece iki dakika. İki dakikada hiçbir şey olamazdı.

Olabilir miydi?

Arka tarafa yaklaştıkça içimdeki huzursuzluk artıyordu. Burası neden bu kadar sessizdi? Daisy ile Slug birlikteyse seslerini duymam gerekmez miydi? Konuştuklarını? Bağrıştıklarını? *Herhangi bir şey?*

Hayır, bir terslik vardı. Bundan emindim.

"Daisy?" diye seslendim.

Çıt çıkmadı.

Paniğim gittikçe artıyordu. Yanıma bir tür silah almam gerektiğini fark ettim ama ne alacağımı bile bilmiyordum. Mutfaktan bıçak alabilirdim. Çünkü Slug buradaysa yanında kesinlikle

silah getirmişti. Daisy'yi korumak adına benim de bir silaha ihtiyacım olabilirdi. Şayet ona zarar vermişse Slug'ı öldürmek için ihtiyacım olacaktı.

Dairy Queen'in köşesini döndüğümde olduğum yerde donakaldım. Küçük otoparkın öbür ucunda bir yığın vardı. Yaklaştıkça bunun bir beden olduğunu fark ettim. Kıpırdamadan yatıyordu. Ve bu cansız bedenin başında biri dikiliyordu.

Çok geç kalmıştım.

Tanrım, Daisy...

ELLİ SEKİZ

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Bir anlığına kaçmayı düşündüm. Tom'la konuşmak istemiyordum, orası kesindi.

Ama nereye gidebilirdim? Apartmanın girişinde duruyordu. Hem Jake'in dediklerine bakılırsa katil değildi. Yani aslında korkmam için hiçbir sebep yoktu.

Onu polise ihbar etmem ve onun da muhtemelen bunu bilmesi dışında.

"Sydney," dedi ayağa kalkarken, "konuşmamız lazım."

Vücudum kaskatı kesildi. "Öyle mi?"

"Polise bir sürü insanı öldürdüğümü söylemişsin, yani evet, bence konuşmamız gerek."

Derin bir nefes aldım. "Ben... Ben öyle demedim..."

"Dedektif Jake Sousa senin eski sevgilin, değil mi?" Tek kaşını kaldırdı. "Adı Jake olan bir polis memuru... Çözmem zor olmadı."

Yüzümü buruşturdum. "Tamam. Ona söyledim."

Bunu duymasıyla omuzları çöktü. "Tanrım, Sydney. Katil olduğumu nasıl düşünebildin?"

"Bilmem." Kollarımı gövdeme doladım ama tek sebebi havanın buz gibi olması değildi. "Belki de benimle aynı binada oturan, cinayete kurban gitmiş bir kızla çıkmana rağmen bunu bana hiç söylememiş olmandandır. Ne dersin?"

"Çok... çok da ciddi değildi."

"Yalan söylüyorsun. Bonnie bana ilişkinizin ciddileşmeye başladığını söylemişti. Sen kendin de ayrılmak üzere olduğunuzu söylemiştin."

"Ciddi değildi," diye üsteledi. "Bonnie ve ben öylesine takılıyorduk. İlişkimizi ilerletmeyi düşünmüştük ama çok da ciddi değildi. Bizim ilişkimiz gibi değildi yani."

"Bizim ilişkimiz mi?" diye çıkıştım. "Peki, hadi bunu konuşalım o zaman. Bizim aramızda ne var?"

"Bunu nasıl sorarsın? Sen benim *kız arkadaşımsın*."

"Öyle miyim? O zaman neden benimle sadece kullan at telefonla iletişim kuruyorsun?"

Tom ağzını açtı ama tek kelime çıkmadı. Bu soruya verecek bir cevabı yoktu.

"Aynen," dedim.

"Pekâlâ, tamam." Başını iki yana salladı. "Ben bir aptalım. Bağlanma sorunum var, tamam mı? Ama düzeltmeye çalışıyorum. Çünkü senden çok hoşlanıyorum, Syd. Ve..." Kaşlarını çattı. "Böyle bitmesini istemiyorum."

Binamın basamaklarının önünde öylece duran Tom'a uzun uzun baktım. Her şeye rağmen hâlâ ondan çok hoşlanıyordum. Hem Jake onun bir seri katil olmadığını söylemişti.

Ama bunun bir önemi yoktu. Tom'la çıkmaya devam edemezdim. Ona güvenmiyordum. Kimseyi öldürmemiş olsa bile onda doğru olmayan bir şeyler vardı. Bana çok fazla yalan söylemişti. Ona ikinci bir şans vermek aptallık olurdu.

"Üzgünüm," dedim. "Sanmıyoru–"

Ona ayrıldığımızı söyleyemeden arkamdan biri çığlık attı. "Sydney! Aman Tanrım, Syd, bu *o* mu? Tom mu?"

Harika. Gretchen ve Randy geliyordu.

Arkama döndüğümde bize doğru ilerlediklerini gördüm, Gretchen, Randy'nin koluna girmişti. Başında beyaz bir bere vardı, Randy'yse siyah bir trençkot giymişti. Bunca zamandır

Tom'u Gretchen ve Randy'yle tanıştırmaya çalışmışken şimdi bunun tam da biz ayrılmak üzereyken gerçekleştiğine inanamıyordum.

"Merhaba!" dedi Gretchen heyecanla. "Sen Tom olmalısın! Ben Gretchen, bu da erkek arkadaşım Randy."

Sırf gözüme girmek için arkadaşlarıma kendini sevdirmeye çalışacak mı diye merak ederek Tom'a baktım. Fakat yerinden kımıldamadan öylece duruyordu. Beti benzi atmış hâlde Randy'ye bakıyordu.

"Selam." Randy elini kaldırdı. "Nihayet tanıştığımıza memnun oldum, Tom."

Tom uzanıp korkuluğa tutundu. Her an kusacak gibi görünüyordu. Sonunda güçlükle, "Merhaba," dedi.

"Aman Tanrım," dedi Gretchen hayranlıkla. "Anlattığın kadar yakışıklıymış, Syd."

Tom hâlâ Randy'ye bakıyordu. Garipti. Onu bir yerden tanıdığını mı düşünüyordu?

"Sydney." Kolumu tutmaya çalıştı ama geri çekildim. "Bir dakika konuşabilir miyiz? *Baş başa?*"

Gretchen'la Randy'ye baktığımda beni meraklı gözlerle izliyorlardı. Tom'la baş başa konuşmak istemiyordum. Artık onunla işim bitmişti. Bu meseleyi uzatmanın âlemi yoktu. "Aslında," dedim, "içeri gireceğim. Hava çok soğuk."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Tom.

"Gelmesen daha iyi." Hâlâ anlamadıysa diye ona en soğuk bakışımı attım. "Bence konuşacak bir şeyimiz kalmadı."

"Sydney." Şimdi dişlerini sıkarak konuşuyordu ve kolumdan tutmuştu. "Seninle *gerçekten* konuşmam gerek. *Hemen*."

Ne olursa olsun Tom bana karşı hep nazik davranmıştı. Ama şimdi ilişkimizi bitirirken farklı bir yüzünü görmeye başlıyordum. Daha önce beni hiç böyle tutmamıştı. Daha önce ondan gitmesini istediğimde hiç karşı çıkmamıştı.

Fakat beni asıl şaşırtan Randy'nin göğsünü şişirerek aramıza girmesi oldu. Tom'dan çok daha zayıf olsa bile ondan birkaç santim uzundu. "Sydney seninle konuşmak istemediğini söyledi. O yüzden bence artık gitmelisin."

Tom, Randy'ye nefret dolu bir ifadeyle baktı. "Sen karışma."

"*Karışırım.*"

İkisi birbirine dik dik bakarken sonunda Randy tehditkâr bir adım attı, Tom da kolumu bıraktı. "Peki." Bakışları benimle Randy arasında gidip geldi. "*Peki.*"

Basamaklardan kapıya doğru çıkarken Gretchen kolunu omzuma dolayıp beni kendine doğru çekti. Randy geride kaldı, hâlâ Tom'la birbirlerine bakıyorlardı. Sonunda o da peşimizden geldi. Apartmanın kapısını kapadığında Tom hâlâ basamakların dibinde duruyordu.

"Ah, canım benim!" dedi Gretchen. "Dışarıda ne oldu öyle? İyi misin?"

Gözlerim yaşardı ama onların yanında ağlamak istemiyordum. "İyiyim. Gerçekten."

"Bize gel," dedi Gretchen. "Israr ediyorum."

Dönüp Randy'ye baktı, o da başıyla onayladı. "O herif dışarıda beklerken evde tek başına kalmamalısın. Bize gel."

"Yemek yaparım!" dedi Gretchen heyecanla.

Haklıydılar. Şu anda kesinlikle yalnız kalmak istemiyordum. "Şey, tamam."

Randy birinci kattaki dairelerinin kapısını açarken çantamdaki telefonum titredi. Çıkarıp baktığımda ekranda bir mesaj gördüm. Tom'dan gelmişti:

Oradan hemen çıkman gerek.

Peşinden gelen mesaj tamamen büyük harflerle yazılmıştı:

TEHLİKEDESİN!!!

Bu saçmalıktan gerçekten bıkmıştım. Ekranda Tom'un hâlâ yazmakta olduğunu gösteren baloncuklar belirdi ama artık duymak istemiyordum. Bu yüzden yeni bir mesaj daha gelmeden numarasını engelledim.

Böylece artık endişelenecek hiçbir şey kalmamıştı.

ELLİ DOKUZ

Evlerine girdiğimde Gretchen akşam yemeğini hazırlamaya koyulmuştu. Bir çeşit güveç yapıyordu; buzdolabında ne varsa hepsini çıkarıp bir fırın kabına doldurarak dört yüz dereceye ayarlanmış fırına attı.

"Bana güven," dedi. "Çok lezzetli."

"O kadar peynir koyduktan sonra lezzetsiz olması mümkün değil zaten," diyerek takıldım.

Göz kırptı. "Lezzetli olan her şeyin sırrı peynirdir."

Güldüm. Tom'u apartmanın önündeki basamaklarda bıraktıktan sonra kesinlikle kendimi daha iyi hissediyordum. İçim hâlâ sıkılıyordu ama doğru olanı yapmıştım. Tom bir seri katil olmasa bile iyi bir sevgili değildi. Kendisinin de söylediği gibi bağlanmaktan delicesine korkuyordu. Öyle ki arkadaşlarımla tanıştığında az kalsın kalp krizi geçirecekti.

Ondan kurtulduğum iyi olmuştu.

Uydurmasyon güvecin pişmesini beklerken Randy duş almaya gitti. Bu sırada Gretchen da bana müzedeki sergisinin bazı fotoğraflarını gösteriyordu. Sergi kapanmadan önce bir kez daha

gidemediğim için kendimi berbat hissediyordum ama Gretchen son derece anlayışla karşılamıştı.

"Tanrım, Syd," dedi. "Son zamanlarda başına gelmeyen kalmadı resmen. Hem zaten bir kere görmüştün."

"Harikaydı. Gerçekten."

Gretchen'ın sergiye ne kadar emek verdiğini gösteren fotoğraflara göz attım. Sergi, Orta Çağ'a kadar uzanan çiçek türlerini konu alıyordu. Hem büyüleyici hem de rengârenkti.

Bonnie'nin öldürüldüğü gece müzede olmasının sebebi de buydu. O gece Randy'yle birlikte olduğunu söylemişti ama aslında Randy yalnız başına apartmandaydı.

Bu durum nedense beni huzursuz ediyordu. Evet, Randy az önce beni savunmuştu, bunun için ona minnettardım. Ama Tom'un o geceye dair sağlam bir mazereti olduğundan Bonnie'yi kimin öldürdüğünü hâlâ bilmiyorduk.

Randy değildi. Bundan emindim.

Derken hayretler içinde karınca çiftliğinin kitaplığın yanına olduğunu gördüm. Gretchen başta o kadar karşı çıkmıştı ki ciddi ciddi pencereden fırlatacağını düşünmüştüm. "Karınca çiftliğini evde tutmasına izin verdiğine inanamıyorum," dedim.

"Biliyorum." Gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. "O mankafayı gerçekten seviyor olmalıyım."

İster istemez hüzünlendim. Acaba ben de günün birinde birini böyle sevebilecek miydim? Belki. Ama o kişi kesinlikle Tom olmayacaktı.

Zamanlayıcı öttü; bu, gizemli güvecin pişmiş anlamına geliyordu. Gretchen yemeği fırından çıkarırken Randy de banyodan çıktı. Saçları kafasına yapışmışken neredeyse acı verici derecede zayıf görünüyordu. Bize kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Yardıma ihtiyacınız var mı, hanımlar?"

Randy tabakları ve çatal bıçakları aldı, ben güveci aldım, Gretchen de buzdolabının üzerindeki dolaptan bir şişe şarap kaptı. Birkaç dakika sonra tabağıma güveç dolduruyordum ve tadına

baktığımda... o kadar da kötü değildi! Hatta bayağı lezzetliydi. Ne olduğunu anlamadan yarım tabak güveci silip süpürmüştüm bile.

"Bu gerçekten harika olmuş, Gretchen," dedi Randy neşeyle. "Sen dünyanın en iyi aşçısısın."

Gretchen kıkırdadı. "Hayır, hiç de değilim. Alt tarafı *güveç* yaptım."

"Evet ama..." Randy ona sırıttı. "Her nasılsa yaptığın her şey inanılmaz lezzetli oluyor."

Gretchen'ın yüzü aydınlandı. "Çünkü sana yemek yapmayı seviyorum."

Randy ona uzun uzun baktı. Çatalıyla tabağındaki güveci ileri geri itiyordu. Birkaç saniye boyunca içsel bir çatışma verdikten sonra sandalyeden kalktı. Ben hayretle onu izlerken tek dizinin üstüne çöktü.

Hayır. Şimdi değil. Gözümün önünde değil. *Lütfen*, hayır.

"Gretchen," dedi. "Seni çok seviyorum."

Gretchen'ın ağzı açık kaldı. "Randy..."

Tamam, gerçekten oluyordu...

"Gerçekten çok seviyorum. Hatta sensiz ne yaparım hiç bilmiyorum." Kot pantolonunun cebini karıştırıp o mavi kadife kutuyu çıkardı. Ne zamandır doğru ânı kollayarak o yüzüğü yanında taşıyordu? "Ve bu yüzden senden hiç ayrılmak istemiyorum. Gretchen, benimle evlenir misin?"

Gretchen'ın gözleri yaşlarla parlıyordu. "Aman Tanrım, evet! Tabii ki! Tabii ki seninle evlenirim!"

Randy, küçük pırlantalı yüzüğü Gretchen'ın ince parmağına taktı. Haklı çıkmıştım; Gretchen için pırlantanın büyüklüğü hiç önemli değildi. Randy ona evlenme teklifi ettiği için mutluluktan bulutların üzerinde uçuyordu. Derken Randy onu sandalyesinden kaldırıp öptü.

Hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi.

Sanırım ağlayacaktım.

Bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Yani çoğunlukla. Son yıllarda yaşadığım en umut vadeden ilişkiyi sonlandırmak zorunda kaldığım gün en yakın arkadaşımın nişanlanması içimi burkmuyor dersem yalan olurdu ama onun adına gerçekten seviniyordum.

"Affedersiniz," dedim. "Ben sizi biraz yalnız bırakayım."

Beni duymadılar bile. Öpüşmekle meşguldüler.

Gözlerim yaşla dolu hâlde banyoya koştum. Hayır, şimdi ağlamayacaktım. Sadece kendimi toparlamam gerekiyordu, sonra geri dönüp arkadaşlarımın mutluluğuna sevinecektim.

İlk iş olarak yüzüme biraz soğuk su çarptım. Cildim benek benek lekelerle kaplıydı. Aynaya bakarken Tom gibi bir adamın benimle çıkmak *istemesine* anlam veremedim. Tom son derece yakışıklıydı, bense sıradanın bir tık üstüydüm. Bende ne bulmuştu? Bağlanmak istememesine şaşmamalıydı. Süper model olsaydım işler farklı olabilirdi.

Tuvaleti kullandım ve işim bittiğinde tabii ki sifon çalışmadı. Apartman görevlisinin tuvaletinin bozuk olması amma da ironikti doğrusu. Ne var ki Randy'ye çişimin üstüne sifon çekebilmem için bana yardım etmesini söyleyerek romantik anlarını bölmek istemiyordum.

Neyse ki ona ihtiyacım yoktu. Bonnie'ye de dediğim gibi klozet tamir etmeyi biliyordum.

Rezervuarın kapağını kaldırdım. Tecrübelerime göre içerde bir kol vardı ve bu yol zaman zaman takılıyordu; bu apartmanlardaki tuvaletler son derece adiydi. Şimdi de kol takılmıştı, onu düzelttikten sonra sifon sorunsuz çalıştı. Aşk hayatımda başarısız olabilirdim en azından klozet tamirinde ustaydım.

Fakat rezervuardaki su çekilince başka bir şey gördüm.

Plastik torbaydı.

Daha doğrusu buzdolabı poşetiydi; Tom'un parmak izlerinin olduğu pet şişeyi koyduğum hava geçirmez poşetlerdendi. Rezervuarın içinde buzdolabı poşetinin ne işi vardı? Çok garipti.

Poşet sanki hazneye yapıştırılmış gibi görünüyordu. Merakıma yenik düşerek poşeti oradan çıkardım. Bunu Gretchen'la Randy'ye götürdüğümü hayal ettim. *Tuvaletinizde ne bulduğuma inanamayacaksınız!*

Sonra poşetin içindekileri gördüm. Görür görmez de bunu onlara gösteremeyeceğimi anladım. Ne şimdi ne de başka bir zaman.

Çünkü poşetin içi uzun saç tutamlarıyla doluydu. En az altı tutam vardı.

Her biri farklı renkte kurdeleyle bağlanmıştı.

Aman Tanrım.

Katil Randy'ydi.

ALTMIŞ

Banyoda en az iki dakika boyunca öylece kalakaldım, korkudan aklım durmuştu.

Buna inanamıyordum. Öte yandan... fazlasıyla mantıklıydı. Randy'de Bonnie'nin dairesinin anahtarı vardı. Randy'nin mazereti yoktu. Randy gerçekten de ürkütücüydü.

Keşke Jake'e gerçeği söylemiş olsaydım. Neden Gretchen'a uymuştum ki?

Keşke telefonum yanımda olsaydı. Jake'i arardım, o da sirenler eşliğinde buraya gelirdi. Belki de şu an dışarıda bekliyordu. Ama çantamı oturma odasında bırakmıştım. Oraya gitmeden Jake'e ulaşamazdım. Fakat o adamın olduğu yere dönme düşüncesi korkudan dizlerimi titretiyordu.

Gerçi başka ne yapabilirdim? Banyoda fazlasıyla uzun kalmıştım zaten. Bir noktada Randy şüphelenmeye başlayacaktı. Ve burada ne sakladığını bildiğinden sırrını korumak adına her şeyi yapabilirdi.

Saç dolu poşeti tekrar rezervuara koydum ve kapağını kapadım. O tutamlardan birinin Bonnie'ye ait olduğunu düşünmemeye çalışıyordum. Randy onu öldürmüş, saçlarını tuvalete saklamıştı. Kelimelerle anlatılamayacak kadar korkunç bir şeydi bu.

Ve şimdi Gretchen onunla evlenmeyi kabul etmişti. Bu *daha da* korkunçtu.

Elimden geldiğince toparlanmaya çalıştım. Ne bulduğumu belli etmemeliydim. Elimi kapı koluna koyduğum sırada birden başım döndü. Pek aldırış etmeden kapıyı açtım. Jake'e mesaj atıp buradan çıkana kadar hayatımın en muhteşem performansını sergilemeliydim. Gretchen'ı tehlikeye atmamak adına polisler gelene dek normal davranmalıydım.

"Hey, içeride ne oldu?" diye sordu Randy, oturma odasına döndüğümde. Nihayet öpüşmeyi bırakmışlardı, kanepede sarmaş dolaş oturuyorlardı. Randy hâlâ şarap içiyordu. "Endişelendik!"

Ne bulmuş olabileceğimden mi endişeliydi? Gülmeye çalıştım ama hiç de insan kahkahası gibi çıkmadı. Neyse. "Sanırım artık gitsem iyi olacak. Eminim baş başa kutlama yapmak istiyorsunuzdur."

Randy kabul edecek gibi görünüyordu ki Gretchen ayağa fırlayıp kolumdan tuttu. "Saçmalama! Birlikte yeriz diye Yirmi Yedinci Cadde'deki o harika pastaneden pasta almıştım. Masaya koydum bile."

Karnımı ovuşturdum. "Aslında o nefis güveci hâlâ hazmedemedim."

Bu bahane yeterli miydi? Regl olduğum yalanını da söylese miydim?

"Hadi ama, Syd!" Gretchen'ın gözleri ışıl ışıldı. Muhtemelen hayatının en güzel günüydü ama kısa süre içinde en kötüsüne dönüşecekti. "Lütfen kal. Lütfen. Bu benim nişan gecem!"

Randy'ye baktım. Göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı. Belli ki nişanlanmanın heyecanı onu fazlasıyla yormuştu.

Yeni bir bahane uydurmaya fırsat bulamadan kapı çaldı. Gelen her kimse zille pek ilgilenmiyor olsa gerekti çünkü yumruğuyla art arda dört kez vurdu.

"Sydney? İçeride misin? Sydney!"

Tom'un sesiydi. Kahretsin, biri onu binaya almış olmalıydı.

"Aman Tanrım!" dedi Gretchen yüzünü buruşturarak. "Neden hâlâ seni rahatsız ediyor? Bazı adamlar ne kadar berbat!"

Ah bir bilsen, Gretchen...

Gretchen kapıya gitti. Parmağını dudaklarına bastırarak bana sessiz olmamı işaret etti. Göz ucuyla Randy'ye baktım. Neyse ki beni pek umursamıyor gibiydi. Hatta uyukluyora benziyordu. Sehpanın üzerindeki çantamı alıp içini karıştırmaya başladım.

Kahretsin, telefonum neredeydi?

"Üzgünüm, Tom," dedi Gretchen kapıya doğru. "Sydney burada değil."

"Yalan söyleme!" diye bağırdı Tom ve tekrar kapıya vurdu. "İçeride olduğunu biliyorum! Aç kapıyı! Aç yoksa polis çağırırım!"

"Peki, onlara ne diyeceksin?" diye sordu Gretchen sertçe. "Seni içeri almamız için çıngar çıkardığını mı? Asıl *biz* polis çağırmalıyız!"

Telefonum çantamdaydı, bundan emindim. Eve girmeden önce Tom mesaj atmıştı, o an elimdeydi. Numarasını engelledikten sonra çantama geri koymuştum. O hâlde şimdi neredeydi?

Daha iyi görebilmek için eğildiğim sırada tekrar başım döndü. Neler oluyordu böyle? Sadece bir kadeh şarap içmiştim.

Kanepedeki Randy'ye baktım. Gözleri tamamen kapanmıştı. Tom kapıyı kırarcasına yumruklarken uyuyabildiğine inanamıyordum.

"Polislere ne diyeceğimi biliyorsun!" diye çıkıştı Tom kapının ardından. "Hemen aç şu kapıyı! Tanrı aşkına, Daisy, sakın ona zarar vermeye kalkma!"

Daisy mi? Daisy de kimdi? Neden bahsediyordu?

"Daisy!" diye bağırdı. "Daisy, hemen aç kapıyı!"

"Neden sana Daisy diyor?" diye sordum Gretchen'a.

Gretchen kapıdan uzaklaşıp bana döndü, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Şöyle ki, Sydney," dedi, "hakkımda bilmediğin bazı şeyler var."

Sonra tekrar kapıya döndü ve kilidi çevirdi.

ALTMIŞ BİR

ÖNCESİ

TOM

"Daisy?" dedim nefes nefese.

Daisy yerdeki cesetten uzaklaşıp bana döndüğünde yüzünün gözyaşlarıyla lekelendiğini gördüm. Ayrıca elindeki tabancayı da gördüm. Tabancayı yere attı, sonra bana doğru koşmaya başladı, gözyaşları hiç durmadan akıyordu. Yanıma varır varmaz kendini kollarıma bıraktı.

"Tom!" dedi hıçkırarak. "Ah, Tom! Seni bekliyordum ama o... o bana saldırdı. Elinde *bıçak* vardı."

Şerefsiz herif. Tam da düşündüğüm şeyi yapmıştı.

Daisy ıslak yüzünü omzuma gömerken ben de ona sımsıkı sarıldım. "Babamın yedek tabancasını neredeyse yanıma almayacaktım ama dışarıda korumaya ihtiyacım olabilir diye düşündüm. Eğer almasaydım..."

Eğer almasaydım... Bu cümlenin gerisini düşünemiyordum bile. O tabancayı yanına almasaydı Daisy şu anda Dairy Queen'in arka otoparkında cansız yatıyor olurdu. Tabii ben de Slug'ı kendi ellerimle öldürüyordum muhtemelen.

"Ne oldu?" diye sordum.

Yüzünü tişörtümden kaldırdı. Ağlarken bile çok güzeldi. *Özellikle* de ağlarken. "Beni bekliyordu. Korkunç şeyler söyledi.

Brandi'yi ve Alison'ı öldürdüğünü itiraf etti. Şimdi de sıranın *bana* geldiğini söyledi."

"Tanrım," diye fısıldadım.

Doğru olduğunu bilsem bile bir yanım Slug'ın bunların hepsini yapmış olabileceğine inanmak istemiyordu. Sapık olduğunu kabul edebilirdim ama birini öldürebileceğine ihtimal vermezdim. Hele ki bir sürü kızı parçalayarak öldürebileceğine. Kızları *seviyordu*. Sadece kendini onlara sevdiremiyordu. İnsanlar onun garip olduğunu düşünüyordu, evet ama onu anlamadıklarındandı. O sadece böceklerin en harika şeyler olduğuna inanıyordu. Entomolog olmak istiyordu. Böcek bilimci.

Artık olamayacaktı.

Slug, bunu neden yaptın? O kadar çok istiyorsan sana bir kız bulurdum.

"Babamı aramam gerek," dedi Daisy gözyaşları arasından. "Evden gizlice çıktığım için çok kızacak ama olanları öğrenmesi lazım."

"Baban mı?" Bir adım geri çekildim, kaçmaya hazırdım. "Daisy, beni hapse atar."

"Hayır, atmaz!" Alınmışa benziyordu. "Slug, Brandi'yi ve Alison'ı kendi başına öldürdüğünü söyledi. Senin olaylarla hiçbir alakan yok! Anlamıyor musun? Bu seni *aklıyor!*"

"Evet ama..." Ensemi ovuşturdum. "Senin için fark etmeyecekse buradan gitmeyi tercih ederim. Baban beni burada görürse söylediklerime inanacağını hiç sanmıyorum."

"Sana ihtiyacım var, Tom." Kaşlarını çattı. "Slug'ın bana saldırmaya çalıştığına dair hikâyemi desteklemen gerek."

"Ama sana saldırmaya çalıştığını görmedim ki."

Ellerini havaya kaldırdı. "Eee, ne olmuş? Ona baksana! Beni bekliyordu. Bana saldıracağı kesindi. Ayrıca yanında bıçak getirmişti!"

Dairy Queen'in otoparkında cansız yatan en yakın arkadaşımın yanına gittim. Mutfak bıçağı hemen yanında duruyordu.

Göğsü kan içindeydi, cesedinin altında da kan birikmeye başlamıştı. Dudakları aralıktı ve ağzının kenarından kan akıyordu. Kahverengi gözleri açıktı, yıldızlara bakıyordu. Ay ışığında sivilceleri belli olmuyordu ve çok daha genç görünüyordu. Bu hâli bana kafeteryada ilk kez yanına oturduğum günü hatırlattı; bir arkadaşı olduğu için ne kadar sevinmişti.

"Canavarın tekiydi," dedi Daisy burnunu çekerek. "En yakın arkadaşımı öldürdü."

Yine gözyaşlarına boğulunca Daisy'yi tekrar kollarımın arasına aldım. Anlaşılan burada kalacaktım. Ama haklıydı. Hikâyesi tüm suçlardan aklanmamı sağlıyordu. Belki babası onunla yeniden çıkmama izin bile verirdi.

Anneme olanları söylemem gerektiğini fark ettim. Gecenin bir yarısı evden çıktığım için çok kızacaktı fakat sabah uyanıp yatağımı boş bulursa daha kötü olurdu. İçimden bir ses uzunca bir süre burada olacağımı söylüyordu.

Cebimden telefonumu çıkardım. Gece için sessize almıştım ve yaklaşık yirmi dakika önce, buraya yürürken bir mesaj geldiğini gördüm. İşin garibi Slug'dan gelmişti. Açıp okuyunca kalbim yeniden çarpmaya başladı:

> Hey, Daisy beni Dairy Queen'e çağırdı. Belki birlikte onu sessiz kalmaya ikna edebiliriz.

Pekâlâ. Bu çok garipti.

Derken aklıma garip bir şey daha geldi. Kafamın içinde dolanıp duran bir düşünce sonunda ileri çıkmıştı. Daisy meselesi hakkında konuşurken Slug onunla "Alison'la ilgilendiğim gibi" ilgilenmemden bahsetmişti.

O sırada dalga geçtiğini sanmıştım ama *sesinde* alaycı bir hâl yoktu. Aklımda korkunç bir düşünce belirdi:

Slug, Alison'ı *benim* öldürdüğümü sanmıştı.

Şimdi düşününce, Alison'ı nasıl öldürmüş olabilirdi ki? O gecenin çoğunu birlikte geçirmiştik. Ayrıca Alison gece yarısı *Slug*'la buluşmak için evinden çıkmazdı. Alison'ın güvendiği, onu evinden kendi rızasıyla çıkmaya ikna edebilecek yalnızca bir kişi vardı. O kişi kesinlikle Slug değildi. Ben de değildim.

"Daisy," dedim, "Slug'ı burada görünce şaşırdığını söylemiştin, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Ben geldiğimde gölgelerin arasında saklanıyordu."

"Ama arabası otoparktaydı. Görmedin mi?"

Küçük burnunu buruşturdu. "Onun arabası olduğunu bilmiyordum."

"Benim arabam olmadığını biliyordun ama. O zaman gecenin birinde kimin arabası sandın?"

"Bilmiyorum. Rastgele birinin arabasıdır diye düşündüm."

"Hımm." Bakışlarım yerde cansız yatan en yakın arkadaşıma kaydı. "Kızları öldürdüğünü sana saldırmaya hazırlanırken mi söyledi?"

Daisy bana baktı, dudakları aşağı sarkmıştı. "Ne demeye çalıştığını anlamıyorum." Sağ elimde tuttuğum telefona baktı. "Ne var o telefonda? Neden bu kadar gerildin?"

"Hiçbi–" demeye kalmadan Daisy telefonu elimden aldı. "Hey! Telefonumu geri ver!"

Ama dinlemiyordu. Ekrana kilitlenmişti ve telefonumu geri alsam bile artık çok geçti. Slug'ın mesajını okumuştu.

"Ah, anladım," dedi başını aşağı yukarı sallayarak. "Ona tuzak kurduğumu düşünüyorsun. Onu öldürebilmek için buraya çektiğimi. Böyle mi düşünüyorsun?"

"Şey..." Hayır, elbette öyle düşünmüyordum. Daisy asla öyle bir şey yapmazdı. Benim Daisy'm yapmazdı.

Ekranı kaydırmaya başladı ve mesajı sildiğini fark ettim. Mesaj silindikten sonra telefonu bana geri verdi. "Ya yaptıysam?" dedi.

Nefesim kesildi. "*Ne?*"

"Tanrım, Tom." Eğilip yerden tabancayı aldı. "İkiniz de zavallıydınız. Slug pencere önlerinde dikilirken yakalanmıştı –bu yeterince kötüydü– ama sonra sen Alison'ın sizi bagaja ceset koyarken görmesine rağmen elini kolunu sallayarak gitmesine izin verdin. Hayatının geri kalanını hapiste geçirmek mi *istiyorsun?*"

Başım dönüyordu. Daisy'nin ağzından çıkan sözlere inanamıyordum. "Alison'ı sen öldürdün," dedim güçlükle konuşarak.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Gök mavisi gözleri irileşti. "Tom, seni polise ihbar edecekti. Bunu biliyor muydun? Hem inan bana, senden nefret ediyordu. Bulduğu her fırsatta beni senden ayrılmaya ikna etmeye çalışıyordu." Gülümsedi. "Sende gördüğüm potansiyeli göremiyordu."

Bir anda nefes alamaz oldum. "Peki ya Brandi?"

"Onu *öpüyordun*, Tom." Açık renkli kirpiklerini kırpıştırdı. "İkimizin birlikte olması gerekiyordu. Onunla olamazdın! O sana göre değildi. Bana güven, sana çok *büyük* bir iyilik yaptım."

"Onlara işkence etmişsin," dedim. "Haberlerde öyle söylediler."

"Birazcık." Omzunu silkti. "Sonuçta eğlenmem de lazımdı, öyle değil mi?"

Birden dizlerimin artık beni taşıyamadığını fark ettim. Otoparkın ortasına çöktüm, gözümün önünde noktalar uçuşuyordu. Bu yaşadıklarım gerçek olamazdı. Âşık olduğum kız, üç kişiyi öldürdüğünü itiraf etmiş olamazdı. Saçma kâbuslarımdan birini görüyor olmalıydım. Birazdan kan ter içinde uyanacaktım.

Her an uyanabilirdim.

"Bu kadar dramatik olma, Tom." Daisy ayağıyla bana tekme attı. "Sanki babanın boğazını keserken hiç zevk almadın. Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Gayet iyi tanıyorum."

"Aynı şey değil. Slug bunu hak etmemişti."

"Öyle mi?" Dudaklarını büzdü. "Sana kötü haberi veren kişi olmak istemezdim ama arkadaşın sapığın tekiydi. Kızların

penceresini dikizliyordu. Onun gibi erkekler büyüyünce düzgün biri olmazlar. Muhtemelen birkaç üniversiteli kızı tecavüzden kurtardık."

"Bunu bilemezsin. Slug'ı tanımıyordun." Gerçi bir noktada haklıydı. Ne tür bir adam pencereden kızları dikizlerdi? Ne kadar çaresiz olursan ol bunu yapamazdın. Eğer bilseydim...

Hâlâ başım dönüyor olmasına rağmen ayağa kalkmayı başardım. Daisy tabancayı bana doğrultmuştu. Yüzünde tanımadığım bir ifade vardı ama bir yandan da çok tanıdıktı.

Bazen aynaya baktığımda o ifadeyi kendi yüzümde görüyordum.

Daisy'ye bu kadar kapılmamın sebebinin güzel, tatlı ve *iyi* olması olduğunu sanırdım. İyi yanlarımı ortaya çıkardığını düşünürdüm. Ama artık gerçeği biliyordum. Daisy'yle bağ kurmamın tek nedeni onun da tıpkı benim gibi olmasıydı.

"Beni vuracak mısın?" diye sordum.

"Öyle bir niyetim yoktu," dedi. "Ama artık karar sana ait. Polise ne söyleyeceksin?"

"Daisy..."

"Beni dinle, Tom." Tabancayı bana doğru salladı. "Gayet basitçe açıklayayım. Hapse girmeyeceğim. Ya benim hikâyeme uyarsın, bütün suç Slug'ın üzerine kalır ve kurtuluruz ya da seni öldürürüm ve suç ikinizin üzerine kalır."

"Senin için fark etmiyor yani, öyle mi?"

Sesim çatallanınca Daisy'nin yüzü düştü. O an yaptığı bütün korkunç şeylere rağmen bana olan hisleri konusunda hiç yalan söylemediğini fark ettim. "Öyle deme. Senden hoşlanıyorum, Tom. Seni *seviyorum*. Bütün cinayetler Slug'ın üzerine kalırsa yeniden birlikte olabiliriz. Bu harika olmaz mıydı?"

Her şeye rağmen bir yanım ona hak veriyordu. Daisy'yle yeniden birlikte olmak harika olurdu. Ona bir daha sarılamayacağım, bir daha asla dokunamayacağım diye ödüm kopmuştu,

hayatım bitmiş gibi hissetmiştim. Ama şimdi bana ikinci bir şans veriyordu. *Bize* ikinci bir şans veriyordu.

Yüzümdeki ifadeyi fark etti ve elime uzandı. "Birbirimizin ilki olabiliriz, Tom. Bu harika olurdu. Kendimi sana sakladım."

İtirafı karşısında ağzım kurudu. "Ah..."

"Her şeye sahip olabiliriz. *Hayatımızın geri kalanını* birlikte geçirebiliriz." Sesi yavaş yavaş baştan çıkarıcı bir tona büründü. "Zaten senin istediğin de bu değil miydi?"

Bir zamanlar istediğim *tek şey* buydu. "Peki babam ne olacak?"

"Ne olacak ki? Ayyaşın tekiydi. Ona ne olduğu kimsenin umurunda değil." Bana hafifçe gülümsedi. "Babamın fazla kurcalamamasını sağlarım. Polis şefinin kızı olmanın bazı avantajları var."

Bundan şüphem yoktu. Şimdi hikâyesine uyuyormuş gibi davranıp polis geldiğinde onu ele versem bile kimse bana inanmazdı. Şef Driscoll, biricik kızının katil olduğunu asla kabul etmezdi.

Daisy bana göz kırpınca sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti indi. "Ne diyorsun, Tom? Sonsuza dek mutlu yaşayacak mıyız?"

O an bir karar verdim.

Daisy'nin sırrını saklayacaktım.

Sınıf arkadaşlarımızdan ikisini ve en yakın arkadaşımı öldürdüğünü kimseye söylemeyecektim. Psikopat olduğunu kimseye söylemeyecektim. Bu sırrı mezara götürecektim.

Bunu kendimi kurtarmak için yapacaktım. Ama tek sebebi bu değildi. Daisy'nin sırrını saklayacaktım çünkü onu seviyordum. Onu *hep* sevmiştim; hem de hayatımda tanıdığım herkesten daha çok. Artık ne kadar tehlikeli olduğunu bilsem bile ona asla zarar veremezdim. Bunu o da biliyordu.

Gelgelelim ilişkimiz bitmişti. Artık sevgilim olmayacaktı. Onu öpmeyecektim. Birbirimizin ilki olmayacaktık. Evlenmeyecek, çocuk yapmayacak, birlikte yaşlanmayacaktık. Onu düşün-

meye devam edecektim ama düşünmemeye çalışacaktım. Daisy'yi sevsem de şu anda tek istediğim ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaktı.

Hayatımı mahvetmesine izin vermeyecektim.

Bundan daha fazlasını hak ediyordum.

ALTMIŞ İKİ

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Başım dönüyordu.

Son zamanlarda yaşadıklarımdan dolayı mıydı yoksa başka bir şeyden miydi bilmiyordum ama ayakta zor duruyordum. Yine de Gretchen, Tom'u içeri aldığında dehşete kapılacak kadar kafam yerindeydi.

Tom beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Önce bana, sonra Gretchen'a, sonra tekrar bana baktı.

"Sydney," dedi, "iyi misin?"

Cevap veremeden baş dönmesi beni iyice sersemletti ve dizlerimin üstüne çöktüm. Bu daireden çıkmak istesem bile yapamazdım. Belki sürünerek gidebilirdim.

"Tanrım!" dedi Tom. "Daisy, ona ne yaptın?"

Neden Gretchen'a ne yaptığını soruyordu? Katil Randy'ydi. Ama Randy'ye baktığımda hâlâ uyuyordu.

"Sadece herkesin biraz sakinleşmesi gerektiğini düşündüm," dedi Gretchen. "Özellikle de *onun*."

Şarap. Tanrım, içtiğim şarapta bir şey mi vardı? Neyse ki sadece bir kadeh içmiştim. Randy üç kadeh içmişti. Gretchen'sa kadehine doğru düzgün dokunmamıştı.

Tom, kafamın içinde dönüp duran soruyu sordu: "Onlara ne verdin?"

"Zakkum," diye yanıtladı ânında. "Acil durumlar için birkaç yaprak saklıyordum." Tom'un yüzündeki şoku görünce, "Öldürecek kadar vermedim," diye ekledi. "Ama alkolle birleşince aşırı uyku yapıyor. Eh, senin de bildiğin gibi sıradan otopside çıkmıyor."

Tom ona dik dik bakarken yanakları kızardı. "Sana inanamıyorum. Söz vermiştin, bir daha olmayacaktı. Son seferden sonra beni rahat bırakacaktın, Daisy."

Neden ona Daisy deyip duruyordu? Çok tuhaftı. Yattığım yerden ikisine bakarken zakkumun ne olduğunu ve bana ne yapacağını düşündüm. En azından beni öldürecek kadar vermediğini söylemişti.

Dilim ağzımın içinde kocaman bir yumruymuş gibi hissetsem de, "Daisy kim?" diye sormayı başardım.

"Küçükken herkes bana öyle derdi," dedi Gretchen. "Çiçekleri sevdiğimi biliyorsun –sergimi gördün– papatyalar da en sevdiğimdir. Ama artık büyüdüm, kimse bana öyle demiyor. Tom hariç."

"Senin ciddi bir sorunun var," diye inledi Tom. "Burada... burada *yaşadığından* haberim bile yoktu. Tanrım. Bonnie yüzünden miydi?"

Gretchen kirpiklerini kırpıştırdı. "Her şeyden haberim olmalıydı. Böylece Bonnie'nin küçük yoga dersine katıldım. Sadece harika olduğunu düşündüğün, zamanına değer bulduğun kızla tanışmak istemiştim."

Kafam sisli olsa da söylediklerini anlamıştım. Gretchen'ın matını Bonnie'ninkinin yanına serdiği günü hâlâ hatırlıyordum. Kocaman bir gülümsemeyle, *Merhaba, ben Gretchen! Bu benim ilk yoga dersim*, demişti. Tatlı ve masum yüzü sayesinde ikimiz de onu hemen sevmiştik.

Sonra bizi ziyarete geldiğinde Randy'yle tanışmıştı. Şimdi onunla yaşıyordu. Randy, Gretchen'ın apartmana giriş bileti olmuştu.

"Beni rahat bırakmalısın," diye homurdandı Tom. "Senin yüzünden kendime bir hayat kuramıyorum. Yapayalnızım ama tek gecelik ilişkilerden fazlasını yaşamaya korkuyorum çünkü ne zaman bir kızla ciddi düşünsem hayatı *tehlikeye* giriyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Gerçek telefon numaramı bile veremiyorum çünkü polislerin beni bulmasını istemiyorum! *Hapse girmemi* mi istiyorsun, Daisy?"

"Hapse filan girmeyeceksin." Gretchen elini savurdu. "Her seferinde mazeretinin olduğu bir geceye ayarlıyorum. Hem..." Göz ucuyla bana baktı. "Hayatın o kadar da kötü görünmüyor."

Tom'un yüzü kızardı. "Benden ne istiyorsun? Bekârlık yemini etmemi mi? İnsanları öldürmeyi bırakmanı sağlamak için bunu mu yapmam gerek?"

"Ben sana iyilik yaptım bir kere!" diye çıkıştı Gretchen. "Bonnie'yle hayatın berbat olurdu. O sıkıcı kadınların hiçbiri sana uygun değildi..."

Midem bulanıyordu. Her nasılsa her şeyi yanlış anlamıştım. Randy'nin Gretchen'ı sahte mazeret olarak kullandığını sanmıştım. Oysa mazerete ihtiyacı olan kişi *Gretchen*'dı.

"Ne istiyorum, biliyor musun, Tom?" Gretchen başını hafifçe kaldırıp ona baktı. Tatlı ifadesi, sesinin keskin tonuyla çelişiyordu. "*Seni* istiyorum. Hep seni istedim. Senin de beni sevdiğini biliyorum. Sydney'ye beni hiç unutamadığını söylemişsin. Tabii *öldüğümü* de söylemişsin ama bunu affedebilirim."

Bir dakika, Tom'un lisede çıktığı kız, hayatı boyunca sevdiği tek kız olduğunu söylediği kişi...

O *Gretchen* mıydı?

Gretchen'la Randy'yi gördüğünde Tom'un yüzünde beliren ifadeyi hatırladım. Randy'yi tanıdığını sanmıştım ama gerçeği şimdi fark ediyordum. Aslında gördüğüne şaşırdığı kişi *Gretchen*'dı.

"Beni çok mu istiyorsun?" diye sordu Tom, başıyla Gretchen'ın sol elini işaret ederek. "Gerçekten mi? Çünkü başka bir adamla nişanlanmışsın gibi görünüyor."

"Ah, *Randy* mi?" Gretchen dudaklarını tiksintiyle büktü. "Saçmalama, Tom. Ondan *hoşlanmıyorum* bile."

"Tabii, eminim."

"Gerçekten. Ondan *tiksiniyorum*."

"Ondan tiksiniyor musun? Buna inanmakta zorlanıyorum."

"İnan." Gretchen dönüp Randy'ye baktı. "İstersen bunu sana hemen kanıtlayabilirim."

Sonrasında olanlar o kadar hızlı gelişti ki ne ben ne de Tom müdahale edebildik. Gretchen, pastanın yanına koyduğu bıçağı kaptığı gibi odayı geçti ve bıçağı Randy'nin karnına sapladı. Randy baygındı fakat bir anlığına gözlerini açtı. Sonra Gretchen onu ikinci kez, ardından üçüncü kez bıçakladı. Bu kez ağzından kan fışkırdı ve gözleri yeniden kapandı. Tom dehşet içinde Gretchen'ı izliyordu.

"Daisy!" diye bağırdı sonunda. O trans hâlinden çıkmıştı ama artık çok geçti. "Ne halt ediyorsun sen? Tanrım..."

Gretchen omuz silkti ve nihayet kanlı bıçağı indirdi. "Sana onu sevmediğimi söylemiştim. Artık kıskanmana gerek kalmadı."

Tom ellerini saçlarının arasından geçirerek titrek bir nefes aldı. "Delilik bu. Masum bir adamı öldürdün..."

"Masum mu?" dedi Gretchen dudak bükerek. "Eskiden ne yaptığını biliyor musun? Kadın kiracılar işteyken gizlice dairelerine girip iç çamaşırlarını kokluyordu. İnan bana, ölümü toplum için büyük bir kayıp olmayacak."

Bu doğru muydu? Randy gerçekten öyle bir şey yapmış mıydı? Her şeye rağmen Gretchen'a inanıyordum. Bonnie, Randy'yi ürkütücü bulurdu ve belli ki haksız değildi.

Ama Randy ölmeyi hak etmemişti.

Tom odanın içinde bir o yana bir bu yana yürümeye başlamıştı, sinir krizinin eşiğinde gibi görünüyordu. Daisy ışıldayan

gözlerle onu izliyordu. "Ah, sakin ol," dedi. "Onu senin yüzünden öldürmedim. Zaten öldürecektim. Tuvalet rezervuarına birkaç tutam saç koydum. Böylece sevgili Bonnie'ninki de dâhil bütün cinayetlerin suçu onun üzerine kalacak." Bana anlamlı bir bakış attı. "Zavallı Sydney onun son kurbanı olacak, ta ki ben kendimi korumak için onu öldürene kadar."

Son kurban mı? Yani bunun anlamı?..

Aman Tanrım, beni gerçekten öldürecekti. Bu kadın tam bir psikopattı ve arkasında tanık bırakmaya niyeti yoktu.

Gretchen'ın böyle biri olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

Tom odada volta atmayı bırakıp ona döndü. "Senin yardıma ihtiyacın var, Daisy. Ciddiyim. Hadi... Hadi birlikte polise gidelim. Onlara her şeyi açıklarım. Lütfen..."

Gretchen ona pis bir bakış attı. "Bu kadar kibirli olma, Tom. Sydney'e âşıkmışsın gibi davranıyorsun ama gerçekte ondan neden hoşlandığını biliyor mu?"

Tom başını iki yana salladı, ağzı açık kalmıştı. "Daisy..."

"Kanının akmasını izlemekten ne kadar zevk aldığını biliyor mu?" Dudaklarında ürkütücü bir gülümseme belirdi. "Sydney o efsanevi burun kanamasından sonra ona nasıl çıkma teklif ettiğini anlattığında dedim ki tamam, Tom hiç değişmemiş."

Tom'un benzi attı. "Daisy, öyle söyleme."

"Neden söylemeyeyim? Kim olduğunu saklamana gerek yok."

Aman Tanrım, bu *doğru* muydu?

Belki de öyleydi. Bir yerlerimin kolayca kanaması Tom'un hep ilgisini çekmişti. İlk randevumuz burnumun kanamasından sonraydı. İlk kez birlikte olduğumuzda da limon dilimlerken parmağımı kesmiştim.

Gretchen, Tom'un tıpkı kendisi gibi olduğunu söylüyordu. Haklı olmasından korkmaya başlıyordum.

Yorgunluktan bitap düşmüştüm ama adrenalin beni ayakta tutuyordu. Bunların ikisi de deliydi. Sonum Randy'ninki gibi olmadan bu daireden çıkmanın bir yolunu bulmalıydım.

Ama nasıl?

"Sydney'in kanının seni ne kadar tahrik ettiğini biliyorum," dedi Gretchen. "Sen onu kesemeyecek kadar ödleksin ama ben değilim." Tom'un kolunu tutmak için uzandığında Tom geri çekilmedi. "Bunu birlikte yapabiliriz. Kanının akışını birlikte izleyebiliriz. Birlikte çok eğlenebiliriz..."

Tom ona hayır demedi. Hatta gözlerini ondan alamıyor gibiydi. Lisede âşık olduğu kızdan nasıl bahsettiğini hatırladım. O kız *buydu*. Hayatında sevdiği tek kız, unutamadığı tek kişi...

"Seni seviyorum, Tom," diye mırıldandı Gretchen. "Senin de beni sevdiğini biliyorum. Hayatımda sevdiğim ve seveceğim tek adam sensin. Biz birbirimize çok benziyoruz."

Tom başını neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe iki yana salladı.

"Hayır deme." Daisy onun elini kendi ellerinin arasına aldı. "Beni seviyorsun. Bensiz asla mutlu olamazsın."

"Bu doğru değil..."

"Biz birlikte olmak için yaratılmışız," diye üsteledi, "bunu sen de biliyorsun."

ALTMIŞ ÜÇ

ÖNCESİ

TOM

Az önce *Blood Lake 2* filmini izlediğimiz sinemadan çıktığımızda şubat ayazına karşı kolumu Cindy'nin omzuna dolayıp onu kendime çektim. Hava buz gibi olsa da gökyüzü ayı görebileceğimiz kadar açıktı, her şey çok huzurlu görünüyordu. Sevgilimle şöyle sessiz sakin bir yürüyüş yapmayı çok isterdim ama Cindy'nin aklında tek bir şey vardı.

"Hayatımda izlediğim en iğrenç filmdi!" dedi. "Cidden Tom, az kalsın kusacaktım."

"Hı hı..."

"Katilin Kay'in karnını yardığı ve bağırsaklarının her yere saçıldığı sahne var ya..." Vücudu ürperdi. "Hayatımda gördüğüm en iğrenç şeylerden biriydi. Haftalarca kâbus göreceğim. *Haftalarca*, Tom!"

"Hı hı," diye mırıldandım.

Kalp şeklindeki yüzünü bana çevirip suçlar gibi baktı. Ponponlu beyaz beresi gözlerini neredeyse tamamen örtmüştü. "Beni o berbat filme nasıl götürebildin? İlkini izlemiştin. Ne kadar kötü olduğunu fark etmedin mi?"

"Üzgünüm. İlki farklıydı."

Blood Lake 2 filminde beni rahatsız eden tek şey ilki kadar kanlı olmamasıydı. Gerçi bunu *olağanüstü* efektlerle telafi et-

mişlerdi. Cerrahi rotasyonum sırasında kestiğim hastalar kadar gerçekçiydiler.

Cindy koluma vurdu ama şaka yolluydu. Sekiz aydır çıkıyorduk ve ilişkimiz artık ciddileşmeye başlamıştı. Yirmi altı yaşıma yeni girmiştim; hayatımda sadece bir kıza âşık olmuştum ve o Cindy değildi. Ne yazık ki âşık olduğum kız tam bir *psikopattı*, Cindy'yse çok tatlı biriydi. Onunla bir gelecek hayal edebiliyordum. Evlilik, çocuklar, belki bir köpek.

"Sanırım seni affedebilirim," dedi sonunda düşünceli bir tavırla. "Ne de olsa sen cerrah olacaksın, böyle şeyler seni pek etkilemiyordur."

"Aslında," dedim, "cerrah olmamaya karar verdim."

O kadar aniden durdu ki az kalsın düşüyordu. "Cidden mi? Ama hep cerrah olmak istediğini söylerdin!"

Haklıydı. Cerrah olmak, kendimi bildim bileli en büyük hayalimdi. Ama ameliyathaneye girip bir insanın göğüs boşluğuna baktığımda, o sıcak ve atan kanla dolu bedenini gördüğümde, bunun bana göre bir meslek olmadığını net olarak fark etmiştim. Dün gece başvuru sürecimi sonlandırmıştım; bunu yapmak beni çok üzse de sadece patoloji programlarına başvurmuştum. Hiç değilse orada hastalarım zaten ölü olurdu.

En iyisi buydu. Hem artık olan olmuştu.

Açıklama olarak sadece, "Vazgeçtim," diyebildim.

Cindy başını yana yatırdı. "Gerçekten tam bir muammasın, Tom Brewer."

Cindy *Blood Lake 2* filmine söylenip durmaya devam ederken onu apartmanına kadar bıraktım. Son zamanlarda gecelerimi onun dairesinde geçiriyordum ama bu akşam canım istememişti. Bu yüzden yukarı gelebilir miyim diye sormadım, o da teklif etmedi.

Kendi evime döndüm. Yürüyerek otuz dakika sürüyordu ve hava buz gibiydi ancak üzerimde kalın bir mont, kafamda bere vardı, neredeyse üşümüyordum bile. Sokakta tek başımaydım. Annem, geceleri Philadelphia sokaklarında bu kadar sık yürüdü-

ğümü bilseydi deliye dönerdi ama ben yalnız olmayı seviyordum. Burada kimseyle gerçekten bağ kuramamıştım. Arkadaş edinmek benim için her zaman zor olmuştu ve bu durum hâlâ geçerliydi. Tek yakın arkadaşımı lisede toprağa vermiştim.

Gerçi yalnızlık benim için sorun değildi. Ben annem için, onun benim için endişelendiğinden daha çok endişeleniyordum. Babam "kaybolduğundan" beri ne evlenmiş ne de –bildiğim kadarıyla– biriyle çıkmıştı. Meğer babam bütün kasabaya borç takmış, tehlikeli insanlara bulaşmıştı. Bu yüzden de herkes diz kapakları kırılmadan önce kaçtığını düşünmüştü. Kasabanın polis şefinin kızının benim tarafımda olması da işime yaramıştı tabii. Babasına hayatını kurtardığımı söylemişti.

Ama annem, babamın başına gelenlerden kimin sorumlu olduğunu biliyordu. Hiç konuşmadıysak da her ziyaretimde gözlerinde görüyordum. Cerrah olmamaya karar verdiğimi söylediğimde sadece, *Şükürler olsun*, demişti.

Daireme vardığımda –tıp fakültesine yakın mesafede bulunan küçük, tek odalı bir daireydi– beremi ve montumu çıkarıp doğruca oturma odasındaki şiltenin üstünde duran dizüstü bilgisayarıma yöneldim. Cindy yanımda oturmuş, bana tiksinti dolu bakışlar atarken filmin keyfini çıkaramamıştım ama o sahnelerin bazılarını internette bulabileceğimden emindim. Yalnız başıma izlemeyi tercih ederdim. Zaten Cindy'yi o filme götürürken ne düşünüyordum ki? Belki de şey olur diye ummuştum...

Neyse. Çok aptalcaydı.

Dizüstü bilgisayarımı kucağıma aldım fakat parmaklarımı klavyenin üzerine koyduğumda *Blood Lake 2* videolarını aratmadım. Bunun yerine son zamanlarda biraz fazla sık yaptığım şeyi yaptım. Facebook'a girip Daisy Driscoll'ün sayfasını açtım.

Artık kendine Gretchen diyordu ama ben onu asla öyle hatırlayamayacaktım. Facebook'ta arkadaş olmasak da daha önceki tecrübelerimden profilinin herkese açık olduğunu biliyordum. Sayfasını aşağı kaydırırken birkaç gün önce çektiği bir selfiede

duraksadım. O yüzü eskiden çok iyi tanırdım, her gördüğümde beni gülümsetirdi.

Derken fotoğrafın arka planındaki film afişi gözüme ilişti: *Blood Lake 2*. Acaba o da filme gitmiş miydi? Gittiyse yalnız mı gitmişti? Sonuçta gölden çıkan sahipsiz ellerin insan yüzlerini parçaladığı filmlerden hoşlandığını kimse bilmiyordu. Kimse gerçek Daisy Driscoll'ü tanımıyordu.

Bir tek ben tanıyordum.

Gözlerimi yumdum. Bir anlığına Daisy'yle birlikte olduğum başka bir evren hayal ettim. Beraber *Blood Lake 2*'yi izlediğimizi, sonra onun evine gidip saatlerce tutkuyla sevişiğimizi.

Telefonumu çıkarıp rehberimi açtım. Liseden beri üçüncü telefonumdu ve Daisy'nin numarası hâlâ kayıtlıydı. Gerçi mezuniyetten beri onunla hiç iletişim kurmamıştım. Numarasını neden yeni telefonlarıma aktarıp durduğumu bilmiyordum. Silmeliydim. Engellemeliydim.

Ama yapmadım.

Ani bir dürtüyle Daisy'nin adına tıklayıp yeni bir mesaj penceresi açtım. Birkaç saniye düşündükten sonra şöyle yazdım:

Merhaba, nasılsın?

Yazdığım cümleye baktım. Of, çok aptalcaydı. Daisy'yle sekiz yıldır konuşmamıştık. Şey, üniversitede çıktığım kız yazın boğularak öldüğünde cenazesine gelmişti. Ama bunun dışında Daisy muhtemelen beni hatırlamıyordu bile ve bir cumartesi gecesi ona böyle rastgele bir mesaj atarsam eziğin teki gibi görünürdüm. Üstelik bu, ona gerçekten söylemek istediğim şey bile değildi.

Mesajı göndermek gibi aptalca bir şey yapmadan önce hemen sildim. Alt dudağımı ısırarak bir süre düşündükten sonra kendime engel olamayıp ikinci bir mesaj yazdım:

Seni özledim.

Tanrım, bu daha da beterdi. Bunu gönderirsem sarhoş olduğumu ve tek gecelik bir şey aradığımı sanırdı. Mesajı sildim ve neredeyse telefonu kenara atacaktım ama gözlerim Daisy'nin ekranın üst köşesindeki adına kaydı. Bir kızın adını görmek bile yüreğinizi hoplatıyorsa abayı fena yakmışsınız demekti. Birden kendimi, dün geceden beri olduğu kadar son sekiz yıldır da kafamın içinde dönüp duran o cümleyi yazarken buldum:

Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum, Daisy.

Hayır. *Hayır.* Tanrı aşkına, bunu söyleyemezdim. Daisy Driscoll'e *hiçbir* şey söyleyemezdim, başıma dert açmaktan başka bir işe yaramazdı. En iyisi Cindy'ye odaklanmaktı. Tatlı, güzel ve bütün *normal* kızlar gibi korku filmlerinden nefret eden Cindy'ye. Üstelik ondan hoşlanıyordum. Gerçekten hoşlanıyordum.

Tamam, belki *âşık* değildim ama olabilirdim. Olacaktım.

Daisy'ye yazdığım mesajı sildim, sonra rehberimden Cindy'nin adını buldum. Onu arayacaktım, arabamı alırsam beş dakikaya onda olurdum. Bana Daisy'yi unutturacağından emindim.

Cindy'nin adına tıkladım ve telefon çaldığında sadece hafif bir pişmanlık duydum. Kendimi Cindy'nin tiz sesine hazırladıysam da şaşırtıcı biçimde açmadı. Telefon uzun uzun çaldı, sonra telesekretere düştü.

Çok garipti. Onu evine bırakalı daha bir saat bile olmamıştı ve henüz yatma vakti değildi. Neden açmıyordu? Cindy *her zaman* açardı. Nereye gitmiş olabilirdi?

Gerçi iyi olduğundan emindim. Sonuçta ne olmuş olabilirdi ki?

ALTMIŞ DÖRT

GÜNÜMÜZ

SYDNEY

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Gretchen beni öldürmek istiyordu. O kadarı barizdi. Tom'unsa kafası karışıktı; bana yardım etmek istese bile bunu yapabileceğinden emin değildim. Gretchen kararlıydı ve Tom, onu durdurabilecek birine benzemiyordu.

Ama ne yapabilirdim? Zakkum ile alkol birleşiminin insana ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim olmasa da kıpırdayamıyordum. Ayağa kalkmayı denediğimde yine midem bulandı, kusmamak için kendimi zor tuttum.

"Bundan paçayı sıyıramazsın," dedi Tom, Gretchen'a. "Polisler ne yaptığını anlayacak. Randy'nin sana saldırdığına kimse inanmaz; adam koltukta ölü yatıyor."

"O hâlde *yerini değiştiririm*," dedi Gretchen sabırsızca.

"Otopside bir cesedin ölüm sonrası taşınıp taşınmadığını anlayabiliyoruz."

"Gerçekten mi?" Gretchen'ın gözleri heyecanla parladı. "Nasıl?"

"Livídite sayesinde," diye açıkladı Tom. "Yani ölümden sonra deride oluşan morumsu-mavi renk değişimi. Yerçekimi yüzünden farklı bölgelerde belirir."

Gretchen başıyla onayladı, büyülenmiş gibiydi. "Peki, bu izler ortaya ne kadar sürede çıkıyor?"

"Şey..." diye başladı Tom.

Tanrım, Randy birkaç adım ötede ölü yatar, bense burada bilincimi yitirmemek için savaş verirken bu ikisi gerçekten ölüm sonrası çürüme belirtileri hakkında sohbet mi edeceklerdi? Bu gerçekten yaşanıyor muydu?

Ama hayır, bu aslında iyiydi. Birbirlerine o kadar odaklanmışlardı ki artık bana dikkat etmiyorlardı. Fırsattan istifade buradan kaçabilirdim.

Derin bir nefes alarak mide bulantımı bastırmaya çalıştım. Fazla bir şey yapmama gerek yoktu; tek yapmam gereken ayağa kalkıp on adım ötedeki kapıya koşmaktı. Şükürler olsun ki Manhattan daireleri minnacıktı.

Olanca gücümü toplayıp ayağa kalkmaya çalıştım. Fakat ânında kollarım ve bacaklarım titremeye başladı. Yapamıyordum. Daisy'nin verdiği zakkum beni acayip çarpmıştı.

Sürünerek çıkabilir miydim? Kapı o kadar da uzakta değildi. Ama öyle yaparsam kilide nasıl ulaşacaktım?

Tanrım, buradan kurtulmam imkânsızdı. Burada ölecektim. Tom, Gretchen'a ölüm lekesinin ne olduğunu öğretmeyi bitirir bitirmez Gretchen o bıçağı alıp beni öldürecekti. Sonra da saçlarımı rezervuara saklayacaktı.

Sonumun böyle olmasını istemiyordum. Bonnie'yi severdim ama onunla aynı kaderi paylaşmak istemiyordum. *Yaşamak* istiyordum. Bu gece burada ölürsem Jake kendini asla affetmezdi.

Ama elimden ne gelirdi?

Tam kısıtlı seçeneklerimi gözden geçirirken dışarıdan bir ses geldi. Giderek yaklaşıyordu ama uyuşmuş zihnim yüzünden ne sesi olduğunu ancak birkaç saniye sonra anlayabildim.

Polis sirenleri.

Gretchen'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oluyor? Sydney, polisi mi aradın? Ama... nasıl? Telefonunu almıştım!"

Aha, demek telefonum bu yüzden çantamda değildi.

"Polisi Sydney değil, ben aradım," dedi Tom.

Gretchen, elektrik çarpmış gibi elini ondan çekti. "*Ne?*"

Tom'un bakışları kasvetliydi. "Kapıyı çalmadan önce aramıştım. Onlara her şeyi anlattım. Ben... üzgünüm, Daisy."

"Tom, bunu nasıl yapabildin?" diye bağırdı Gretchen, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Onu bir yıldır tanıyordum ama daha önce hiç bu kadar duygusal görmemiştim. "Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu bana nasıl yapabildin?"

Tom başını iki yana sallamakla yetindi.

Gretchen pencereye gidip dışarıdan görünmeyeceği bir yerde durdu. "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Çok özür dilerim, Daisy." Tom'un sesi titriyordu. "Yapmak zorundaydım. Başka çarem yoktu..."

Gretchen bir müddet öylece durdu, bir elinde bıçak vardı, diğer elini yumruk yapmıştı. "Buradan bir çıkış daha var," dedi. "Randy göstermişti. Çamaşırhaneden geçen gizli bir arka kapı gibi bir şey. Oradan kaçabilirim." Sonra başını kaldırıp Tom'a baktı. "*Birlikte* kaçabiliriz."

"Daisy..."

"Tom, benimle gel." Tom'a doğru bir adım attı, gözleri heyecanla ve kararlılıkla parlıyordu. "Son yirmi yıldır mutsuz olduğumuzu ikimiz de biliyoruz. Ama artık mutlu olabiliriz." Tom'un elini tekrar tuttu. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Seninle aile kurmak istiyorum."

"Aile mi? Daisy..."

"Benden başkasıyla olmaz," dedi Daisy. "Bunu sen de biliyorsun. Seni benim gibi anlayabilecek başka kimse yok. Başkasıyla olursan hayatın bir yalandan ibaret olur."

Tom yeniden başını salladı ama kararlılığı kırılmaya başlamıştı. "Daisy..."

"Lütfen..." Gretchen'ın gözleri yaşlarla doldu. "Yirmi yıldır ayrıyız ve bu yirmi yılın her bir günü berbat geçti. Böyle yaşamaktan bıktım. Sen de bıkmadın mı?"

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Tom kaşlarını çatarak. "Bütün hayatımı geride bırakıp seninle kaçmamı mı istiyorsun gerçekten?"

Gretchen birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Evet," dedi.

"Daisy..."

Gretchen yaşlı gözlerini ona dikti. "Sensiz... sensiz yaşayamam, Tom."

Tom'un ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyeceğinden emindim. Sonuçta bir hayatı vardı. Patolog olarak bir kariyeri vardı. Böyle bir hayatı bırakıp kim bilir kaç kişiyi öldürmüş bir psikopatla kaçacak değildi.

Ama sonra Tom'un ona nasıl baktığını gördüm ve cevabının ne olacağını anladım.

"Ben de sensiz yaşayamam," dedi yumuşak bir sesle.

Siren sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Tom sessizce küfretti.

"Gitmeliyiz," dedi. "Hemen."

Gretchen'ın yüzü aydınlandı. Randy ona evlenme teklifi ettiğinde mutlu olduğunu sanmıştım ama şimdi o mutluluğun sahte olduğunu fark ediyordum. Şimdiye dek Gretchen'ın gerçekten mutlu olduğunu hiç görmemiştim. "Harika. Önce şu küçük tanığımızı ortadan kaldıralım."

Beni kastediyordu. Gretchen'ın elindeki bıçak ışıkta parlıyordu ve niyetinin ne olduğu gayet açıktı. Randy'den kurtulduğu gibi benden de kurtulacaktı. Polisler geldiğinde bu dairede iki ceset bulacaklardı.

Kaçamayacak kadar bitkindim. Bırakın kapıya koşmayı, o kadar çabalamama rağmen sürünmeyi bile beceremiştim. Artık tamamen onun insafına kalmıştım.

Buraya kadardı. Sonum gelmişti. Benim hayatım da Bonnie'ninki gibi sona erecekti. Bir tabutun içinde, sonsuza dek top-

rağın altında yatacaktım. Cesedimi bulan kişi muhtemelen Jake olacaktı ve bu onu mahvedecekti.

Kendini suçlama, Jake. Kimsenin aklına gelmezdi.

Tam kendimi kaçınılmaz sona hazırlarken Tom, Gretchen'ı bileğinden tuttu. "Sydney'ye dokunursan seninle gelmem. Anladın mı?"

"Ama her şeyi biliyor!" diye homurdandı Gretchen.

Tom'un sesi kararlıydı. "Sydney'ye zarar vermeyeceksin, tamam mı? Seninle gelirsem bu iş burada bitecek. Artık kimse ölmemeli."

Gretchen bana apaçık bir tiksintiyle baktı. Bu kadının en yakın arkadaşım olduğunu sanmıştım. Beni gerçekten kandırmıştı. Şeytanın tekiydi.

Sana iyi şanslar, Tom.

"Yalan söylüyorsun," diye tersledi Gretchen.

"Ciddiyim." Tom bakışlarını ondan bir an bile ayırmıyordu. "Bitti. Seninle gelmek için tek şartım bu. Başka kimse ölmeyecek, Daisy."

Gretchen başını yana yatırıp düşündü. "Hak etse bile mi?"

Kısa bir duraksamanın ardından, "Eh," dedi Tom, "o zaman başka tabii."

Cevabı içimi ürpertti. Ama ültimatomu işe yaramıştı. Gretchen, elindeki bıçağı sehpanın üzerine fırlattı ve sonra ikisi birlikte ön kapıdan dışarı koştular. Büyük bir gürültüyle çarpan kapının sesi küçük dairede yankılandı. Birkaç dakika sonra polisler kapıyı yumruklamaya başladığında sonunda kendime bayılma izni verdim.

SON SÖZ

BİR AY SONRA

SYDNEY

Ellerimde tıka basa dolu iki market poşetiyle apartmanın giriş kapısını açmaya çalışırken telefonum çaldı.

Gretchen Driscoll ile Tom Brewer'ın kayıplara karışmasının üzerinden tam bir ay geçmişti. En azından kayıplara karışmış gibi görünüyorlardı. Polisler apartmana geldikten birkaç saat sonra gözlerimi hastanede açmıştım. Hâlâ sersem gibiydim ama hayatta olduğum için inanılmaz mutluydum. Hemşire uyandığımı görünce bana, "Sen uyanır uyanmaz ona haber vermemi isteyen bir dedektif var," demişti.

Jake'ti elbette. Arama çalışmaları devam etmesine rağmen işi gücü bırakıp yanıma koşmuştu. Bunca zaman sonra –birkaç yıl geç kalmış olsa da– sonunda bana vakit ayırmayı öğrenmişti.

Şu anda da telefonumun ekranında onun adı yazıyordu.

Kapıdan içeri girmemle yüzüme sıcak hava dalgası çarptı. Market poşetlerini yere bırakıp Jake'in telefonunu açtım.

"Selam, Syd," dedi.

"Selam."

"Bu akşam için planın var mı?"

Olmadığını biliyordu. Tom ve Gretchen arka kapıdan kaçtıktan sonra polis teşkilatı tam kapsamlı bir insan avı başlatmıştı. Gretchen'ın tuvaletinde bulunan saç tutamları, onu çok sayıda

cinayetle ilişkilendirmişti; üstene bir de Randall Muncy'nin öldürülmesi eklenmişti. Polisler, ikisini bulmak için canla başla uğraşıyordu. Ama onlar her şeyden vazgeçip hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlardı.

Jake, bu insan avının yalnızca küçük bir parçasıydı. Sonradan FBI da devreye girmişti. Fakat o çok daha mantıklı bir görev üstlenmişti: "Olur da geri dönerlerse" diye kendini resmî korumam ilan etmişti.

Bunu ilk söylediğinde ona karşı çıkmıştım. Yanımda olmasını istemediğimden değildi ama ona yoğun programını hatırlatmıştım. Fakat o endişelerimi hiçe saymıştı. *Önemli olan şeylere zaman ayıracağım.*

Ayırmıştı da. Gerçekten ayırmıştı.

"Planım yok," dedim holdeki banka otururken. Donmuş hazır yiyeceklerim erimeye başlıyordu ama sorun değildi. Jake neredeyse her gece yemek getiriyordu.

"Harika," dedi. "Bu gece yanında nöbet tutmaya gelirken hamburger ve patates kızartması da getireyim diyorum. Ne dersin?"

Son bir ayda aramızda hiçbir şey yaşanmamış olsa da her akşamı birlikte geçirmiştik. Onunla olmaktan ne kadar keyif aldığımı tekrar hatırlamıştım.

Hafifçe gülümsedim. "Biliyorsun," dedim, "tam bir ay oldu. Gretchen'la Tom çoktan beni unutmuşlardır. Artık beni bu kadar yakından korumana gerek olduğunu sanmıyorum. Sürgüm var sonuçta."

"Ne olur ne olmaz," dedi Jake.

"Yine de gerekli olduğunu düşünmüyorum."

"Ah." Jake bir an sessiz kaldı. "Eğer gerçekten istemiyorsan gelmem. Seni rahatsız etmek istemiyorum, Syd. Sana göz kulak olmamı istemiyorsan olmam."

"İstemiyorum," dedim.

"Peki." Sesindeki hayal kırıklığını gizleyememişti. "Tamam. Sorun yok. Şey, ben seni tutmayayım o zaman."

"Ama..." dedim telefonu diğer kulağıma alarak, "istersen akşam *benimle vakit geçirmek için* gelebilirsin. Hatta bu çok hoşuma gider."

Hattın diğer ucunda gülümsediğini neredeyse duyabiliyordum. "Benim de hoşuma gider."

Jake'e bir şans daha veriyordum. Bunu çok istiyordu, ben de istiyordum. Bütün bu olanların tek iyi yanı, ilişkimizi bitirdiğimizde ne kaybettiğimizi fark etmiş olmamızdı. Ama yeniden denemek için henüz geç değildi.

Tom'la Gretchen bile mutlu olabiliyorsa Jake'le ben neden olamayacaktık ki?

Hem annem de çok sevinecekti. Bu sayede doksan yaşıma gelmeden ona torun verebilecektim.

Jake yedide bende olacağını söyledikten sonra telefonu kapadım. Onu görmeyi iple çekiyordum. Tom'un hayatımın aşkı olma şansı yoktu ama Jake'in olabileceğinden neredeyse emindim.

Anahtarlarımı tekrar elime alıp posta kutumu açtım. İçinde her zamanki gibi faturalar, üniversite mezunlar derneğinin gönderdiği para isteyen mektuplar, çeşitli çikolataların reklamını yapan iki katalog ve bir de iç çamaşırı kataloğu vardı. Derken orada beklenmedik bir posta daha olduğunu gördüm. Üzerinde sadece adımın yazılı olduğu, gönderici adresi bulunmayan beyaz bir zarf.

Çok tuhaftı.

Adım ve adresim elle yazılmıştı. Siyah mürekkeple, kıvrımlı ve geniş harflerle, tamamı büyük yazılmıştı. Bir an öylece bakakaldım, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Acaba Jake'i tekrar arayıp bu gizemli mektubu açmanın güvenli olup olmadığını sorsa mıydım? Ama onu ararsam fazla büyüteceğini biliyordum. Muhtemelen kapıma SWAT ekibi yollardı.

O yüzden zarfı yırtarak açtım.

Açar açmaz da nefesim kesildi.

Zarfın içinde dağınık, kirli bir sarı saç tutamı vardı. Bu zarfın içindeki hiçbir şeye dokunmamamın daha mantıklı olacağını bilsem de kendime engel olamayıp tutamı çıkardım. Uzunluğuna bakılırsa sahibinin omuzlarına geliyor olmalıydı ve kırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştı.

Bu da *neydi?* Ve neden bana gönderilmişti?

Belki de Jake'in beni korumasına hâlâ ihtiyacım vardı.

Ben panik yapmamaya çalışırken zarfın içinden küçük bir kâğıt parçası düştü. Ters duruyordu. Kendime engel olamadan kâğıdı yerden aldım. Üzerindeki yazı, zarftakiyle bire bir aynıydı. Tekrar banka oturup notu okudum:

Sydney,

Kevin bir daha seni rahatsız edemeyecek.

—Tom

Tom'un aylarca beni taciz ve takip eden adam hakkında yazdığı nota bakakaldım. Tom'la Gretchen'ın çoktan dünyanın öbür ucuna gittiklerini sanıyordum. Ama belki de gitmemişlerdi. Kaçmadan önce birbirlerine söyledikleri sözler zihnimde yankılandı.

Başka kimse ölmeyecek, Daisy.
Hak ettiyse bile mi?
Eh, o zaman başka tabii.

Belli ki Tom, Kevin'ın bunu hak ettiğini düşünmüştü.

Elimdeki nota kaşlarımı çatarak baktım. Bunu Jake'e göstermek için saklamalıydım. Kesinlikle saklamalıydım. Bana yaptığı onca şeye rağmen Kevin ölmeyi gerçekten hak etmiş miydi? Onun ölümü için de adalet yerini bulmalıydı.

Öyle değil mi?

Bankta oturup nota uzun uzun baktım. Sonunda onu da saç tutamını da zarfa geri koydum ve ağzını elimden geldiğince kapadım. Ardından zarfı çöpe attım ve akşam yemeğine hazırlanmak üzere daireme çıktım.

Ayışığı Kitaplığı

TEŞEKKÜRLER

Dün arabamın aküsü bitti.

Kocamla birlikte arabayı çalıştırmayı başardık. Sanırım bir haftadan uzun süredir aracı kullanmadığım için olmuştu, sonuçta New England'da kışın ortasıydı. Ama bu sabah araba yine çalışmadı ve kocam da hâlâ uyuyordu, ortaokulda ders zilinin çalmasına yirmi dakika kaldığından mecburen paçaları sıvamak zorunda kaldım. Tuhaftır ki işin en zor kısmı, eşimin Prius'ının kapısını nasıl açacağımı bulmaktı çünkü takviye kabloları onun arabasındaydı. Anahtarı, gelecekle ilgili modern bir sanat sergisinden fırlamış gibiydi.

Ama başardım. Üstelik şaşırtıcı biçimde elektrik de çarpmadı.

Dün arabayı yeterince uzun çalıştırmadığım için öyle olduğunu, bugün kontağı çevirdiğimde sorunsuzca çalışacağını düşünüyordum. Ama hayır, yine çalışmadı. Sonunda aküyü değiştirmeleri için AAA'yı aradım.

Bütün bunların teşekkür yazısıyla ne ilgisi var diyebilirsiniz. Durun, durun, şimdi oraya geliyorum.

Bu bölümü yazmak benim için her zaman zor olmuştur çünkü kitabın en önemli kısımlarından biri ve ben ya birini unutursam,

ya gerektiği gibi teşekkür edemezsem diye çok kaygılanırım. Bu yüzden de yazmayı elimden geldiğince ertelerim. Ama şimdi AAA yoldayken –sözde yirmi dakikaya geleceklerdi– kendi kendime dedim ki, "Freida, teşekkür yazısını yazmak için yirmi dakikan var. Ertelemeyi bırak ve *yaz* artık."

Ve işte buradayım. Arabamın çalışmamasıyla ilgili bir hikâye anlatarak on beş dakikasını yedim bile.

Öncelikle, bu kitabı defalarca okuyan anneme teşekkür etmek istiyorum. Sanırım bu sefer sonunu ilk seferde anladı. Galiba. Harika kadın yazarlardan oluşan yazı grubumdaki arkadaşlarım Maura, Rebecca ve Beth'e de çok teşekkür ederim; bana şahane geri bildirimler verdiler. Düzeltide yardımcı olduğu için Val'e ayrıca teşekkürler. Facebook moderatörlerim Emily, Daniel, Carrie, Nancy ve Nikki'ye de sonsuz minnet borçluyum; her birinin bana inanılmaz desteği oldu.

Ayrıca temsilcim Christina Hogrebe'ye ve JRA ekibinin tamamına içtenlikle teşekkür ederim. Yanımda sizin gibi bir ekibin olmasının ne kadar değerli olduğunu kelimelerle anlatamam. Değerli geri bildirimleri için Jenna Jankowski'ye ve Sourcebooks'ta harika iş çıkaran diğer herkese sonsuz teşekkürler. (Ben bu yazıyı yazdıktan sonra yapacağı bütün pazarlama çalışmaları için Mandy Chahal'e şimdiden teşekkürler.)

Ve her zaman olduğu gibi okurlarıma teşekkür ederim! Bu çılgın yolculukta bana eşlik eden herkese minnettarım. Bu işi yapma nedenim sizsiniz, o yüzden desteğinizin benim için ne kadar kıymetli olduğunu tarif bile edemem.

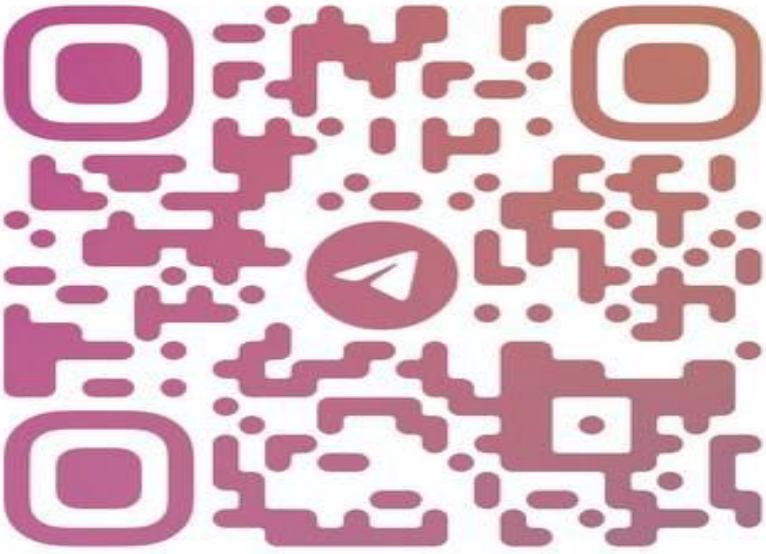
Tanrım, AAA hâlâ gelmedi! On altı dakika daha mı var??? Hadi ama!

YAZAR HAKKINDA

New York Times, Amazon Charts, *USA Today*, *Publishers Weekly* ve *Sunday Times* çoksatan yazarı Freida McFadden uzmanlık alanı beyin hasarı olan bir pratisyen hekimdir. Freida'nın *Hizmetçi* kitabı Amazon Editörleri tarafından yılın en iyi kitaplarından biri seçilmiştir ve kendisi Goodreads Choice Award kazananıdır. Eserleri otuzdan fazla dile çevrilmiştir. Freida ailesi ve siyah kedisiyle birlikte okyanusa bakan üç katlı, asırlık bir evde yaşamaktadır.

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitabı

@AYISIGIKITAP

Freida McFadden'dan aklınızı başınızdan alacak diğer gerilim kitapları:

